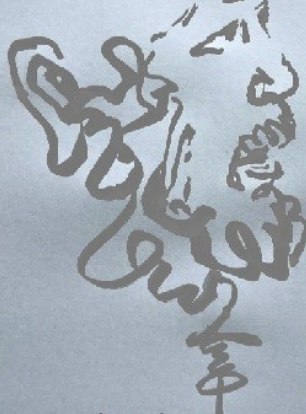

ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên)

BÀI HÁT VỀ
NGÔI NHÀ CỦA
CHÚNG TÔI

(HẬU HIỆN ĐẠI III)

Tủ Sách T.Văn & Bạn Hữu
2024

ĐẶNG TIỀN (Thái Nguyen)

BÀI HÁT VỀ NGÔI NHÀ CỦA CHÚNG TÔI

Có một nỗi sâu muộn trong chất giọng hài hước, một tổn thương giữa những lời mô tả khách quan, hoài vọng sâu xa của một trí thức nặng lòng với thời thế, trong những bài thơ này. Thật khó để nói về người khác, vì vậy sự lên tiếng ấy của anh là can đảm.

Trong xã hội hôm nay nhiều người hy sinh tất cả để được sống an toàn, Đặng Tiền đã chọn lối đi khác, anh không hy sinh tự do của mình. Anh sống với nó mỗi ngày, nghiền ngẫm về, ca ngợi nó. Vì thế bài thơ của anh cũng còn viết cho những người mất lòng tin, những kẻ đang trả giá với sự thật. (Nguyễn Đức Tùng)

tv&bh

ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên)

BÀI HÁT VỀ NGÔI NHÀ CỦA CHÚNG TÔI

(HẬU HIỆN ĐẠI III)

TẬP THƠ

Tủ sách T.Vấn & Bạn Hữu

2024

Trình bày: T.VẤN

Tranh Bìa: NGUYỄN LỘC

©Tủ sách T.Vấn & Bạn Hữu

©Đặng Tiến (Thái Nguyên)

ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên)

**BÀI HÁT VỀ NGÔI NHÀ
CỦA CHÚNG TÔI**

(HẬU HIỆN ĐẠI III)

TẬP THƠ

Liêu Thái: THAY LỜI TỰA

Tôi nghĩ rằng nếu chọn một người viết tiểu thuyết Hậu Hiện Đại bằng thơ ở “cường quốc thơ” của chúng ta hiện nay, rất khó để chọn ai ngoài Đặng Tiến (và hình như cũng không có ai khác ngoài Đặng Tiến). Bởi nhiều lẽ, nhưng trong đó, cho đến lúc này, tôi vẫn chưa tìm ra nhà thơ nào có cách sáng tác tự động ghi chép thường nhật và ghi chép không ngưng nghỉ như ông. Mỗi bài thơ là một câu chuyện, một mảnh rời của đời sống được soi chiếu, phản ánh qua lăng kính thi sĩ, và chiếc lăng kính ấy được chế tác từ các trải nghiệm, chiêm nghiệm lịch sử, suy tư, đau đời, trăn trở nhân sinh... Mọi thứ đã cô đọng, gắn kết thành một. Đời sống cứ như vậy trôi qua lăng kính thi nhân, mỗi bài thơ là một phiến đời, những phiến đời như những chuyện kể bằng thơ và những chuyện kể bằng thơ ấy mang dáng dấp của máu cùng vết thương thời gian trở bông trên lăng mộ chữ nghĩa.

Tôi nói rằng thơ của Đặng Tiến là chuyện, là truyện ngắn, truyện cực ngắn và truyện cực dài, thậm chí tiểu thuyết hay trường ca đều có lý lẽ của tôi. Bởi qua vài bài thơ, qua nhiều bài thơ của anh, người ta đọc được một chương nào đó của sử liệu, của các biến cố cuộc đời mà trong đó có bóng dáng của mình và cả bóng dáng số phận xã hội.

Tôi xin không đi vào cấu trúc hay thi pháp của thơ Đặng Tiến, bởi đứng trên bình diện Hậu Hiện Đại hay cổ điển, trữ tình, lãng mạn, viết tự động, Tân Hình Thức, thậm chí Dada, Siêu Thực, Tượng Trưng... đều có thể áp thơ của Đặng Tiến vào để phân tích. Bởi thói quen của người viết phê bình là đóng sẵn một chiếc giày chủ nghĩa, trường phái, sau đó tìm những bàn chân phù hợp để gấn nó vào. Và khi đã mang chiếc giày đó, cơ hội để mang dép, sandal hay bất kì thứ nào khác đều rất khó, cơ hội đi chân đất thì hoàn toàn mất đi. Tôi nghĩ rằng thơ của Đặng Tiến là loại thơ chân đất, nó không cần bất kì chiếc giày chủ nghĩa hay trường phái nào gấn vào nó. Và thời gian, hiện hữu cũng như hiệu ứng lịch sử của chính nó sau này sẽ nói lên tất cả về nó, hà cứ gì phải mang thêm một chiếc giày, và chiếc giày không thể phản ánh bản chất sang hèn của người mang.

Liêu Thái

**BÀI HÁT VỀ NGÔI NHÀ
CỦA CHÚNG TÔI**

DÂN TỘC TÍNH

[Tặng Trịnh Baron - bạn tôi]

Bạn tui ngỏ lời rằng lão cho một từ để nói về dân tộc tính
Ồ! Sợ rồi! Đá sẽ ném toi bời...
Cho dù dân - tộc - tính dự phần có cả bạn cả tôi
Có cả vân vân mây mây của tôi và của bạn
Nhưng vẫn sợ
Nói ra sợ lắm!
Tòe mò
Gãy răng như chơi...
Nhưng
Có lẽ không thể thôi
Không thể không nói
Thôi thì riêng với bạn của tôi
Đặng F
Ai lỡ đọc
Chỉ xin đừng có máu sôi...
Dân tộc tính của ta nổi rõ ràng bản bật
Không hề pha tạp
Không hề trộn lẫn
Thu gọn trong một từ hơi bị thuần Việt
Rất chi là hay những người trẻ lại ưa dùng
Có chủ đích không hề lung tung mông lung
HÓNG
HÓNG

Và

HÓNG...

Người xứ mình bốn nghìn năm

HÓNG

Cơn mưa

Từ trời

Hột lúa củ khoai

Từ đất

Hơi mát

Từ gió

Hóng mãi không thôi

Người xứ mình hóng từ xứ ...Lạ

Hóng Phật

Hóng Thần

Hóng Thánh

Hóng Tiên

Hóng Khổng Lão bách gia chư tử

Hóng Tam dân chủ nghĩa

Hóng xứ Mọc mặt trời

Hóng mac le sit mao

Hóng óp ép sky

Hóng cải tổ mở cửa cải cách mèo đen mèo trắng

Hóng miên man

Hóng tháng hóng ngày...

Hóng chưa xong đã hót

Mách lẻo cong môi

Loạn xì ngầu tranh khôn khoe tài hót váng

Chửi đập mặt và choảng nhau đập mặt

Hết ngược lại xuôi

Hết đứng lại ngồi

Hết sai lại đúng

Tả hữu ngay gian ba trăm sáu mươi độ xoay xoay

Bao sức lực

Bao trí khôn

Bao niềm tin

Bao kĩ năng kĩ xảo

Cả dân tộc đổ ra để HÓNG

Món ăn truyền thống là món nộm

Lẩu nhanh chóng trở thành thời thượng

Facebook biến thành tê lê bóc

Thuật toán đám mây hợp sức...kéo về

SmartPhone hỗ trợ đắc lực cho KHOE

Cho HÓNG

Cho HÓT

Để lừa lẫn nhau để bịp lẫn nhau để dễ bề kiểm chác để
tàn hại lẫn nhau....

BI CA TAM KHÚC

Người xưa nói Thơ, Rượu và Hoa là tinh túy củ Đất Trời và Người. Nếu nhà người chìm đắm trong ô trọc thì Thơ sẽ chỉ còn là lời sáo nhạt, Rượu sẽ đắng ngắt và Hoa sẽ trở nên hữu sắc vô hương... Tất cả sẽ bỏ nhà người...

THƠ BỎ TA ĐI...

Đến một ngày thơ cũng bỏ ta đi...
Giật mình và bất lực
Ta cứ nghĩ ngôn từ nơi ta đầy ắp
Thi hứng tràn trề chẳng khi nào cạn
Thi tứ vây quanh ta thỏa sức
Thơ chính là ta
Làm sao ta cạn kiệt...
Ta đã tin
Ta đã nói to lên
Cao quý và thiêng liêng
Dạt dào và say đắm
Dồi dào và vô tận
Ta đã tin...
Rồi một ngày thơ bỏ ta đi
Tất cả rỗng không
Như chưa bao giờ có

Như chưa bao giờ...
Ta giật mình hoảng sợ
Ta giật mình
Mọi gắng gỏi không thành
Ngôn từ bay mất
Ám ớ ngọng nghịu bồng dung
Trái tim ta bồng thờ ơ
Tâm hồn ta bồng nhạt thêch
Trống không tất cả trống không
Ta đau khổ và ta bất lực
Vào một ngày thơ bỏ ta đi
Như hạc vàng ẩn vào mây trắng
Như đàn chim mất hút
Như cá lặn mất tăm
Cỏ hết biếc
Cây không nụ không mầm
Suối thôi chảy
Bạn bầu thừa vắng
Cả mừng vui tiếng cười cả khổ đau nước mắt
Cả nỗi phiền muộn khi soi gương thấy thêm bạc tóc
Và băng khuâng khi gặp lại thửa ngày xưa...
Tất cả đã bỏ ta đi
Không dấu vết...
Ta không dám trách trời trách đất
Trách ta!
Có thể cũng không
Ta cầu xin ngôn từ lần cuối
Giúp ta trải nỗi lòng...

RƯỢU CŨNG BỎ TA ĐI...

Được cất lên từ những quà tặng tốt lành của đất của nước
của trời

Được ủ từ những ngon ngọt trái và hương hoa thanh
khiết

Ra đời từ những triền núi cao vời vợi

Từ những thảo nguyên mênh mông nắng gió

Từ những con người thiện lành lặng lẽ ít nói ít cười chỉ
có đôi mắt long lanh dịu dàng

Rượu đến với ta

Rượu cùng ta

Độc ẩm, đối ẩm, quân ẩm

Vui

Buồn

Lệ rơi

Khuya vắng

Hoàng hôn

Li biệt

Giã từ...

Rượu cùng ta

Rượu cùng ta...

Rồi một ngày rượu cũng bỏ ta đi

Giật mình kinh hãi

Đắng chát

Lờm lợm

Tanh ngòm

Tắc nghẹn
Ta cố nuốt
Vẫn không trôi
Ta lặng ngòi và hình như ta khóc
Nước mắt rơi
Li rượu chuyển màu
Xanh lét màu mắt rắn
Thần thờ ta thử ném
Không vị không mùi
Rượu đã bỏ ta đi
Đã ra đi...
Không hẹn ngày trở lại.

VÀ CUỐI CÙNG HOA CŨNG BỎ TA ĐI

Ta cứ tưởng hồn nhiên hoa vô tư nở
Hoa đến thì...
Sáng nay
Giật mình và tái mặt
Ô cái - chân - lí - ngàn - đời cơ chừng biến mất
Khi nghe bạn ta nhắc lại Tô Thùy Yên
"Cảm ơn hoa đã vì ta nở..."
Ta lặng đi
Cúi đầu ngượng ngùng xấu hổ
Cái niềm tin thớ lợ
Cái niềm tin mang đầy thói vụn lợi
Tan biến và sụp đổ
Hoa vì ta đã nở

Cũng vì ta hoa sẽ bỏ ra đi...
Ô kìa những bó hoa những vòng hoa những rườm rà hoa
Những xác không hồn
Sắp đặt bày biện khoe khoang giả trá
Nhưng gương mặt vô cảm
Những bắt tay vờ vịt
Những đón trao hờ hững
Hoa trở thành nô tài vật dụng
Hoa ngân nga
Thoáng chốc
Đôi đời thành rác
Hóa hư vô...
Hoa đã bỏ ta đi không biết tự bao giờ
Bụi bặm đâu dễ sống chung
Hững hờ đâu dễ sống chung
Thời của sắt thép bê tông gương kính
Cửa phong bì phong bao ghé ngòi sang chảnh
Cửa hóa đơn thanh toán của giấy trắng mực đen
Cửa mảnh mung của mưu bản kế hèn
Cửa tục lụy ngập đầy đèn miếu chùa chiền
Cửa đỏ xanh lấp lánh lung linh hàng mã tân thời và cổ
điển...
Và cuối cùng hoa cũng bỏ ta đi.

GỬI...

Bạn tâm làm gì trước những dòng tôi viết
Nhánh cỏ khô gầy
Nhánh cỏ khô gầy
Thậm chí bút tung theo gió cuốn
Không dấu vết
Nhánh cỏ khô những dòng tôi viết
Bạn tâm làm gì...
Đang giữa lúc
Bạn như cánh diều no gió
Bay bay bay...
Rất gần mây
Đang gần cả mặt trời
Lùng lẫ tiếng tăm danh vang sáu cõi
Chữ nghĩa bộn bề
Lốp lốp tầng tầng
Trước tác sắp ngang thân
Và những lời ngợi khen có cánh
Và những cuộc gặp gỡ tung bùng rượu hoa tung bùng
xiêm y
Và những đón đưa những lưu luyến những chụp ảnh
những kí tặng những hẹn hò...

Nhánh cỏ khô gầy mong manh bạn nhớ để làm gì...
Những dòng tôi viết
Học theo nhạc Trịnh...
Để gió cuốn đi
Hạt bụi về với đất
Nhánh cỏ gầy khô theo gió về trời
Hạt nước nhỏ âm thầm ra suối
Có thể ra dài sông ra rộng bể
Gió cuốn đi
Nước cuốn đi...

TRẢI NGHIỆM

Trải nghiệm rộn ràng trải nghiệm
Từ khóa thời thượng từ nơi thôn ỏ đến phố thị phồn hoa
Trải nghiệm trải nghiệm
Ha ha
Hi hi
He he
Hu hu
Cười đủ cung bậc
Và đôi khi là khóc
Nhặt cỏ, hái/trồng rau, bắt cua, bắt ngao
Mổ gà, gói bánh, làm bún, làm chè, câu cá, nướng tôm,
nướng mực
Hình như có cả đóng gạch, nặn bình
Chưa thấy trải nghiệm trồng thuốc lá và nấu rượu...
Trải nghiệm trải nghiệm...
Hình như đồng nghĩa với việc lần mò về quá khứ?
Nắng, gió, bụi, mồ hôi đổ
Tương cà mắm muối rau muống củ khoai
Trải nghiệm vui
Trải nghiệm búa xua trải nghiệm đông dài
Lót phốt đong đưa ngó nghiêng chếc in up ảnh...

Ồ ô trải nghiệm...

Tôi chưa thấy hoặc hình như chưa thấy

Trải - nghiệm - tự - do - biểu - đạt - bằng - lời!

Trải - nghiệm - công - dân - trước muôn vàn câu hỏi?

Trải - nghiệm - trả - lời trước muôn vàn tình thế oái
oăm?

Chưa có hay hình như chưa có?

Và có thể không cần

Văn - mẫu - đã - sẵn - bày

Chón chón lưới giăng!

ĐỂ NHỚ ANH HÀ THẮNG NHÂN

[Nhân giỗ thất tuần Anh]

Dường như đâu đây vẫn những câu chuyện của anh
Kể cho vui trên những chuyến xe dậm dài
Trong những cuộc gặp gỡ bạn bè anh em đồng đội cũ
Anh ở đâu là tiếng cười vui ở đó
Cười vui
Cười nghiêng ngả
Nhọc mệt buồn phiền bay đi
Chỉ còn lại vui vẻ những tiếng cười...
Giữa những tháng năm khó ngặt
Những toan lo
Những tất bật
Gầy guộc vờ vàng héo hắt cả khi cười
Niềm vui thoáng qua
Nước mắt không còn để rơi...
Gian nhà tập thể mùa hè ngun ngút nóng mùa đông gió
bốn phía thổi lùa...
Hình như anh lại khác
Tiếng cười vui cứ vang lên

Voi bớt u sầu
Voi bớt héo hon...
Tất cả đã xa rồi, tất cả
Tận bây giờ ngàn trùng cách trở
Dù đã muộn, em cũng kịp nhận ra
Những câu chuyện vui tung bùng ngày ấy
Hồn nhiên và trong lành
Không mây may ẩn ý
Anh tự nguyện làm người đem niềm vui cho tất cả
Giữa trùng điệp nhọc nhằn...
Anh đã đi xa
Những chuyện vui một thửa
Vẫn phảng phất đâu đây
Vẫn còn trong tâm trí bạn bè
Rung rung nhớ...

KHI CHÚNG TA THỰC SỰ CÓ TỰ DO

*[Nhân đọc thơ tình thứ Bảy của Nguyễn Đức Tùng.
Cảm ơn Thi huynh]*

Khi chúng ta có tự do
Ta nhìn thế giới từ đôi mắt của mình
Chẳng phải bận tâm đến Nguyễn Du mặc dù ông từng
viết
«Cảnh nào cảnh chẳng đeo sầu
Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ ! »
Và ta từng khen hay và biến nó thành gong xiêng
Khi ta buồn, buồn thê thiết
Mùa xuân vẫn cứ đẹp mê hồn
Thăm thẳm trời xanh long lanh sương sớm....
Khi chúng ta tự do
Ta chẳng phải vui theo định hướng
Nhất là những định hướng tầm phào
Ta chẳng phải khóc theo những chuẩn mực được ban ra
từ những kẻ độc tài mắc chứng bạo dân
Ta chẳng phải làm thơ nhờ phát động nhưng nhặng ất ơ
vờ trang trọng
Khi chúng ta tự do
Ta nhận chân gương mặt thật tên đồ tể
Ẩn nắp sau tấm áo anh hùng
Và ta nói to lên dù có thể không ai nghe

Dù có thể vô số người ném đá
Thậm chí đe dọa rút lưỡi ta
Ta lên tiếng giản dị
Y là tên đồ tể...
Theo đúng định nghĩa của ta
Khi chúng ta tự do
Ta và người bạn gái của ta
Vui đùa cùng sóng nước
Ta phô bày dưới nắng
Nàng phô bày dưới nắng
Trong veo thịt da
Trong veo tâm hồn
Trong veo nước
Trong veo ...
Khi chúng ta tự do !

DIỄN NGÔN VỀ DIỄN NGÔN!

[Tặng Anh Tùng Nguyễn kính mến!]

Cực bên này ngôn từ giao đãi
Và cực bên kia, miệt thị. Rợn người
Rằng trong lẽ phải có Ta có Người
Ai cũng thuộc nằm lòng ai cũng chờ cũng mong
Nhưng luôn...để ngỏ!
Như nàng Kiều, như nàng Kiều!
Ngôn từ giao đãi nàng dùng khi chuyện trò khi nhớ
nhưng khi thuyết phục khi chối từ cùng Kim Trọng, cùng
song thân, cùng Thúy Vân, cùng Vương Quan, cùng
Thúc Sinh, cùng Từ Hải...
Nàng biết nhún mình trước Hoạn Thư, trước Tú Bà...
Khi thay bậc đổi ngôi nàng xài thành thạo đến kinh
người diễn - ngôn - miệt - thị!
Lời miệt thị đi trước của người nghĩ mình đã thắng cuộc
và theo sau thệt nát máu rơi Giác Duyên nghe và nhìn
cũng hồn xiêu phách lạc vì buộc phải giốn ngòi!
Ôi! Nàng Kiều!
Người Việt ta thương cảm, đồng cảm và hình như cũng
là niềm ước mơ...

Giao đãi và miệt thị!
Gói vàng và đọi máu!
Mượt mà nhưng lựa và sắc lẹm gươm đao!
Tâng bốc và tàn hại!
Nịnh bợ và khinh khi
Cúi mình và vênh váo...
Chúng ta tự tạc chân dung từ thẳm sâu vô thức
Chân dung ngôn từ
Chân dung ngôn từ
Của tôi của bạn của chúng ta người Việt!
Hiện lên từ giáo khoa thư
Từ tiểu thuyết thi ca
Từ tranh luận phê bình
Từ cầu trường
Từ phòng khách sang trọng
Từ quán cơm bụi ven đường
Từ triệu triệu trang Facebook
Từ tất cả những nơi có chữ có lời...
Chúng ta hình như không muốn tranh luận!
Thế thôi.

LUẬN QUẢN

"Tao không xem tivi
Báo tao không thèm đọc
Rẻ rách!
Đã 10 năm à phải hơn
Và sẽ tiếp tục..."
Anh bạn phì một cái hình như chưa bõ tức
Và văng tục, chửi thề
Tôi nghe và cười he he he he...
Thấy ngày nào lão cũng chém gió
Không xem không đọc
Chém bằng gì?
Anh nhìn tôi, tròn mắt
Tưởng gặp người từ sao Hỏa vừa rơi xuống mặt đất...
Và vùng vằng mày xem mày đọc để làm gì?
Nói đi!
Tôi bật cười hi hi hi hi
Hình như anh càng uất
Nói đi! Nói đi!
Tôi cố ngậm miệng mà vẫn bật ra hi hi hi hi...

Đề nghe anh chém trên ti vi
Đề đọc những hàng chữ trên báo li ti li ti
Cũng của anh
Anh vẫn chẳng thường khoe
Mỗi mỗi khi...
Anh nhìn tôi như nhìn thẳng hề
Đọc đề làm gì...
Ô hay!
Ngoài kia mưa bay!

TƯƠNG BÀN CHI CA

[Nhân nghe Chị Nguyễn Thị Giáng Vân than]

Không nát sao thành tương bần?
Đặc sản vùng miền
Trở thành quốc túy quốc hồn
Đã bần tương đương nhiên phải nát!
Nát là đặc trưng đặc thù đặc hữu
Hòa quện cùng rau muống...trồng bần!
Ôi tương bần cao quý thiêng liêng!
Ôi bần tương sáng chói trăm miền!
Tương bần tương bần hoan ca nát!
Tương bần tương bần truyền kì tiêu thuyết!
Ta như tương bần, oanh liệt
Tương bần như ta, bất diệt
Thánh thư bần tương bí truyền từ đời này qua đời khác
Trong chum trong lu trong hũ nhà ta
Sền sệt vàng vàng nâu nâu hương vương quanh quất
Mái lều tranh tới cao ốc villa
Tương bần có từ thửa ta chưa được sinh ra!
Ta lớn lên cùng bần tương và chết cùng tương bần vạn
thửa!
Mùi tương bần dâng hương
Trong gió thanh
Tiếng quạ gào trên cây gạo đầu ngõ
Gọi ta về
Xám xanh tiếng cười cổ tích...

TA VẪN LÀ TA

Khi trở về ta vẫn lại là ta
Mấy chục năm mấy chục năm và nhiều hơn mấy chục ta
vẫn lại là ta
Cụ mọ đã chết ông bà đã chết bố mẹ cũng đã chết và tiếp
tục...chết, ta vẫn là ta
Thế giới đổi thay, hợp tung liên hoành liên tung hợp
hoành ta vẫn cứ là ta
Trơ gan cùng tuế nguyệt
Cùng tuế nguyệt trơ gan
Gan hóa đá tim hóa đá não hóa đá xác thân hóa đá ta vẫn
là ta. Là đá
Ta là đá
Đá hóa thành ta
Vẫn là ta hóa đá
Vẫn là đá hóa ta
Vẫn là...
Mặc rửa nguyên mặc khinh bỉ mặc ngoảnh mặt quay
lung

Ta vẫn là ta

Ù lì

Cối cằn

U mê

Đen tối

Ta vẫn là ta

Thảm sâu

Ngu ngốc

Ta vẫn là ta trần trụi tro lì sỏi cuội

Trường tồn lạnh ngắt tro lì trây ý vô tri...

VĂN LIÊU XIÊU QUÁN CỐC BÊN ĐƯỜNG...

[Quanh quán mãi vẫn vài ba dáng điệu]

Sao chúng ta hình như chúng ta lại có thể kém cỏi đến
nhường này!
Vi đâu nên nổi?
Chúng ta lại có khả năng biến những cuộc tranh luận vừa
bắt đầu nghiêm túc nhanh chóng thành chuyện thị phi
đường như không cuối không đầu miên man không hồi
kết
Đến mức
Ngay cả những người nhiều tự trọng, nhiều chữ nghĩa
cũng lao vào như những chiến binh người máy trong
phim đồ họa
Những người yếu bóng vía hoang mang thu mình lại
tránh cho xa
Vi sao chúng ta hay hầu hết chúng ta cứ chìm dần chìm
dần rồi mất hút
Giữa bao la biển ngôn từ giao đãi nhạt nhẽo vô bổ theo
lối tử hậu trà dư
Ta nói những gì ta viết những gì gần như không ai nhớ
Để rồi ngay sau đó
Ai cũng lại có thể lao vào
Vô tư như những đứa trẻ
Dễ vui dễ buồn dễ mặt xanh mặt đỏ

Dễ khóc dễ cười dễ khen dễ chê dễ lên giọng khinh khi
rẻ rúng...

Vi sao?

Hình như không ai ngờ vực...

Không một cánh cửa nào được mở

Không một chân trời lạ hiện ra

U u lâu đài thành quách cổ xưa

Đá thảm buồn mòn mỏi

Chúng ta quần quanh về lối cũ

Buồn bã thở dài ngao ngán xót thương

Tự buồn chán

Tự môi mòn

Tự hủy

Không ai thấy cần trưởng thành cần rũ bỏ cần phải khác
những ngày xưa...

Vẫn quán cóc vỉa hè

Liêu xiêu hình dáng cũ

Liêu xiêu mảnh hồn cũ

Liêu xiêu

NHƯ ĐỒNG LÚA GẶT XONG

Như đồng lúa gặt xong
Mùa vàng theo ta về làng
Theo ta về sân
Theo ta về nhà
Theo ta...
Và cũng có thể không theo ta
Mùa vàng theo ai ra đi
Mùa vàng xuống tàu
Mùa vàng vượt trùng khơi xa
Cánh đồng gốc rạ khô
Cánh đồng cuối mùa xác xơ
Cánh đồng mênh mông gió
Cánh đồng ngơi nghỉ chờ mưa
Chờ những đường cày nhọc nhằn
Chờ...ban mai chờ hoàng hôn chờ khói lam chiều...
Như đồng lúa gặt xong
Mùa vàng lui vào hoàng hôn
Mùa vàng đang dần đến
Theo mỗi bình minh
Mùa vàng đang dần đến

Bình minh đang chờ ta
Đòng lúa đã gặt xong
Đất nghỉ ngơi yên lành
Hãy để yên
Hãy giành một khoảng lặng
Cho những nhánh cỏ bông
Cho đàn chuồn chuồn phơi nắng
Cho bướm cho ong
Cho đất thở lành yên trong yên vắng...
Mùa vàng đã gặt xong
Đất trời mênh mông...

PHỎNG THI!

Nắng được thì cứ nắng
Mưa được thì cứ mưa
Ăn được thì cứ ăn
Chơi được thì cứ chơi
Uống được thì cứ uống
Đi được thì cứ đi
Chửi được thì cứ chửi
Chây ý được thì cứ chây ý...
Trời rộng lượng cho ta tất cả
Và trời sẽ tìm cách lấy đi
Sẽ tìm cách
Sẽ có cách
Những những từ trời rơi xuống
Những những từ đất chui lên
Từ biển dạt vào những những
Từ hư không những những hiện hình

Tung hoành đi
Ngang ngựa đi
Xiên xẹo đi
Ừ li u mê tằm tối củ chuối ...cứ đi
Cần gì bôi rôi
Cần gì sám hối
Tù được cứ tù đi
Tha được cứ tha đi
Xóa được cứ xóa đi
Đổi trắng thay đen được cứ đổi thay đi
Bi được thì cứ bi
Hài được thì cùng nhau hi hi....

THƠ

[Nhân đọc một số bài thuộc hạng thiên cổ kì (di) bút]

Ngôn từ dù được hiện hình trên hóa đơn giá trị gia tăng
(VAT)

Cũng mang bóng hình chân dung con người chân dung
thời đại

Ngôn từ không bao giờ là gió bay lời nói..
gió bay

Ngôn từ không bao giờ chỉ là những dòng chữ chết
Bia đá mòn

Bia miệng mãi mãi còn

Nói, viết là tự khắc tạc chân dung

Chân dung muôn đời trơ trơ còn đó

Tuyệt đối không thể gỡ như vô số phần mềm điện toán
thoát có thoát không

Vô tâm tích nơi âm u quên lãng...

Ô kìa những bài thơ

Không chịu chết

Không chịu hóa hư vô

Những bài thơ cứ in hệt những bóng ma

Lơ lửng bay bay trong vòm trời bia miệng

Những bài thơ xung tưng

Những bài thơ phò nịnh

Những bài thơ bốc thơm

Những bài thơ vẽ rắn thêm chân vẽ rắn thêm cánh vẽ rắn
thê lông bóng bầy lấp lánh

Những bài thơ rập mình
Những bài thơ quỳ gối
Những bài thơ nguyện làm nô lệ nô tài
Những bài thơ rập ròn bướm lượn sắc sỡ phấn độ
Những bài thơ bom thổi dẫn dụ mê hoặc
Những bài thơ hô hét sáo suông lộn sòng chữ nghĩa lộng
giả thành chân
Ô kìa những bài thơ những chân dung tự họa
Cười giả
Khóc giả
Rung rung giả
Sung sướng giả
Hạnh phúc giả
Biết ơn giả
Yêu thương giả
Băm bổ, đái đàng, thớ lợ, uồn lượn, duyên dáng, tinh tế,
thông minh
Chân dung những thi sĩ thi nhân thi thánh thi tiên giả
hình
Ô kìa những bài thơ
Sự tầm thường bất tử
Thói huyênh hoang bất tử
Thói quất quay bất tử
Chân dung một thời chân dung những con người điệp
điệp trùng trùng
Hiện hình
Vĩnh viễn hiện hình thiên cổ kì thi

NHỮNG ĐIỀU ƯỚC/MONG MUỐN

Tôi, bạn và có thể tất cả chúng ta ai cũng có, ai cũng trần
trở nghĩ suy
Và có thể làm tất cả
Đánh đổi tất cả
Đề rồi rất có thể
Những điều ước/mong cứ xa vời
Hình như là không phải thế
Hình như là...
Ăn, mặc, ở những ước/mong muôn thủa
Ở, mặc, ăn và chơi và xem và đi đó đi đây
Cuối đời nhìn lại
Nơi chốn cũ trở về
Tôi và bạn và có thể tất cả chúng ta
Giật mình, giật mình
Thế là đã sắp qua
Điều ước/mong vẫn ở đâu đó rất xa
Những điều có chập chờn hư mộng
Ước/mong ngàn đời!
To tát
Cao siêu
Của ta?
Của ai?
Ta ngẩn ngơ ồ không phải của mình
Một đời mê lầm
Không phải của ta mà của ai ai đó

Ước/mong ngàn đời
Thì ra hư rỗng
Giật mình
Chết tiệt!
Ta giống tất cả
Tất cả giống ta
Ước/mong chật cứng sắc màu đồng phục
Sắc màu cổ tích cũ và mới mới luôn luôn cũ kỹ già nua
Sắc màu khung lồng xiềng xích mạ vàng sáng bóng
Sắc màu biếng lười trong giáo khoa thư
Sắc màu ngô nghê những trang thi ca nhạt nhẽo
Sắc màu hoang tưởng của những vĩ nhân của những thần
tượng
Ta ưỡn phí trọn đời
Kết thúc không có hậu
Ước/mong hóa trò cười!
Những ước/mong
Có khi nào ta tự hỏi
Của ta? Cho ta? Vì ta?
Mơ hồ
Đầu đầu...
Thế mà ta cứ cao giọng ba hoa
Lớn tiếng ồn ào
Chết tiệt
Rời than van bao - giờ - cho - đến - ngày - xưa!
Mê lầm
Vẫn mê lầm chết tiệt!

HẬU HIỆN ĐẠI VỀ CHÁN

Chán đủ đường chán mọi nhẽ chán tất chán hết
Chán/ngán như bánh chưng ngày tết
Như cơm nếp nát
Như cơm nguội ôi
Như vặn dây muống ra dây cà
Như ông giáo già dây cà ra dây muống
Như báo cáo tháng báo cáo quý báo cáo năm
Báo cáo ba năm năm năm mười năm
Nhưng tất cả không bằng
Chán như con gián!
Bọn trẻ muôn năm
Sáng tạo thành ngữ mới
Con gián không có tội
Con gián cũng chẳng đáng ghét đáng cười
Chỉ thấy chán mà thôi!
Con gián màu cánh đẹp
Có thể bay bay bay
Nhưng thích trôn chui trôn lủi
Khe tối hốc sâu không ánh mặt trời
Chán như con gián thể thôi
Tất cả như gián thành gián hóa gián
Là gián...
Không ham ánh sáng
Thích khe tối mịt mờ
Và rất hôi!

MÌ TÔM CA!

Mì tôm mì tôm
Tên em thân thiết quá
Từ chân trời nao em đến xứ này?
Đề lòng người mê say?
Dù em mang tên gì hỡi em yêu dấu
Miliket, Ba miền, Ômachi, Sukurai, Mì lâu Thái,
Kubucariri, Hảo hảo hình như hảo lớ...
Tên em dù đặt vung đặt vãi
Ta vẫn gọi bằng cái tên rất mực thân thương
Mì tôm mì tôm dù không có tôm đâu chỉ là tôm bé ti bé
tí chứ mong chi càng xanh hay hùm...
Mì tôm mì tôm
Tên em đã thành tên đại diện
Đại diện cho văn hóa ẩm thực nô nê na ngấn gọn là ăn
Ăn là gốc
Ăn là rễ
Ăn là đầu
Ăn là giới là phật là sức bật là thánh hiền là tích tụ phúc
đức là nền tảng triết học thi ca
Ăn để cho đen răng
Ăn để cho dài tóc
Ăn là để mở đầu và để kết thúc
Ăn để vui để buồn để cười để khóc

Mì tôm em ơi dăng dặc nổi niêm...

Những người bà tảo tần mắt mờ chân chậm

Mì tôm

Những người mẹ bước cao thấp giữa bờ tre hun hút

Mì tôm

Nhà thơ đắm đìa đắm dề nước mắt

Mì tôm

Người học trò nghèo mơ giấc mơ đám mây điện toán học
lỗi mắt cong lưng ngược xuôi làm thêm

Mì tôm

Người lao công quét rác thâu đêm bơ phờ nhọc mệt

Mì tôm

Những người già về hưu tuổi tác càng cao chí khí càng
cao

Mì tôm

Những mầm non đất nước tung tăng cắp sách hát nghêu
ngao trường của em be bé cô giáo em tre trẻ...

Mì tôm

Những bệnh nhân la liệt hành lang vì bệnh viện quá tải

Mì tôm

Những tấm lòng thiện nguyện đến với những nơi lũ lụt
tràn qua sóng biển đập dồn...

Mì tôm

Những trợ giúp những quay phim chụp ảnh ghi hình loan tin

Mì tôm

Giữa cơn đại dịch kinh hoàng bộ trưởng tìm cái ăn cho
âm bụng giữa phi trường

Mì tôm

Mì tôm có mặt khắp nơi ngõ hẻm hang cùng vĩa hè ngàn
sao khách sạn năm sao

Mì tôm...

Mì tôm mì tôm trên từng cây số

Ra ngõ gặp mì tôm

Mì tôm lên báo lên đài lên ti vi cùng mỹ nữ cùng danh
hài khóc tươi như hoa cười cũng tươi như hoa

Nhìn xa dặm đường dài vẫn có mì tôm

Ngoảnh về ngày xưa mây khói quê hương

Mì tôm

Ta ngâm ta nấu ta đun

Bằng nước Hồng Hà bằng nước Cửu Long

Và có thể bằng nước biển Đông!

BÀI HÁT VỀ NGÔI NHÀ CỦA CHÚNG TÔI

(Tặng tất cả...)

Giữa chập chờn thức ngủ

Bỗng giật mình

Câu hỏi vu vơ

Tưởng chừng quá đời vu vơ

Tại sao ta sẵn sàng véo von ca hát

Về những vinh quang vĩ đại hoành tráng đầu đầu

Mà không phải là ngôi nhà của chính mình?

Vu vơ câu hỏi

Muôn thưở

Hình như

Chẳng mấy ai trả lời

Ngôi nhà...

Chúng tôi làm nên từ chất chiu tằm tiện

Từ những nhọc nhằn mà người đời mỉa mai gọi là bán

cháo phở quanh năm

Từ dãi dầu mưa nắng ban ngày

Từ chong mắt thâu đêm đọc viết chằm bài

Từ những lo toan vụn vặt

Từ những nỗi khùng từ những cái gắt

Có có và vô có chẳng ít lần

Nhớ lại còn rơi nước mắt...

Ngôi nhà nhỏ

Nơi con của chúng tôi đã lớn lên

Tụi nhóc hình như cũng thấm thía tất cả

Những vui buồn

Những sướng khổ
Thậm chí những đôn đau ê chề của kiếp nhân sinh
Tui nhóc lớn lên
Chúng lại có những ngôi nhà riêng
Có thể đẹp hơn
Cầu gờ không phải nhọc nhằn
Ngôi nhà nhỏ của chúng tôi
Tôi có thể nhắm mắt đi mà không sợ vấp
Rất nhiều cuốn sách cũ có thể bỏ đi
Những đồ dùng cũ cũng có thể
Nhưng không hiểu sao chúng tôi không nỡ
Đồ vật trong nhà hình như cũng có linh hồn
Không dễ gì vứt bỏ...
Ngôi nhà nhỏ của chúng tôi
Có bao nhiêu trò đến đây đọc sách?
Không thể nhớ
Một vài trò chúng tôi xem như con
Ra trường
Đôi khi ghé thăm...
Ngôi nhà nhỏ của chúng tôi
Một phần cuộc đời
Một phần máu thịt
Xứng đáng được ngợi ca
Như chim có tổ
Như cây có đất trồng
Như đám mây có thung sâu trú ngụ
Ngôi nhà nhỏ của chúng tôi
Sao lại không viết một bài ca về nó?

QUÊ HƯƠNG

[Kính tặng GS La Khắc Hoà - Thầy tôi]

Thầy tôi bảo
Đó là nơi ông bà tổ tiên cha mẹ ta về với Đất
Rồi sẽ đến lượt ta
Rồi sẽ đến...
Nắm xương gửi lại
Dẫu được gọi có phần ai oán "nắm xương tàn, nắm
xương khô" hay cát bụi về với cát bụi!
Đất vững bền trường sinh lưu giữ, chờ che
Vĩnh viễn còn
Lưu lại trong hai tiếng Quê Hương!
Thầy của tôi
Đi và sống
Khắp Đông, Tây
"Độc thư phá vạn quyền"
Lời nói cất lên từ thẳm sâu cõi lòng
Từ vô vàn trải nghiệm
Tôi nghe
Giật mình nhớ
Phụ thân căn dặn từ độ thiếu thời
Con người sống về mồ về mả...khi nào con hiểu con sẽ
hiểu...
Có thể là rất muộn
Có thể chẳng bao giờ...
Tôi giật mình tự thấy mình có phúc

Thầy tôi đã nhắc chuyện xa xưa...
Quê hương
Nơi cho ta trở về
Nơi cho ta nhớ về
Nơi cho ta trầm tư và day dứt
Tuần hương nghi ngút khói
Lặng lẽ ta nhìn
Lặng lẽ nước mắt rơi
Trong ánh bình minh
Trong bảng lảng sương chiều
Trong mưa bay tháng ba mưa dầm tháng bảy
Ta bản thân đợi
Tàn hương có nở hoa
Nén hương nào tắt dở chùng
Ta thâm vui khi những chân hương bốc cháy
Hồn thiêng những người đã mất
Hiển linh...
Tất cả chỉ có thể thôi. Tất cả!
Người như cây mọc lên từ Đất
Tàn lụi rồi tái sinh
Thăm thăm đời người thăm thăm đời cây
Từ Đất
Quê hương.

KCCMN ĐY!

Kccmn đy!

Những sáo ngôn nhân những lòe bịp nhân, những lưu
manh nhân, những chập cheng nhân, những robot nhân,
những ngập ngọng, ngây thối, rởm rít, nhắng nhít, mù tịt
nhân....

Kccmn đy!

Bạn tâm làm (đéo) gì!

Chúng không thể mới lạ!

Chúng đã thế đang thế và còn sẽ thế

Mười một năm hai mươi một năm một trăm mười năm
hoặc còn lâu hơn....vĩnh viễn có thế

Kccmn đy!

Bạn tâm làm gì!

Rảnh thì ra quán bú bia giải nhiệt tháng năm lửa thiêu

Nhảy sông tắm mát

Nghêu ngao hát ba thằng tây bắn lồn bà tèo đang treo
trên cây

Lướt phây viết thơ nhảm

Tìm cỏ thảm ngồi bệt đỡ buồn

Cầm cọ vẽ nhi nhăng chán thì xóa chán nữa thì xé

Kiểm dăm cuốn sách đọc chơi

Lục kho quần áo cũ mặc lại cho sướng cái đời...

Bạn tâm là gì

Kccmn đy!
Chúng viết, chúng đọc
Chúng nói/hát/tụng/...chúng nghe
Chúng diễn chúng xem
Chúng hằm hè nhe rũa cấn xé chúng toi chúng què
Kccmn đy!
Bà chị mình ngất ngư khuyên!
Hơi bị hay và càng bị đúng!
Ồ kìa!

CHUYỆN CU TÝ

[Ấn theo nhà thơ Hoàng Xuân Tuyền]

Em cu Tý ham đọc ham hỏi
Ở nhà bị mắng
Đến lớp cũng bị chê
Nói gì nói nhiều thế
Hỏi gì hỏi nhiều thế
Cu Tý ngác ngờ
Và cũng chẳng hiểu gì...
Nghe cô nói rất rất nhiều
Nhân văn
Tự do
Tình nhân loại
Cả dân chủ nữa
Tý nghe nó cứ lơ mơ
Trong khi cả lớp tay giơ
Nói y như cô
Tý thấy bơ vơ
Thôi đành hỏi bố mẹ...
Bố ơi!
Gọi gì?
Mẹ ơi!
Hỏi gì?
Học đi, học đi, học đi...
Bố còn bận báo cáo thành tích thi đua

Cuối năm rồi họp tận hai - giờ - sáng
Chỉ có gói mì tôm chia nhau..
Mẹ cũng bận bù đầu
Tổng kết cuối năm đang lo trăm ngàn thứ
Đồng phục cơ quan
Kiểu tóc
Chụp ảnh búng tim
Up
Fanpage...
Học bài đi, học bài đi...
Tháng 12 cu Tí đang giữa học kì
Những bận tâm về tự do dân chủ nhân văn tình nhân loại
vân vân
Chìm dần vào giấc ngủ...
Gương mặt Tý dường như đau khổ
Biết hỏi ai
Khi chẳng hiểu gì!

KHÔNG PHẢI GỐC BỒ ĐỀ

[Chưa chắc đã cần đọc]

Tôi không nghĩ Thích ca Mâu ni ngồi 49 ngày dưới gốc
bồ đề để đắc đạo!
Ngày ấy, hơn hai nghìn năm rồi, nơi thâm u rừng ẩm ướt
muối vắt rần rết chắc chắn vô thiên lủng
Sao hậu thế lại khéo đặt bày rồi đời này qua đời khác
thêm thắt bao nhiêu chuyện rườm rà hời hợt và nông nổi
Thích ca xuất thân hoàng tử
Thách thức lớn nhất không phải là Khổ
Thách thức lớn nhất với Thích ca là dư thừa
Quyền lực dư thừa
Tiền bạc dư thừa
Sang chảnh dư thừa...
Thích ca đã không thể vượt qua
Ngoảnh mặt, quay lưng...đích thị là thất bại
Khi không còn bạc tiền, khi không còn quyền lực, khi tất
thảy không còn
Hoàng tử hay bất kì ai
Sau ba nốt nhạc đã thành con - vật - hai - chân - trần -
chuồng - thăm - hại

Chết rũ bên lề đường ồn ã ngựa xe
Chết khô như nhánh lá lia cành
Chân lí của muôn đời là vậy
Lũ hậu sinh rảnh chuyện
Bụng nhét đầy dao găm và thuốc độc
Trộn cùng chữ nghĩa bịp bợm vẽ vờ
Những tràng giang kinh kệ
Những đại hải ngôn từ
Hư huyền rối rắm
Bon chen
Phe nọ phái kia dòng này dòng khác.
Tranh chòi, đả phá, xung tụng, vẽ vờ. Dở hơi mỗi lúc
một nhiều.
Trở lại chuyện gốc cây nơi Thích ca giác ngộ.
Tôi không tin đó là gốc Bồ đề mà là gốc Sung.
Vi như dân Việt hay hát "Đói lòng nằm gốc cây sung...".
Quả sung hơi bị nhiều, tuy chan chất nhưng lành.
Mà lúc đó thì Thích ca đang rỗng bụng.
Bọn hậu sinh vẽ vờ khác gì bảo Thích ca chết đói!

CÙNG TRAI ÚT...

1.

Bố luôn nghĩ con còn rất bé!
Còn bé trên tay, còn cồng trên lưng
Còn dở dành thìa bột, miếng cơm
Mỗi lần con viêm họng và sốt
Có vẻ con còn rất bé
Con trai của bố...
Ồ không!
Không phải thế!
Con đã trưởng thành
Đã xách valy một mình ra phi trường
Dáng thẳng đàng hoàng qua cửa an ninh
Không một chút bối rối
Con đã trưởng thành
Con trai của bố...
Mỗi lần con nhắn tin về
Mỗi lần ra phi trường đón con
Mỗi lần, cứ mỗi lần như thế
Buồn vui xáo trộn
Nhìn con cao lớn và mạnh mẽ
Bố lại hình dung con trên tay bố bé
Con ngồi sau xe hỏi đủ chuyện lớn bé nhỏ to
Nơi bãi biển trắng xóa bọt tung
Con cười vang làm đủ trò trên cát

Những tháng ngày xa mơ hồ rõ nét
Hiện dần lên
Con đã lớn
Mà nhiều khi bố vẫn không tin
Con trai của bố
Vừa mới hôm nao như con quý nhỏ
Nhiều lần khiến bố sợ hết hồn
Những "sự cố" bất ngờ thậm chí bất thường
Chỉ có bố con mình mới biết...
Ồ thế là con đã trưởng thành
Con trai của bố
Con đã quyết những việc mà bố của con ông nội của con
đã từng
Lấy vợ!
Và đang hồi hộp chờ
Giây phút oa oa một baby cất tiếng khóc đầu tiên...
Thanh âm bình dị thanh âm diệu kì thanh âm thiêng
liêng...
Con đã trưởng thành
Những niềm vui và những nỗi muộn phiền
Mỗi người mỗi vẻ
Tất cả rồi sẽ qua
Nếu còn ở lại
Niềm vui của con
Mọc lên cùng tháng ngày...

2.

Và bây giờ thì con làm bố
Chuyện lớn lao thiêng liêng kì vĩ
Có thể con bắt đầu thám thía câu "phụ tử tình thâm"
Hay như bố thường nói với con: khi nào con làm bố...
Cái ngày biết con như hạt nảy mầm trong bụng mẹ
Bố lo và sợ...
Sáu năm trước mẹ của con thập tử nhất sinh
Khi chị gái của con chào đời
Niềm vui và nỗi âu lo bố đếm từng ngày
Ơn Trời, Phật, Tổ tiên...niềm vui òa vỡ
Con chào đời rụng rở tóc đen má đỏ môi hồng đủ đầy
chân tay rộng dài và khóc
Rõ ra dáng một - chàng - trai
Những tháng năm nghèo khổ
Bố không định ôn nghèo
Kể để làm gì!
Chỉ cầu mong con hay ăn chóng lớn
Sợ hãi hùng mấy tiếng "mang con đi viện"
Ơn Trời!
Tất cả đã qua...
Con nói hơi bị nhiều và cái gì cũng hỏi
Nhiều khi bố bực mình càu bần
Giật mình nhớ
"Có vàng vàng chẳng hay phô

Có con con nói ..."
Những tháng năm tuổi thơ
Mẹ dẫn con đến những nơi thoải mái con đùa nghịch
Bố tha lời con đi chùng...nửa nước
Tuổi thơ chỉ có một lần...
Con lớn rồi sẽ có những chuyến đi khác
Học hành, làm việc, rong chơi
Như nước chảy dưới sông như trên trời mây bay
Bố mẹ nhìn theo vui buồn phập phồng lo và nghĩ...
Thế là con đã lớn
Và bắt đầu làm bố
Vui và lo và trăm thứ đang chờ
Từng ngày thậm chí là từng phút từng giờ
Mỗi ban mai và cả trong giấc ngủ...

VIẾT CHO CON DÂU

[Võ Quỳnh Trang những ngày đầu về làm dâu ...]

Con đã trở thành con dâu của bố
Cũng như chị gái của chồng con làm dâu...
Mẹ của con và mẹ của chồng con thì cũng thế
Một gia đình xa lạ có thể chính con cũng không hình
dung được...
Tất nhiên là bố ngỡ thừa ban đầu...
Bố cầu mong con sẽ sống bình an
Giữa cái thời đầy những bất trắc khôn lường
Bình an mỗi khi bình minh lên
Mỗi khi trời tắt nắng
Mỗi khi đêm sâu trời dịu mát thăm thẳm những ngôi sao
xa vời
Mỗi lần ra phi trường
Mỗi khi ngồi bên chồng của con bữa sáng bữa chiều
Bình an lặng lẽ lắng nghe mầm sống đang cựa quậy
Bình an giây phút đầu tiên con làm mẹ
Bình an
Hôm nay và ngày mai chờ đợi...
Con sẽ quen dần
Con sẽ thấy gần gũi, yêu thương hay xa cách lạnh lùng
Tất cả đang ở thời tương lai không ai dễ gì nói trước
Nhưng bố cứ tin chân tình và cởi mở sẽ là lối đi giản dị
và ai cũng có thể bắt đầu

Trên lối đi này sẽ có rất nhiều trạm nghỉ
Cho lòng lắng xuống
Nỗi buồn để lại
Niềm vui mang theo
Và nhớ
Biết đâu, cũng như bố khi tuổi đã xế chiều
Con sẽ nhớ
Nỗi vui buồn tương chừng xưa cũ bỗng trở thành dịu
ngọt...
Ai cũng cầu mong những chuyện tốt lành
Bố không là ngoại lệ
Chỉ có điều bố không tin phép màu cổ tích
Những chuyện tốt lành phải như cây mọc lên từ đất
Từ đất mọc lên cùng nắng cùng mưa cùng giông gió
cùng mồ hôi và có thể còn là nước mắt
Cây xanh tươi cùng hoa trái cho người

MÙA...ĐỊA NGỤC!

[Học theo thi sĩ tây nào đó...]

Mùa hè mùa địa ngục
Bông rát
Chói lòa
Tất cả dường như vụn vỡ
Khổng lồ lò nung thiêu đốt
Gã Phơ buýt dở hơi sà thấp
Ngạo nghễ tuôn xối xả những luồng sáng rợn người
Nước bông rát
Biển ngẫu bọt
Chen chúc người ken chặt người
Thịt da phơi bày ế ẩm
Nhũn nhẽo và uể oải
Gã Phơ buýt gớm ghiếc dửng dưng
Nhìn đàn người li ti vẫy vùng
Gã cười nhạt
Những luồng nhiệt năng dư thừa khoan chiếu, nung đốt...
Cặp tình nhân đi biển
Đề thêm nỗi chán chường

Bọn nhà thơ đi biển thi hứng rớt thảm hại
Bọn triết gia đi biển hóa thành hũ nút u mê
Thanh nữ đi biển thoát biển thành già nua nhăn nhúm
Lão bà lão ông đi biển phô bày kì dị xương khô
May
Có đám trẻ còn chút vô tư
Năm ườn chờ sóng....
Mùa hè quái quỷ mang hơi thở địa ngục!

TÔI KHÔNG QUÊN

Thiên An môn,
Thiên An môn,
Đỏ ngòm máu,
Mùi khói súng trộn lẫn mùi thịt người chín tái
Xe tăng nghiền răng như tiếng hồ báo gầm gừ
Thiên An môn,
Cửa Trời bình yên hóa thành cửa địa ngục
Cửa địa ngục đỏ gắt
Cửa địa ngục đen ngòm
Quý giương mắt bé tí gùm gùm trơ lì
Quý dữ
Thiên An môn cửa địa ngục
Thiên An môn cửa địa ngục
Thiên An môn cửa địa ngục
Đen ngòm
Thế giới văn minh có thể dừng dung
Loài người văn minh có thể dừng dung
Thiên An môn vết nhơ hằn trên mặt
Thiên An môn quả đắng lừng lơ treo
Loài người văn minh có thấy mình có tội
Thiên An môn lời cảnh tỉnh đắng cay
Thiên An môn nghìn lời oán trách
Thiên An môn nghìn lời căm giận
Thiên An môn tiếng búa đóng quan tài
Người chết thì đã chết rồi thịt xương thành cát bụi

Lời rửa nguyên uất kết khắp thế gian
Thiên An môn
Thiên An môn
Ngày bạo chúa suy tàn
Thiên An môn chỉ thấy đá và đá
Lạnh lùng
Không một cánh chim đáp xuống
Thiên An môn sạch lâu lâu
Không mây may sự sống
Mắt quỷ một mí gườm gườm
Máu đỏ gắt
Xích xe tăng nghiêng răng dã thú....
Thiên An Môn cửa Trời u uất
Đen ngòm cửa Địa ngục
Nữ Thần Tự do được dựng lên một lần
Giấc mơ tiến bộ văn minh tan nát hòa cùng máu thịt
hàng ngàn người trẻ
Hoàng hôn bầm tím ánh tà dương mịt mờ cùng gió cát
Tùng đàn quạ bay về
Thảm thiết kêu than
Thiên An Môn một lần tôi đến...

NGẢ ĐƯỜNG BẠN TÔI ĐÃ CHỌN

Bạn tôi kể
Em đã li hôn trên mười năm
Nguyên nhân em nhận về mình
Tất cả
Không oán trời không trách đất
Có lẽ là do số phận
Kiếm tiền nuôi con nghe nhạc đọc sách
Lặng lẽ sống
Lặng lẽ nhìn
Lặng lẽ trầm tư
Ai chân tình thì sẻ chia
Bỏ qua tất cả tị hiềm lắt léo những miệng thế thị phi
Dừng dung trước tất cả những trang sức ngôn từ
Chán đủ đường nhưng vẫn vẹn nguyên một ngả
Yêu thương con
Và biết - tự - yêu - mình...
Cũng như tôi bạn - một - người - vô - danh!
Một đốm sao xa xôi giữa thăm sâu vũ trụ
Một ngọn gió mát lạnh giữa oi nồng ngột ngạt
Một lá cỏ mềm biếc xanh

Chúng tôi âm thầm chúng tôi vô danh
Có thể khuất chìm nhưng không kẻ nào vùi lấp bôi xóa
vấy bẩn nhục mạ khinh khi...
Giữa những tháng những năm nặng nề có thể hóa điên rồ
có thể rơi vào trầm uất
Ngã đường bạn tôi đã chọn
Ngã thiện lành...

CHẢY NGƯỢC ĐI HỒI NHỮNG DÒNG SÔNG!

[Ghi lại một giấc mơ lành!]

Đến một ngày
Tất cả những dòng sông đều chảy ngược
Chảy từ biển về rừng già, về núi cao
Quanh năm tuyết phủ
Tất cả những dòng sông sẽ có ngày chảy ngược
Cho những ai biết hi vọng đợi chờ...
Cái ngày ấy có thể là rất xa
Trăm năm, nghìn năm, vạn năm...
Và có thể là ngày mai, tháng sau, năm sau. Có thể
Chảy ngược đi sông ơi!
Trái đất quay ngược chiều
Ngày mai
Có thể ngay lúc này đang bắt đầu...
Trái đất đã quá già nua và chật chội
Loài người đã quá già nua
Đã quá tàn độc
Đã quá lắm rồi
Chảy ngược đi hồi những dòng sông hãy chảy từ những
đại dương hùng vĩ
Nhấn chìm đi
Nhấn chìm đi tất cả
Những siêu đô thị lúc nhúc người lúc nhúc chuột lúc
nhúc muỗi ruồi lúc nhúc...

Những bê tông sắt thép gương kính đồ vật được tôn thờ
Những bạt ngàn người khô héo lưu đày triền miên truyền
kiếp

Nhấn chìm đi những uế tạp khổng lồ, uế tạp

Nhấn chìm đi những vinh quang cùng nhục nhã được đổi
bằng máu người

Nhấn chìm đi tất cả

Trái đất ba phần tư là nước

Chảy ngược đi tất cả những dòng sông

Một phần tư đất đáng bị nhấn chìm

Đáng bị chôn vùi trong sóng xanh biển biếc

Đáng trở thành hư vô...

Những dòng sông hãy chảy ngược!

Mang theo nước đại dương tràn bờ

Nhấn chìm

Chôn sâu

Vĩnh viễn...

Giấc mơ lành

Trưa mùa hè khủng khiếp

Ôi! Tạ ơn Thượng đế...

HỀ KỊCH ĐẮM MÁU

[*Nhân nhớ ĐÀN HƯƠNG HÌNH của Mạc Ngôn*]

Tán hề kịch đắm máu
Khốc hình
Đâm chém bắn cắt xẻo mổ bụng moi gan lôi ruột trộn cỏ
bêu đầu
Tán hề kịch đắm máu
Ngần ngật tiếng cười
Lửng lơ tiếng khóc hờ
Vọng vang tiếng hô vót trước khi đao phủ cắt lưỡi đóng
khâu gỗ
Thánh thượng vạn vạn tuế!
(Giống như bây giờ gọi là muôn muôn năm)
Tán hề kịch đắm máu tôi trung lòng dạ ngay thẳng
Trước khi chết chỉ kịp ngửa mặt nhìn trời xanh kêu oan!
Pháp trường
Mảnh đất chó ỉa lồn nhôn sỏi đá
Máu tôi trung bầm đỏ loang loang
Bàn dân vòng vòng lớp lớp
Giương mắt nhìn
Đờ đẫn
Vô hồn
Cắm uất bạc nhược
Không mấy ai dám khóc
Bàn dân mấy trăm năm đã quen nhìn tội ác

Máu bản dân đồ xối xả mấy trăm năm
Máu bản đồ lênh loang đất sỏi thêm cỗi cằn
Máu trung thân trộn lẫn máu gian thân
Xương thịt ngu trung trộn lẫn xương thịt bạo chúa lẫn
hôn quân
Cỏ độc, chỉ có cỏ độc mới đủ gan bén rễ
Lá sắc như dao đồ tể
Máu bản dân
Máu của những tôi trung lênh loang
Thánh thượng không ít lần là một trẻ ranh mồm còn hôi
sữa
Thánh thượng không ít lần xấu như ma và ác như quỷ
Thánh thượng không ít lần xuống tay trừng trị vô số
những tôi trung
Và nghe và ngần ngật cười
Thánh thượng vạn vạn tuế!
Chúng thần
Chết oan!

NỮ QUYỀN

[Bàn nhảm cho nó...nhộn]

Người ta tuyên ngôn, người ta lập thuyết, người ta hô,
người ta hét, người ta bận rộn....
Mút mùa tranh đấu, khai sáng và cách mạng
Nhiều người đã đang và còn sẽ chết
Phần nhiều vô tằm tích
Một số hơi đông hiển thánh hoa dẹt gắm thêu châu ngọc
ngôn từ...
Và kết cục
Đàn bà...được như đàn ông!
Ví dụ được làm bộ trưởng, thủ tướng, tổng thống thậm
chí nữ hoàng /vương...
Bà chủ tiền nhiều hơn cát sa mạc Gobi
Tiến sĩ, giáo sư nhiều hơn trâu ở vựa thóc (hình như)
Nam Kỳ
Không thêm kẻ thạc sĩ, cử nhân tú tài tú tiếc...
Và tất cả các môn thể thao bóng đá bóng điếc bốc xing
bốc xiếc...
Đàn bà ngang ngửa đàn ông
Ông Giời hay Đấng tạo hóa giương mắt ngó nghiêng
Lũ hậu duệ Adam Eva kính vãi
Kính vãi
Kính vãi...
Ô kìa!
Mãi dâm phì đại

Nguồn nhân lực phần đông vẫn là...giống cái!
Ô kìa khi đàn bà giống đàn ông thì còn ghê răng hơn gấp
mấy lần
Độc tài vẫn độc tài
Toàn trị siêu toàn trị
Mị dân siêu mị dân
Khâu miệng vẫn khâu miệng
Chủ nghĩa nam quyền mang thêm sắc màu cô Tấm, Tú
Bà, Hoạn Thư, Nguyệt Nga, Thị Kính...
Nào đã đủ kinh chưa...
Tinh thần ga lăng chạy mất dép
Hoa hồng chết rũ thay bằng thép
Những giọt sữa đầu thiêng liêng nay được đựng trong
bình
Chán chẳng buồn dịu dàng chẳng buồn sanh con chẳng
buồn hiền thực chẳng buồn yếu mềm chẳng buồn liễu
yếu đào tơ...
Tất cả đều cũ rích
Tất cả đều hủ lậu
Tất cả đều phải đập phá tan tành...
Thượng đế nhìn và cười
Ồ hóa ra
Đây là nữ - quyền - luận - của - các - người...
Luận nữa đy
Nào nữa đy
Nữ nữa đy
Chưa đủ vui đâu
Go go gâu gâu!

KỆ CÁI CON MẸ NÓ ĐY

[Loạn thy Bà bạn Quỳnh Iris de Prelle đọc cho vui]

Ngửa bút

Ta viết

Ngửa hồn

Ta mơ...

Mơ theo trăng, mơ theo gió, mơ theo mây

Mơ được làm bạn cùng tĩ phú

Không loại trừ được có con với họ

Bừng sáng một giờ, một ngày, một tháng một năm nếu
số hên một đời

Chắc chắn là hơn hạng cù lần, tốn vải, lưng cong, mồm
thối, những Nô những Phèo, những Sở Khanh, những
Phán, những thi gia ếch ộp, những giáo những mác
Bà và mẹ và ta ngẫu ngao hát thuyên rồng một ngày
thuyên chài muôn kiếp...

Mơ viết

Nghìn trang vạn trang sách bán online khắp địa cầu

Đọc xong quên liền có sao đâu

Miễn bán được tiền hợp pháp...

Chuyện của riêng ta

Thích thì cúng Facebook

Chuyện riêng ta

Chả luật lệ nào cấm

Thây kệ những dây nhợ buộc ràng

Chuyện riêng ta...

Cơn có gì các anh các ả

Đầu đã bạc, da đã mốc nhào vô lên mặt

Dạy đời bằng thứ ngôn từ hạ cấp

Bằng vênh váo, kẻ cả, nanh nọc

Bằng thứ ngôn từ lèo lá rấn rết

Cơn có gì

Này các ả các anh...

Ồ!

Ta giật mình

Chuyện chẳng có gì lạ

Bà chị ta cười ngất ngư cỡ nửa cân ruồi

Bận tâm làm gì!

Kê cái con mẹ nó đy!

Kccmn đy!

Ta bật cười hi hi

Kccmn đy!

CÒN LẠI LÀ TIẾNG CƯỜI...

[Tặng Nguyễn Tấn Dũng]

Đáng, cay, nghẹn, uất, hờn oán, hận, sầu...
Dẫu có muốn đập tung cánh cửa (kính nhất là bằng sắt!!)
Dẫu có muốn phá củi sỏ lông
Bay thẳng cánh cõi trời vô cùng
Dẫu nửa cổ uống một vụn chung rượu hay bia cỏ...
Kết cục vẫn phải chấp nhận cõi - nhân - gian
Ừ thì chấp nhận
Trăm nghìn ức vụn
Còn lại là tiếng cười
Ba mươi sáu kiêu hay ba ngàn sáu hay ba vụn sáu
Ừ thì cũng thế thôi...
Lầu cao biệt phủ tráng lệ nguy nga
Lãng mộ vài mẩu tang ma rình rang trộn ta tây tàu cỏ
điền tân thời
Vinh quy bái tổ nhục quy bái vua nước mắt vắn dài
Buôn rau buôn chổi buôn hoa buôn người buôn tân được
buôn vua buôn chổi ngồi chỗ đứng chỗ ăn chỗ chết chỗ
sậy khô tuyệt đối
Tất cả
Tấn trò đời
Muôn thừa tấn trò đời
Ta nhìn
Rũ bỏ mọi sân si hờn oán
Nhe răng cười

Đại u mê giảng bài khai minh
Xích xiềng tọng xung khai phóng
Tham lam tàn khốc véo von buông bỏ
Bùn nhơ tanh ngòm veo véo thanh cao
Loạn châu châu loạn cào cào
Ta cười
Hở tận mười cái răng
Sân khấu trần gian nghiêm trang nhố nhăng
Nhố nhăng trang trọng
Bi kịch nhãn nhở
Kịch hề đầm máu
Tốt xấu chân giả thiện ác nháo nhào
Ta cười
Chẳng sướng lắm sao?!

THƠ THỨ THIẾT

Bây giờ mà viết thơ
Hắn mắc chứng hâm ti độ
Bây giờ mà gom thơ in thành tập
Hắn hâm một tí lẻ một độ
Nếu đem thơ để tặng
Chắc hâm một tí năm trăm độ
Phê bình thơ, tọa đàm thơ, hội thảo thơ độ hâm gấp bốn
lần và nhân theo số lượng phê bình gia hoặc cử tọa
Đem thơ vào sách giáo khoa, giáo trình này nọ
Chắc như bấp chứng loạn thần...
Thơ chẳng ai cần
Chẳng ai đọc
Đọc nếu có không nhớ
Chẹp miệng thờ hất đồ/lũ/bọn hâm...
99,999 phần trăm người/bọn biết chữ
Bị/được Facebook, tê nê búc, za nô, tuyt te hút
Như nước thải chui tuột vào cống ngầm
Vô tích vô tằm
9999 phần trăm khi háng rảnh
Là bú bia là đốt (các loại) thuốc là nhâm nhi cà phê dù
trộn quá nửa bột đậu hay bột bắp
Là nghe nhạc tân thời

Là gào karaoke
Là mang ảnh vô cầu trường
Là vác cờ đi bão
Hoặc cỡi trường xe phân khối lớn không không
Thơ đ...cần biết
Thơ trong tâm thức tâm can vô số người đã chết
Sống thoi thóp thở hí hóp nơi một nhóm lũ tử độ hâm
Thơ học cách tồn lưu trong lặng câm
Tuy vẫn sống nhưng được xem là đã chết
Khi ấy sẽ có thơ thứ thiệt...

THƠ VUI

[Tặng bà chị Vũ Đào]

Ban mai, tuổi xế chiều
Trà thơm và hoa nở
Thanh thảo chẳng lo phiền
Tia sáng qua khe cửa...

Đôi khi. Đôi khi thôi
Thoáng ngẫm về thừa trước
Đã từng trải mấy phen
Tuồng chùng đã ngã gục

Phận nghèo nghề thầy giáo
Quần quanh chuyện đời thường
Soi gương. Lòng thảng thốt
Hiện nguyên vẻ thê lương

Trách trời ư? Không trách!
Oán đất. Lại càng không
Giận thân? Đôi khi có
Sao phận mỏng cánh chuồn...

Thôi cũng đành phải sống
Con, đã trót sinh ra
Cha mẹ đâu được chọn
Càng nghĩ càng xót xa

Thôi. Không nghĩ gì nữa
Vất sức ra...mà làm
Làm những gì có thể
Miễn sao vẫn thiện lương

Cháo phôi ư? Cháo phôi!
Xe ôm? Thì xe ôm
Trồng rau và cuốc đất
Buôn vật. Ừ thì buôn...

Ơn Giời con khôn lớn
Như chim bay. Bay xa
Cả tứ thân phụ mẫu
Bình an với tuổi già...

Ơn ông bà tiên tổ
Ta dựng một ngôi nhà
Đủ khí trời bốn phía
Đủ ánh dương chan hòa

Cây cỏ tươi cành lá
Hoa nở. Nở theo mùa
Biết đủ. Thế là đủ
Hài lòng. Phần Giời cho

Nghĩ lại. Kể cũng sợ
Sợ rồi. Thấy nhẹ thân
Muộn phiền cười xòa cái
Vui. Mình vẫn là mình

Như sáng nay. Trong vắt
Phong lan thanh tỏa hương
Đôi chén trà ta rót
An lành tự tâm can

Mỗi ban mai. Cứ thế
Niềm vui nhỏ thế thôi
Thế sự vẫn xoay mãi
Nhân gian vẫn khóc cười.

TÂN CỔ GIAO DUYÊN

Quê hương là chùm khế ngọt
Năm nay mùa hạ nắng kinh hoàng
Khế rũ cành trái vẫn còn non
Quê hương hóa thành chùm khế héo...
Quê hương là cánh diều tuổi thơ mơ mộng
Năm nay bóng rập mùa hè
Trẻ em tìm nơi râm mát chẳng dám bêu nắng
Quê hương buồn như con diều ngủ góc vườn hoang
Quê hương là cầu tre nhỏ...
Cầu xi moang thay cả mắt rồi
Cầu tre lắt léo gập ghềnh đã rở hết
Quê hương còn lại trong bài hát mà thôi
Quê hương mỗi người chỉ một
Đương nhiên là thế...
Đất quê đã hóa thành dự án
Quê hương thành nơi ta làm thuê...
Ủ ê!

PHẢN - CA TRÙ!

[Tặng thầy Đoàn Lê Giang]

Việt quốc mặc nội phi điện lực
Ông gì kia tài bộ sắp vào lò
Cùng giám đốc cùng kế toán cùng trưởng phòng
Tài kinh doanh đã nên tay chất chường
Lúc điện gió điện than cùng điện nước
Lại có khi điện rác điện mặt trời
Bao năm dài kinh doanh toàn báo lỗ
Lỗ miên man lỗ khắp khắp mọi nơi
Đô môn cứ ghé ông ngồi,
Biệt phủ dựng xe hơi hàng chục tỉ
Người điện lực hoan hoan hỉ hỉ
Doanh nghiệp, người dân sợ hết hồn
Giá điện tăng cao ruột héo gan mòn
Kìa núi nọ phau phau mây trắng
Thì sân golf rì sooc xây nên
Cuối tuần cuối tháng du miên miên
Kệ con mẹ dân đen khốn khổ
Ta đã kêu, đã kêu, làm ăn thua lỗ
Đề nghị tăng giá điện chẳng ai nghe
Thì năm nay nung nóng giời hè

Luân phiên cắt cho bờ hờn ngựa cựa
Trong tay ta, tay ta tất cả
Một mình ta múa võ vườn hoang
Làm cho cho hại cho tàn
Làm cho rõ mặt phi thường bọn ta
Nói thật gần nói thật xa
Ngành ta là nhất quyền ta ngang giờ
Được mất dương dương người điện lực
Khen chê oai oái lũ báo đài
Trong trần ai ai dễ biết là ai!

MẬT THI!

[Thư bon chen tí!]

Tôi làm thơ giống in hệt mẹ tôi sinh thời nấu cháo!
Cháo heo tất là để chặn lợn
Cháo hoa để cúng kính ngày xá tội vong nhân tháng Bảy
sùi sụt mưa hơi may lạnh
Cháo sắn cháo khoai tháng Ba giáp hạt
Cháo trứng gà rắc tía tô khi tôi bị cảm
Mẹ nấu cháo lúc sinh thời giống in hệt
Bây giờ tôi làm thơ
Thơ giống như cháo
Và cháo cũng giống thơ
Ấn chứa bao điều kì bí!
Nên thơ của tôi
Đáng được gọi
Mật - thi!
Nồi cháo lợn nuôi đàn lợn sữa
Niềm hi vọng mệnh mang của mẹ ngày nào
Nó là áo là quần là bút là sách là vở
Đến trường tôi vẫn mang theo
Chiếc túi vải thưa học trò ran ran tiếng lợn và vươg vát
mùi cháo
Tôi mang theo suốt cả cuộc đời
Những chiếc bò đài lưng lưng cháo hoa lạnh ngắt cảm
dọc đường
Hình như voi dần theo tuần nhang nghi ngút khói

Thập loại chúng sinh cô hồn lặng lẽ
Chút cháo hoa tháng Bảy
Lắt lẻo cầu Nại Hà
Đùng đục bầu trời
Lạnh lạnh gió
Lạnh lạnh mưa...
Nồi cháo sắn cháo khoai tháng Ba đói vàng cả mặt
Mẹ chia phần cho những đứa con
Phần của mẹ nơi đáy nồi khen khét
Tháng Ba thanh minh chẳng ai đi hội
Tháng Ba thê lương ảo não tận bây giờ
Tháng Ba thơ không còn chim én...
Bát cháo trứng rắc tí tía tô từng thìa mẹ bón
Chập chờn mê man
Thập tử nhất sinh
Vực sâu hun hút
Thần chết đang chờ
Mẹ làm rằm khấn
Thần chết thương tình không bắt tôi đi...
Về già lắm cảm
Viết mật thi!
Thấy giống mẹ tôi nấu cháo!

CHIẾT LÝ

Mất tiền

Được một kinh nghiệm có thể bớt ngu

Học phí chấp nhận

Mất xích xiềng

Được Tự do có thể bớt khom quỳ van vái

Học phí thường trả bằng roi đầu chảy máu

Mất ái tình

Được nhiều thứ có thể bớt lãng nhách đất hoặc rẻ

Học phí được nạp bằng tuổi đại khờ

Không gì đổi lại

Mất niềm tin

Có thể sụp đổ lâu đài cát

Học phí luôn luôn rẻ mạt

Mất niềm tin

Là mất tất cả!

Láo toét!

Mất tất cả là - khi - mất - điện

Đồ ăn tủ lạnh bốc mùi!

Mạng in tọc nọc rơi chiều thẳng đứng

Ảnh tự sướng mất cơ hội cúng

Hội trường đang cấm mặt vô Smartphone bỗng ồn ào

Gã chém gió đang bắt tuyệt thao thao tên tò

Cuộc yêu đương lỡ dở

Thành phố đen thui

Ban công lộ nhỏ không quần đùi
Cuộc họp thâu đêm hóa thành cãi lộn
Mì tôm đánh nhai khô
Quán bia cỏ Xòm nháo nhác
Nữ sinh trong lớp học thêm chạy mất dép
Giáo già ngưng chấm bài
Lũ nhà thơ hấp càng thêm hấp
Nhà chùa đen thui đen thui
Oản bày tô hồ không được gặm...
Danh sách lụy phiền khi điện mất
Còn dài
Dài gấp bốn lần đường dây cao áp bắc nam...
Ôi những ngày Hè điện mất miên man
Tràn lan!

BỔNG DỪNG

Nhớ thơ Charles Baudelaire HOA ÁC
Thời đảo điên vô luân
Lên ngôi đạo đức giả
Những kẻ ứ thừa no nê lên mặt rêu rao đạo đức
Đồ vật xếp chất chồng che khuất con người
Cái đẹp phải bán mình giá rẻ
Sân khấu đời tàn khốc khóc cười trang nghiêm bệ rạc
sang trọng suy đồi
Khói thuốc xanh xám giăng
Rượu mạnh nhiều hơn nước
Đĩ điếm nghênh ngang kiêu hãnh
Cánh đồng bung nở ác hoa!
Baudelaire đặt trang trọng
Nơi trung tâm bức tranh ngôn từ kì lạ
Một xác chết trương phềnh
Một đàn bà hình như nghề làm điếm
Một ả điếm ngẩn ngơ về già
Đêm đêm đứng đường
Đói khát bệnh tật
Đổ gục
Trên người bộ váy áo nhàu nát
Dạ dày lép kẹp
Rã rời son phấn rẻ tiền

Đóa hoa tàn không tên không nhà không người thân thích

Cái đẹp phải bán mình

Tàn hơi kiệt sức

Đóa hoa của Tội Ác Cõi Nhân Gian...

Ôi!

Những thi ca trườn theo nền nếp cũ

Nhặt nhẽo

Rẻ tiền

Những đóa hoa Giả

Giả nhân ái

Giả yêu thương

Giả trầm tư

Giả siêu thoát

Giả ngoảnh mặt quay lưng

Giả cười giả khóc

Những đóa hoa Giả sao không chịu héo khô tàn lụi?

Nở đi!

Hãy bung nở đi nào

Những đóa Hoa rách nát

Những đóa Hoa ghen uất

Những đóa Hoa bị dày vò bị ném ra rìa bị chà đạp

Bung nở đi nào

Những sắc hương độc địa...

VÔ ĐỀ

Không có bất kì bài thơ nào được viết ra
Các nhà thơ đang mê mết đuổi theo bóng hình người đẹp
Đang đắm đuối vào việc cân nhắc chọn chữ theo gương
Giả Đảo "thôi", "xao"
Đang còn bận khen nhau
Đang còn bị cuốn theo những cuộc cãi vã
Đang tìm mọi cách để được lên nhật báo tuần báo
Không một bài thơ nào có mặt
Không một bài thơ nào...
Mùa Hạ năm nay hun hút nóng
Hơi thở của địa ngục ứ đầy
Nghệt thở
Không một nhà thơ nào bận tâm
Câu danh ngôn "im lặng là vàng"
Được tất cả đồng lòng
Im lặng
Sự giàu có được làm ra từ nhát hèn ươn lười
Sự giàu có của những tâm hồn rửa nát
Nhà thơ mê mãi kiếm tìm nguồn thi hứng trong bạc
nhược khốn cùng
Thơ ca tự nguyện đứng bên ngoài
Nhà thơ kiêu hãnh quay lưng ngoảnh mặt
Trời ơi!

CHÁN...

[Vu vơ ngẫu sự...]

Có vô số chuyện buồn cười lắm
Cứ định viết ra rồi lại thôi!
Có vô số chuyện bi đát lắm
Cứ định viết ra rồi lại thôi!
Có vô số chuyện ai oán lắm
Cứ định viết ra rồi lại thôi!
Có vô số chuyện ngược đời lắm
Cứ định viết ra rồi lại thôi!
Có vô số chuyện thật như bịa
Cứ định viết ra rồi lại thôi!
Có vô số chuyện đau đớn lắm
Cứ định viết ra rồi lại thôi!
Có vô số chuyện đông dài lắm
Cứ định viết ra rồi lại thôi!
Cái thời chúng ta đang sống
Miên man miên viễn những chuyện là chuyện
Chán chả buồn viết ra
Chán chả buồn nghĩ...
Đây có thể là lí do
Giải đáp câu hỏi vu vơ
Vi - sao - quán - bia - cỏ luôn luôn chật cứng người
Lượng bia tiêu thụ theo nhân khẩu học việt nam là thứ
nhất!

CHỘT NHỚ HÌNH NHƯ LÀ PHI LÝ!

Không đi về phía ấy
Không có mặt trời nào đâu
Không đi về phía này
Không có mặt trăng nào đâu
Không đi
Không đi
Không đi...
Tiên ông tiên bà tiên cô tiên cậu mất tiêu cả rồi
Thần thánh đều đã mất
Đừng mơ ước hão
Hỡi những kẻ khốn cùng
Què
Mù
Chột
Điếc
Câm
Thiếu năng
Các người đừng hoài công tìm mặt trời
Các người đừng nhẫn nại ngu ngốc tìm mặt trăng
Các người đừng hi vọng nguyện cầu mơ ước
Dừng lại
Các người dừng lại...
Đoàn hành hương Què, Mù, Chột, Điếc, Câm, Thiếu
năng bất động
Trương nở vô hạn
Cùng khốn vô hạn

Nực cười thê lương vô hạn
Đoàn hành hương im lìm bất động
Ngơ ngác
Bốn phía không có lối đi
Mặt trời nghiêm trang trút lửa
Mặt trăng thờ ơ tỏa ánh sáng nhợt nhạt
Lấp lánh xa vời những vì sao dửng dưng
Gió khan đàn ngựa hoang tung cơn bụi đỏ
Đoàn hành hương lằm lũi
Bất động
Chờ - không - biết - chờ - gì!
Rồi thiên đường sẽ đến
Năm năm mười năm hai mươi năm
Có thể là hai trăm năm
Hai ngàn năm có thể
Đoàn hành hương già nua
Vô số người gục ngã
Vô số trẻ em ra đời
Què
Mù
Chột
Điếc
Câm
Thiếu năng...
Đoàn hành hương trương nở vô hạn
Vô hạn cùng khôn
Vô hạn chờ
Ngày mai sẽ có thiên đường sán lạn.

DƯỚI CÁNH CÚ BAY

Nhá nhem nhập nhoạng
Hoàng hôn?
Đêm tàn?
Thời gian ngưng lạ lùng nhập nhoạng
Dưới cánh cú bay
Ác điều lượn những dự cảm những điềm dữ
Không ai hay
Đám đông mãi miết trong hoang tưởng
Trong cơn cuồng nộ
Trong cơn say
Sau những cơn sang chấn ghê rợn
Đầu rơi như sung gặp bão
Máu chảy như lũ cuốn rừng khô
Đám đông hung phấn ngút trời hung hãn
Gây hấn
Xâm hại
Tàn hủy
Dưới cánh cú bay
Ngày tàn
Đêm tàn
Nhập nhoạng tỏ mờ
Đất đai cõi cằn
Khô khát
Mùa cỏ cháy bơ vơ...
Dưới cánh cú bay
Tấn hệ kịch bi thảm miên man diễn

Tấn bi kịch trong tiếng cười điên loạn
Nhân gian khóc cười
Ngôn từ loạn ầu
Tòa án trò cười
Tang ma trảy hội
Trò thể thao đẫm máu
Tung búng khiêu vũ đêm hội quý
Viện Nguyên lão ê a ngủ gật
Chúng dân là bày đàn
Là cỏ rác
Là bụi
Là bùn
Là vô danh lẫn khuất bên lề
Thần công lí mang dáng hình cây gỗ mục
Đao phủ tươi cười mang vẻ mặt thiên thần
Đám triết gia, thi gia trong cơn ngái ngủ
Dưới cánh cú bay
Lấp lóe lửa diêm sinh lạnh ngắt
Những trang sách chật đầy hình bùa chúa
Người già ngọng nghịu trong cơn say
Trẻ thơ nghiêm trang triết lí
Dưới cánh cú bay...
Nhập nhoạng hoàng hôn ngày tàn
Nhập nhoạng đêm tàn
Phía chân trời bình minh mang màu máu.

**VIẾT CHO TẤT CẢ NHỮNG AI
ĐÃ TỪNG ĐỌC F.KAFKA (•)**

Những vụ bắt bớ, những giấy tờ triệu tập
Bất kì công dân nào, bất kì ở đâu, bất cứ lúc nào
Những người thực thi luật luôn mang đồng phục và
gương mặt phi cá tính
Bất ngờ xuất hiện
Vào một ngày
Vào một giờ
Vào một khoảnh khắc
Không định trước...
Những công dân vốn vô danh
Bất ngờ được đánh số
Trong hồ sơ tội phạm, nghi can, nghi phạm
Trong tầng thư ở những kho lưu trữ khổng lồ
Vĩnh viễn không bao giờ mất
Ở những công dân trong ngôi nhà sắt khổng lồ
Đóng hộp lạnh lùng kín mít...
Hành trình kiếm tìm công lí
Lòng vòng
Loanh quanh
Mê cung mê thất không có cuộn chỉ dẫn đường
Hành trình đến cánh - cửa - pháp - đình (••)
Triền miên ngày triền miên tháng triền miên năm

Đủ nực cười
Đủ nhếch nhác
Đủ phiền lụy lo âu
Hành trình kiếm tìm
Thần công lí một nắm rẻ rách
Phơi bày dưới âm u nhập nhoạng đêm - ngày ...
Những công dân con số
Bật kêu thâm đủ tự nghe
"Nhu - một - con - chó!"
Bọt trong bể khổ bèo đầu bến mê!

(•) Nhà văn kiệt xuất, người tẩy não nhân loại

(••) Tên một tác phẩm của F.Kafka

Ở NƠI ĐÂY, ĐÃ TỪNG...

*[Bỗng nhớ nhân vật M.K trong tiểu thuyết của
John Maxwell Coetzee]*

Ở nơi đây, đã từng rùng rậm ngút ngát
Đã từng thăm thẳm cuộn cuộn sông
Đã từng menh mang hồ nước
Đã từng đất phì nhiêu mỡ màu
Ở nơi đây, đã từng những cộng đoàn
Đàn ông ngực căng bụng thon thân hình rắn chắc
Đàn bà mông nở ngực vun cao bước đi uyển chuyển
Trẻ con lớn lên như trái bí trái bầu không thối, không
lẹp, không cộc còi, không vụn vẹo
Ở nơi đây, đã từng những người dân không quen véo von
tu từ hoa mỹ
Những sợi giang trau chuốt như tơ chỉ
Những sợi chỉ nhuộm màu ngũ sắc lục sắc
Những đồ dùng đẹp như váy áo con gái, đàn bà
Những váy áo con gái đàn bà đẹp bí ẩn như mây hư ảo
Những ngôi nhà giành cho người chết mang dáng hình
đơn sơ nhưng không được làm qua quýt vội vàng cầu thả
Ngôi nhà cho người sống được làm nên từ một đời hai
đời ba bốn thậm chí mười đời
Ở nơi đây, từng có những đêm trăng trong vắt
Múa và hát và hẹn hò và bày cơm rượu và kể trường ca
giọng nghệ nhân bỗng trầm tĩnh khiết

Ở nơi đây, đã từng....
Không có thù hận ngút ngàn
Không có ngôn từ tục tĩu lắt léo
Không có những kẻ bản mưu hèn
Không có gièm pha, nhòm ngó, đảo điên
Không la liệt bày những sáo ngôn sáo ngữ mê dụ
Ở nơi đây, đã từng...
Đã từng như thế
Giờ không còn nữa
Loạn lạc
Tranh chiếm
Giết tróc
Đổi thay
Cây rừng trụi lá
Rừng trụi cây
Suối khô dòng chết nghẹt
Thác thôi reo
Hồ thôi lao xao sóng nước
Đất lở loét
Đất hóa thành đất chết
Người, ngập đầy người dung
Lưu đầy nhân sinh
Những Michael K
Ôi những Michael K!
Những Michael K!

KỂ CỔ TÍCH

[Tặng bạn Nguyễn Tấn Dũng người thầy tâm huyết]

Chuyện xưa, kể rõ ràng
Nhà nọ hai anh em
Cha mẹ đã chết sớm
Thằng anh thời tham lam
Đưa em hơi đàn độn...
Thằng anh thời chiếm hết
Cửa nhà cùng ruộng đồng
Phần đưa em quá hẻo
Túp lều, có tí vườn
Em cúi đầu vâng chịu
Phận nghèo hèn. Thế thôi
Tối sớm chăm bòn nhặt
Rau cháo kiêu cầm hơi
Góc vườn có cây khế
Mùa quả đầu đã sai
Trữ dành. Quả mọng chín
Đưa em hơn hờ cười
Bất ngờ, chim phượng đến
Vặt khế chén ngon lành
Sững sờ em đứng khóc
Rồi than thở cùng chim
Nhà ta có cây khế
Bao hi vọng. Bây giờ
Chim về chén sạch cả

Ta càng thêm xác xơ
Phượng hoàng cất cao giọng
"Ăn một quả...". Nghe này
"Cục vàng. Ta sẽ trả!
Túi ba gang. Đợi ngày!"
Người em may chiếc túi
Ba gang. Nho nhỏ thôi
Ngồi chờ phượng quay lại
Lòng dạ cũng rồi bởi
Ba ngày sau phượng đến
Bảo cho ngồi lên lưng
Cất cánh bay bay mãi
Vượt biển xanh ngàn trùng
Đảo xa vời đáp xuống
Người em nhật vừa đầy
Túi ba gang vàng quý
Ngồi lưng chim. Bay. Bay ...
Nhờ lộc trời. Từ đó
Người em hết đói nghèo
Mua đất. Xây biệt phủ
Hát, làm thơ veo veo!
Kết chuyện ai chả biết
Rằng người anh tham lam
Nên cuối cùng đã chết
Nơi biển sâu mênh mang ...
Thế nhưng, tôi trộm nghĩ
Đời giản đơn vậy sao?
Cho nên tôi tìm được

Vài phiên bản như sau.
Phiên bản thứ nhất
Thấy người em giàu có
Người anh hỏi ngọn ngành
Hóa ra nhờ cây khế
Và nhờ chim đại bàng
Người anh đem của đút
Nhà chức trách ô kê
Tài sản đem chia lại
Người anh lòng hả hê
Mùa khế vào năm ấy
Toàn là quả bằng vàng
Anh tốt cùng sung sướng
Lẽ vật đem tạ ơn!
Bản quan tính vốn tham
Tất nhiên là nghĩ cách
Chiếm đất! Phải chiếm đất
Của cả anh lẫn em
Sau chừng vài nốt nhạc
Một dự án ra đời
Lệnh ban thu hồi đất
Lệnh trên ngang ý trời
Lệnh quan còn chỉ rõ
Vàng của hai thằng dân
Theo luật tịch thu tất
Dân đen hoàn dân đen
Hai anh em nhà ấy
Kết cục đi làm thuê

Đủ com ngày hai bữa
Nơi vốn gọi là quê.
Phiên bản thứ hai
Người em từ bữa ấy
Tiền, vàng đem đầu tư!
Lãi về như nước chảy
Đời đẹp hơn cả mơ...
Tiền nhiều để làm gì?
Ói giời! Thật dễ ợt!
Người em cười ngất ngư
Quyết chí trong phút một
Đầu tiên là in sách
Toàn những thơ là thơ
Chữ mạ vàng bìa cứng
Đẹp đến độ ...ngắn gọn!
Tiếp theo xây lăng mộ
Cha mẹ và ông bà
Tiện thể là tiên tổ
Long lanh và nguy nga
Biệt phủ. Khỏi phải nói
Vương tôn cũng cúi đầu
Nhìn xa đã ngạo nghễ
Gần - quý khóc than sâu
Bản quan lập hồ sơ
Tấu lên. Tấu lên nữa
Hồ sơ dâng tận Vua
Rúng động cả xứ sở
Vua ban khen đủ thứ

Kể có mà cả ngày
Vinh quang đỉnh của chóp
Vời vợi chín tầng mây....
Người anh. Dạ buồn nẫu
Và biết phải làm gì
Và ké hèn mưu bản
Được toan tính chi li
Thuê viết một mật báo
Thằng em đang ủ mưu
Tóm lại trong tù khóa
Phản nghịch ngời chí cao
Vua được tin. Ban lệnh
Tội đại nghịch không tha
Lệnh tru di tam tộc
Tất cả...hóa thành ma!
Phiên bản thứ ba
Kể từ khi được vàng
Người em lòng rộng mở
Cảm thông với lòng tham
Của anh và của chị
Gọi là lộc trời cho
Em chia phần anh chị
Tình máu mủ ruột rà
Tiền nào mà mua được!
Người anh lấy làm ngượng
Từ chối nhưng không thành
Trước mặt em tạ lỗi
Chuộc lại tình đệ huynh

Vào một ngày trời đẹp
Người anh bỗng ra đi
Không dấu cũng không vết
Biệt li. Mãi biệt li!!!
Người làng bên có bảo
Anh ấy hình như vào
Mãi phương Nam vời vợi
Cách sông sâu núi cao...
Có thể phiên bản bốn
Năm, sáu...có thể hơn
Cổ tích là như thế
Lưu truyền giữa nhân gian.

MẶC CẢM...

[Kính tặng Cụ Trần Nhưông]

Khi bạn và tôi và chúng ta, có thể
Vui vẻ xài thành ngữ mắc kê nô
Có khi còn viết tắt "kccmn đy" - kệ cái con mẹ nó đy!
Vui vẻ, phẩy tay, cao ngạo, cười xòa
Cụng li, ngựa cổ, bú bia, nhậu...
Cười ngả nghiêng
Đêm dài
Ngủ mãi không dứt thờ
Bạn và tôi và chúng ta, có thể
Giật mình
Cay đắng
Bẽ bàng
Nhục nhã
Có thể thôi
Có thể...
Bạn và tôi và có thể chúng ta
Đã cúi đầu cam chịu
Đã thỏa hiệp trong vẻ cao ngạo

Đã ngấm ngàm chấp nhận những luật chơi
Hèn nhát và liều lĩnh
Tìm sự bình yên trong triết lí vụn sen - bùn
Trong sang trọng vu vơ "cô phong đỉnh"
Trong niềm tin u mê "độc thiện kì thân"
Trong bay bướm ngôn từ
Nổi chìm
Vô tâm tích...
Bạn và tôi và có thể tất cả chúng ta
Không được như nàng Kiều thừa trước
Tĩnh rượu tàn canh
Thon thót
Giật mình!

HÈ

Thay vì sân bóng
Thay vì bể bơi
Thay vì ra đồng cua ốc tôm tép
Thay vì thả diều
Thay vì rình bắt chuồn chuồn
Thay vì bóng bàn, cầu lông, bóng rổ bóng chuyền
Thay vì cờ vua cờ tướng
Thay vì hát và đàn
Thay vì thư viện sách
Thay vì...
Người ta
Những người làm cha làm mẹ
Những người làm ông làm bà
Gọi chung là những người lớn chúng ta
Nghiêm khắc và tin tưởng
Tin tưởng vô bến vô bờ
Giao con giao cháu
Cho
Những trung tâm...học hè
Lại chữ và chữ lại đọc đọc chép chép
Những khóa tu
Dưới những mái chùa không rêu phong cổ kính
Nhiều nơi tam bảo mát rượi máy lạnh

Những khóa tu

Mỡ và chuông là ngòi xếp bằng liên hoa tụng kinh là
quán tưởng là tham thiền là lạy quỳ mặt sát đất

Những học kỳ đồng phục

Nền nếp luyện rèn

Đi đều bước

Bố mẹ ông bà đặt trọn niềm tin...

Đôi khi và có thể nhiều khi

Trẻ con được đưa vào...siêu thị

Vui chơi cùng nhựa

Và ăn kem

Và ăn gà rán

Uống kèm nước ngọt...

Ôi

Hè

Hè

Ôi...

TỤNG CA NHỮNG CON RỐI

Nghe nói, chất liệu hầu như từ gỗ sung
Những cây sung la đà
Những bờ ao
Ao tù
Đọng nước
Những cây sung bị vây hãm
Rác rến
Chuột chết và mèo chết
Nước đen như mực China
Sung la đà
La đà la đà
Tươi tốt cành
Tươi tốt lá
Sung chát hóa thành khúc ca
Gỗ hóa thân thành rối...
Những giản đơn
Những thô phác sẵn sùì
Được ngợi ca bình dị
Ngợi ca mãi không thôi
Những hình hài không chịu đổi thay
Trăm năm ngàn năm
Được xung tụng ngang tầm huyền thoại
Màu đỏ xanh trắng đen tô vôi

Hình như tất cả đều cười...
Những trò diễn
Quần quanh vài vương nước
Liên hồi trống giục
Lãnh lót giọng chèo
Vài ba dáng điệu
Tích trò quen
Quen đến độ chán và nhàm
Tiếng cười quen
Quen đến độ khó đổi thay qua trăm năm có lẽ...
Ô kìa những cây sung
Những bờ ao
Những trò diễn...
Những con rôi những ông bà rôi những tiền bối rôi
Mấy vương ao.

LỰA CHỌN

[Viết tặng Liêu Thái]

Bạn cúi xuống
Thậm chí là quỳ xuống
Vục mặt vào đất
Vào cuộc nhân sinh
Khi những đồng loại, đồng bào của bạn
Vô danh
Khi không là bùn thì là bụi (•)
Bị ném ra bên lề
Bị trà đạp
Bị tước đoạt
Bị sỉ nhục
Bị kết tội oan
Rục xương mỗi mòn nơi tù ngục
Phải bán máu kiếm sống
Phải bán nhân phẩm nuôi con
Phải ăn những thứ thừa thãi chuẩn bị ném vào thùng rác
Phải ra đi bằng mọi cách
Tìm kiếm một nơi trú ngụ
Bạn có biết cúi xuống
Bạn có dám cúi xuống
Cần ở bạn sự dũng cảm?
Không, một tấm lòng
Điều này không ai đo đếm được

Chỉ âm thầm một mình bạn biết
Bạn có thể có khi hèn nhất
Nhưng bạn không thể thiếu một tấm lòng
Khi bạn không cúi xuống
Bạn có thể nhìn lên bầu trời
Và bạn chỉ chọn những ngày trời xanh
Những ngày dịu nắng
Những đêm trăng thanh
Những vì sao xa xăm
Bạn có quyền mộng mơ phiêu lãng
Bạn có quyền
Bạn có quyền
Bạn cứ việc dưỡng nuôi lòng kiêu hãnh
Bạn cứ việc khinh bỉ khinh ghét khinh khi nơi mặt đất
Bạn cứ việc ngược nhìn và mộng mơ
Bạn cứ việc không bận tâm gì
Bạn cứ việc thây kệ hay kcccmn đy!
Xin bạn cứ việc!
Cúi xuống cõi nhân gian?
Ngẩng cao đầu nhìn ngắm?

(•) *Dùng lại cách nói của V.Huygo*

Ô KÌA NHAN NHẢN VŨ NHƯ TÔ

Ai khóc? Ai xót? Ai giận? Ai oán? Ai sẻ chia đồng cảm?
Cùng Vũ Như Tô
Cùng Đan Thiềm
Ai?
Những ai?
Khát khao sáng tạo mang mùi vị máu
Mang mùi vị nông cuồng
Mang mùi vị ngu muội sáng suốt ngu muội cao siêu ngu
muội siêu phàm
Đan Thiềm tia lửa kích hoạt
Cháy bùng ngọn lửa lạnh
Ngọn lửa lân tinh xanh lè
Ngọn lửa diêm sinh đậy thăm địa ngục
Cửu Trùng đài hồn oan u oa khóc
Cửu Trùng đài mua tiếng thơm
Cửu Trùng đài mua tiếng thối
Bằng điệp trùng thống khổ
Bằng những lí luận cao siêu sắc lèm dao lá lúa
Bằng con diên rồ xác thịt ma vương cùng đỏ tươi máu
trinh nữ
Vũ Như Tô đặt cược cuộc đời
Đan Thiềm cũng đặt cược cuộc đời

Mối oan tình
Bão giông tàn hủy
Tất cả hóa thành tro bụi
Ai khóc? Ai xót? Ai giận? Ai oán? Ai sẽ chia đồng cảm?
Hỏi có ai
Ai có
Không ai
Ô kìa!
Nhan nhân Cửu Trùng đài!
Ô kìa!
Hậu - duệ - vũ - như - tô nhan nhân!
Đan Thiềm tuyệt tự
Ồ kìa!
Đan Thiềm hoàn toàn tuyệt tự.

GIÁC NGỘ

[Cảm ơn chị Doan Hoan đã gợi ý bằng một tin nhắn]

Một sợi tóc rụng
Một vì sao băng thắm thắm sâu vũ trụ
Mái tóc bù xù rậm rạp xoắn tít
Vào một ngày ra đi
Chậm chậm
Cánh rừng già bị đốn sạch
Chỉ còn trên những tấm ảnh tình cờ
Bất ngờ
Một đám tang ai đó
Có thể chỉ một người vô danh
Về nơi cát bụi
In hết
Siêu sao
Đại lãnh tụ
Đại hung đồ
Đại lãnh chúa
Siêu vua
Siêu mẫu
Siêu minh tinh
Siêu nhân ...
Hết số
Cỏ che mưa xóa (•)
Thăm thẳm hố sâu thời gian quên lãng...
Những bài thơ anh viết

Cuốn trôi theo gió
Như hồng trần lẫn vào thăm thẳm xa
Có thể hòa lẫn những đám mây mưa
Trở lại nơi mặt đất
Bức tranh ngẫu nhiên anh được tặng
Từ người họa sĩ tài hoa
Một đời làm bạn với ngựa
Vui buồn và khổ đau
Dần vật và thanh thản
Bức tranh mới duyên lành
Tự kiếp nào kết nối
Người họa sĩ và anh chỉ là những hạt bụi
Vô danh
Duyên lành làm nên hạt nảy mầm thiện lành
Phút giây Đấng tối cao ban phước...
Một - ngày - đẹp - trời
Không bỗng dưng đâu!

(•) *Dùng lại V.Huygo*

ĐỂ LÀM GÌ?

Anh ấy khỏe

Mỗi năm tiền nhuận bút bài đăng báo

Cả trăm triệu vnd!

Tôi gặt gù tiền nhiều để làm gì?

Anh ấy và cả chị ấy cùng ông ấy bạn ấy khỏe

Mỗi tháng có cả chục bài thơ đăng báo khắp ngoài bắc
trong nam hình như cả miền trung dằng dặc

Nhất là vào dịp lễ dịp tết

Thơ bung nở như giá đỗ bung mầm

Tôi gặt gù thơ nhiều để làm gì?

Anh ấy, một anh ấy khác khỏe

Là tri kỉ, tri âm, là bạn thân, là...vớí rất nhiều tổng biên
tập, biên tập viên cứng, trưởng ban và gì gì đó nữa
những chức danh tôi ù ù cạc cạc

Tôi gặt gù nhiều tri kỉ tri âm để làm gì?

Để làm gì, tất nhiên tôi không biết

Không dám hỏi vì hỏi để làm gì

Tôi trồng rau bắt sâu nhỏ cỏ

Làm thơ cúng phây

Thôi thì tự mua vui!

Phớ lớ cười!

Thỉnh thoảng tôi tự hỏi

Vui để làm gì?

VÀ NGỒI XUỐNG

[Tặng cho tất cả những ai yêu cà phê đen không đường]

Và ngồi xuống
Li cà phê đen không đường
Từng giọt rơi và từng ngụm mồm
Thời gian
Đủ dài
Mỗi ban mai
Cho ta được im lặng
Không nghĩ gì
Hồn ta trống rỗng
Nào ngồi xuống
Li cà phê đen không đường
Thời gian đủ dài
Thoát gánh nặng nơi trần ai
Từng giọt rơi
Đôi khi hòa cùng mưa bóng mây ban mai...
Nghe nói Balzac đã chết vì mười tám ngàn li cà phê
Có lẽ cũng cà phê đen không đường
Giữa tán tuồng đời ồn ã quay cuồng
Giữa những giấc mộng mang màu xanh lục thời trai trẻ

Giữa những bận rộn ái tình
Giữa những bận rộn của những món nợ khổng lồ
Giữa những rối mù chữ và chữ
Balzac vẫn giành riêng cho ông mười tám ngàn li cà phê
Mười tám ngàn khoảnh khắc
Mười tám ngàn độc diễn, ngấm ngội, nghĩ suy và có thể
hoàn toàn trống rỗng
Tôi vẫn tin ông thường cà phê đen không đường lúc đêm
khuya....
Tuyệt đối cô đơn và trống rỗng
Li cà phê đen không đường
Rơi
Vị đắng
Nào hãy ngồi xuống
Li cà phê đen không đường
Thời gian ngưng đọng
Cho riêng ta.

VUI QUỚ

99,9999% những người bàn về Thị Nở,
Đều không là Chí Phèo càng không phải là những người
như thị!

99,9999% những người bàn về Thúy Kiều
Đều không là Kim Trọng, Mã Giám Sinh, Sở Khanh,
Thúc Sinh hoặc Hoạn Thư hay Hồ Tôn Hiến

99,9999% những người bàn về bóng đá và các nhà cầm
quân
Đều chưa từng ra sân dù chỉ là khoảng ruộng sau mùa tro
gốc rạ

99,9999% những người bàn về sự thành đạt của ai ai đó
Đều là những người chưa hoặc hết cơ hội thành đạt

99,9999% những người bàn về giáo dục với đủ loại
giọng bông trầm lâm li réo rắt và không ít mặt sát
Đều là những người chưa bao giờ làm giáo dục kể cả
giản đơn nhất là đưa đón con...

99,9999% những người bàn về rượu bia và gọi chung là
đồ uống có cồn
Đều là những người xài một li nhỏ là vãi đủ thứ trong đó
có linh hồn

99,9999% những người bàn về hoa hậu
Đều là những người còn lâu mới được gọi là đẹp

99,9999% những người bàn về sách
Đều là những người hầu như không đọc

99,9999% những người bàn về chiến tranh

Đều là những người không biết phân biệt lựu đạn với
mìn

99,9999% những người bàn về tê nê búc với thái độ cao
ngạo

Đều là những người rất lơ ngơ khi xài laptop và hầu như
siêu lơ ngơ khi xài smartphone

99,9999% những người bàn về nhân văn

Đều là những người đoán gia trưởng

99,9999% những người bàn về nữ quyền

Đều là những người thành thạo ngôn từ miệt thị...

Đại khái thế

Đại khái là như thế

BỔNG NGHE CỔ HÁT

Bổng nghe rì rầm cổ hát
Hoàng hôn tịch mịch hoàng hôn
Ta sống nơi đây
Ngàn năm
Vạn năm
Triệu năm, có thể
Tất cả các người khi ấy cõi hư vô
Ta lặng lẽ sống
Bình thản và lặng lẽ...
Ta chứng kiến nhiều rất nhiều cái chết
Dân và vua
Quan và kẻ cướp
Phú quý và bần hàn
Tất cả cùng dưới ba thước đất
Ta che chở và xóa nhòa
Nào
Nghe ta kể
Chuyện vua...
Này thiên tuế vạn vạn tuế
Quần thần tung hô
Vãn nô trí nô vẽ tô
Thêu hoa dệt gấm
Minh quân thánh chúa ngàn năm một lần
Rực rỡ rạng ngời nhưng mặt trời mặt trăng
Đức tựa Thái Sơn, Đông Hải

Chưa chết đã hiển thánh hóa thân
Kết cục
Già nua tàn tạ hoa héo cỏ khô
Ba thước đất và vùi dưới cỏ
Lặng câm tuyệt đối lặng câm
Này quý vương
Này vua chó vua lợn
Chết khô
Nơi ngục tối chết khô
Bầy tôi mưu hèn kế bẩn
Văn nô trí nô ngoảnh mặt ngó lơ
Ba thước đất vùi nghiêng chôn sấp
Giun dế ru buồn hòa cùng gió mưa
Chỉ còn lại loài cỏ chúng ta ủ ấp
Một đời Vua
Chưa từng được làm người...
Râm rì nghe cỏ hát
Thoảng hơi gió
Sương lạnh đêm
Sâu dưới kia ba thước đất
Một quá khứ dài dặc
Lặng im...

NÓ THẾ NGƯỜI VIỆT MÌNH

1.

Người Việt mình. Nó thế!
Nó thế...Là thế nào?
Rất chi là nghiệt ngã
Và, xuê xoa tào lao...

Không tin ư? Lướt mạng
Phơi trần ra đó thôi!
Chịu khó coi tí chút
Là chỉ biết than trời...

Chuyện bé bằng hạt tằm
Như thi phú nhì nhằng
Của một ai ai đó
Trên tê nê póc...Đãng

Thế là nhào vô, chém
Những lời thật khó nghe
Giọng Sùng Bà, mẹ Cám
Cay độc và ...máu me...

Thật quả là đáng sợ
Cái người Việt nước mình
Gen đầu đường xó chợ
Di truyền. Nghĩ mà kinh

Thế rồi, gió đổi hướng
Lại không tiếc lời khen
Ngọt ngào như mía nướng
Rõ ra kiêu...mẹ mình

Nào võ về an ủi
Nào lương thiện nhân văn
Nào động viên khuyến khích
Xuê xoa. Rồi cào bằng

Người Việt mình. Hay thật
Khen, chê cứ ào ào
Chẳng mấy khi nghiêm túc
Ham ù xọ tào lao

Còn kia những hàng chữ
Chẳng giấu được vào đâu
Bức chân dung tự họa
Thật ai oán làm sao!

Nó thế! Người Việt mình
Dễ dãi và cay nghiệt
Cứ thế. Cứ thế thôi!
Nghĩ mà buồn phát khóc!

2.

Người Việt mình...nó thế,
Thích! Rất thích cái danh
Thích đến mức...đại đột
Đề tự làm hỏng mình...

Nhà văn Trần Thanh Cảnh
Vừa viết một bài hay
Về Điện Biên lịch sử
Thế mà có sự này...

Năm mươi sáu ngày đêm
Biết bao người đã chết
Việc bắt sống Đờ Cát
Chỉ là chuyện cuối cùng...

Chuyện ông Tạ Quốc Luật
Xông vào hầm chỉ huy
Hô - lê - manh! Dứt khoát
Dõng dạc và uy nghi

Tướng Pháp giơ tay hàng
Cả một rừng cờ trắng
Trưa tháng 5 Điện Biên
Giữa ban ngày ban mặt...

Thế mà...lại nhiều sự
Ông Các men làm phim
Dừng lại giây phút ấy
Bắt đầu trắng thành đen...

Ông Luật...không - được - diễn
Ông Vinh lại sắm vai
Phim diễn...thành phim sử
Ông Vinh trở nên oai!

Sự sai lầm...cố ý
Cứ kéo dài kéo dài
Danh sông thành...danh thật
Kết cục mua tiếng cười

Ngẫm lại sao mà chán
Người Việt thật háo danh
Tự mình làm xấu mặt
Tự biến thành lưu manh...

Không rõ về cuối đời
Ông Vinh có ân hận
Vì cái việc làm sai
Nhiều sự! Thật đáng giận...

LỤC NGÔN BAN MAI

Nghe bảo về già...Các cụ
Say mê kì thảo dị hoa
Chim cảnh cùng là cá cảnh
Thú chơi...gọi là, gọi là!

Nhà em xin kính các cụ
Tù xa! Xin kính tù xa
Xuất thân đầu trần chân đất
Giờ thì vẫn vậy thôi mà!

Em trồng ít rau...cỏ điên
Vài gốc mướp, bí...gọi là
Thêm một vài hàng ngô nếp
Quần quanh quanh quần vào ra...

Nghe đồn rau muống...rất bổ
Còn hơn cả sâm cao ly
Nghe nói rau dền rất tốt
Tốt tốt. Tốt đến li kì...

Thấy bảo rằng là mướp quả
Ăn nhiều thì người trẻ ra
Linh tinh những thứ rau khác
Nghìn năm(!!!) giữ nếp nhà ta...

Rau trông ta có màu xanh
Mướp bầu khoe hoa giản dị
Trở bông hoa ngô cũng thế
Gọi bầy ong mật bay về

Em có rau xanh dùng tạm
Lại có mướp quả treo giàn
Ngô nếp tuy hơi còi cọc
Nhưng mà nó lại rất...thơm

Các cụ thanh cao vương giả
Nhà em ngưỡng mộ vô cùng
Phần em quê mùa xin nhận
Ai khen ai chê mặc lòng...

Mỗi ngày niềm vui be bé
Chăm chăm tưới tưới vào ra
Hứng lên làm thơ...đọc sách...
Gặp được trang hay...vỡ òa!

Về già thường hay ngơ ngẩn!
(Đây là câu của Nguyễn Du)
Biết thế. Nhà em biết thế
Nên thành ra hơi ngu ngu!

NƠI SÔNG VÀO THÀNH PHỐ

[Sén thi!]

Nơi sông vào thành phố
Tĩnh lặng thăm sâu biếc xanh rợn người
Tạm ngừng chảy
Sau những dặm dài mài miết giữa trập trùng đá găm róc
thác ghềnh
Một chút nghỉ ngơi
Mệt mỏi thêm thiếp ngủ
Đôi bờ chưa thành phố
Chưa nhà cao tầng
Chưa ồn ào
Chưa bụi bặm
Đôi bờ ru êm tiếng cỏ cây
Miên man hoa dại
Líu ríu tiếng chim
Ran ran tiếng dế
Mơ mộng cánh chuồn kim ngái ngủ
Nơi sông vào thành phố...
Khúc sông tuổi thơ
Nơi gửi những buồn vui cứ xa dần xa dần
Chập chờn hư thực

Thăm sâu
Thăm sâu
Chính ở khúc sông này
Tôi ném xuồng
Kỉ niệm buồn
Mối tình thua học trò
Nổi thất vọng khi ngôn từ bất lực
Niềm đắng cay khi gặp những bội bạc, tráo trở
Nổi buồn chán những tháng ngày ơ hờ nhàm tẻ...
Nơi sông vào thành phố
Tĩnh lặng
Biếc xanh
Thăm thăm
Ô kia!
Tím biếc

MẸ

Con định viết
Ngôn từ bất lực
Được mười dòng
Tắc nghẹn
Xóa
Rồi lại viết
Được mười dòng
Xóa...
Viết
Và lại xóa
Mẹ đã mất lâu rồi
Hiện hình cõi thế
Một bức di ảnh
Khói hương u ả ngày một ngày rằm ngày giỗ
Mẹ nhìn con
U ả khói hương...
Tháng ngày cứ lặng lẽ ra đi
Hoàng hôn mỗi ngày thêm gần
Mỗi ban mai chân trời xa vời vợi
Nghe đâu đây tiếng mẹ ngày nao
Đầu ngõ
Mỗi khi về chợ
Kẹo bột đùm mảnh lá chuối khô
Thơm thảo vị gừng cay

Những miếng kẹo
Ăn dè...
Tháng ngày cứ lặng lẽ ra đi
Nhìn gương con thấy
Phảng phất bóng hình mẹ
Trên gương mặt con
Đuôi mắt
Khóe cười
Chỉ khác màu răng đen
Môi không đỏ quết trầu...
Cứ lặng lẽ ra đi tháng năm
Thời gian như ngăn lại
Tám di ảnh phảng phất khói hương bay
Mẹ vẫn nhìn bằng ánh mắt dịu dàng như thế
Hình như dạo này thoáng chút lo âu
Chắc vì con tóc đã bạc và nhiều đêm mất ngủ
Chắc mẹ nghe thấy tiếng ho khan
Và có thể cả tiếng khóc trong mơ trong con sốt con thiếp
đi mệt nhọc...

KHÚC BI CA

Tôi hình dung những cánh rừng đỏ máu
Tôi hình dung
Từng nhóm từng nhóm lâm tặc
Vác cưa khủng bố
Từng thân cây ngã
Chết trong vài nốt nhạc
Những chiếc xe siêu trường siêu trọng
Lặng lẽ trong đêm
Những nẻo đường tạm
Những con đường thênh thang
Tôi hình dung
Những bán mua đổi chác
Công khai và ngầm ngầm
Bàn tay ma quỷ sau những trang phục
Tôi hình dung
Những làng nghề những thợ thủ công lão luyện trao
truyền nối tiếp
Những bàn tay vàng
Những tâm hồn nghệ sĩ
Làm những việc cuối cùng của công cuộc thám sát màu
xanh
Tôi hình dung
Những trận lũ quét băng băng cuốn sạch trên hành trình
của chúng

Những vùng đất dần chết ngôn ngang đá đất
Những gương mặt người bạc phếch ngo ngác tái dại
hoảng loạn ma ranh đàn độn
Tôi hình dung
Những trò vè đất tiền hào nhoáng bịp bợm
Những hoan hỉ những tươi cười những cung kính những
tụng niệm những vinh danh sắc mùi thớ lợ điếm đàng...
Ôi những thân ma rừng!
Những xương cốt rừng!
Những oan hồn rừng!
Bóng bầy, nặng nề, câm nín
Ôi có ai còn hát
Khúc ca sâu thẳm
Nước mắt rung rung
Ăn của rừng
Máu đỏ rung rung
Máu
Máu
Máu
Bầm đỏ rung rung.

TỰ NHIÊN NHỚ NGUYỄN KHẢI...

[Chưa chắc bạn đã nên đọc]

Chúng ta, tất cả chúng ta

Tất cả

Thật lòng nói dối...

Cái ăn

Cái mặc

Cái chơi

Cái nghe

Cái nhìn

Cái nói

Cái nghĩ

Kể cái vô ảnh vô hình

Chúng ta, tất cả chúng ta

Đều thật lòng

Rất thật lòng

Ai ai cũng biết

Lộng giả thành chân

Chúng ta khen nhau

Chúng ta khâm phục

Chúng ta âm ức

Và

Chúng ta sống cùng

Ăn theo

Mặc theo

Chơi theo

Nghe theo
Nói theo
Nghĩ theo
Tụng niệm theo suy tư theo mơ màng theo
Và chúng ta tồn tại
Trong niềm vui đón đau
Trong niềm vui ngăn ngăn
Trong niềm vui pháp phủng
Trong niềm vui dè chừng
Và từ thăm sâu
Đôi người
Đôi khi
Đôi lúc
Có thể là trước khi chết
Giật mình khóc
Lặng thầm nhìn bóng tối
Tủi nhục dâng đầy
Thoáng chốc...
Chúng ta thật lòng
Chúng ta đau lòng
Chúng ta hài lòng
Chúng ta vừa lòng
Chúng ta chung sức chung lòng

Trong vẻ chân thật
Trong vẻ ngây thơ
Trong vẻ ngu ngơ
Trong vẻ trang trọng
Trong cả khi cầu nguyện hối hận ăn năn
Chỉ có sự thật bị tẩy chay, truy đuổi, tàn sát và có nguy
cơ tận diệt...
Chung cuộc
Hạ màn
Chúng ta cố tưởng
Có hậu
Cả khi chết chúng ta vẫn không được thật.

VÔ ĐỀ THI

Bạn tôi gom tiền in sách
Tất nhiên tâm huyết một đời!
Bạn bè thân quý gửi tặng
Rõ ràng trân quý hẳn hoi.

Chữ nghĩa còn nguyên vẹn đó!
Màu mực còn tươi - bìa hai!
Những mong nhận được chia sẻ
Tri âm! Tri kỉ...mấy người...

Nhưng kìa! Bỗng dưng ngày đẹp
Kì vật những tưởng riêng tư
Bỗng dưng...ra hàng sách cũ
Ngẩn ngơ trông nắng nhìn mưa.

Bỗng dưng bỗng dưng ai đó
Từng nghe tên tuổi bạn tôi
Trong giới văn chương chữ nghĩa
Dịp may! Dịp may đây rồi.

Tất nhiên rút tiền mua sách
Mở ra...cũng thoáng giật mình
Gặp thêm - cái - người - được - tặng
Nghe đồn cũng rất ...lung linh!

Ông này từng nghe quá lắm
Đặng đàn khắp khắp nơi nơi
Chém gió như thần...chữ nghĩa
Tự tin cứ như đúng rồi!

Nhưng trò lông bông có lúc
Gặp ngay một kẻ ...là tôi!
Bữa ấy bên lề sự kiện
Cà phê cà pháo đông dài.

Tình cờ được ngồi cùng chỗ
Nghe ông cao luận khoát đàm
Về tập trường ca...ki lục
Đang được rộng rãi luận bàn.

Tôi nghe được chừng phút rưỡi
Xin phép được cắt ngang lời
Nói một hai câu vừa đủ
Để ông im đi cho rồi...

Rằng nhà em nghe cụ phán
Rất chi không đúng tẹo nào
Chắc chắn là cụ chưa đọc
Chắc chắn là...nỗ tào lao...

He he! Ông ấy giật mình
Ngó tôi - người từ sao hỏa
Lạ hoắc tiểu tốt...Trề môi
Và im...khinh khinh vênh vênh

Hu hu hôm nay...mở mạng
Thì lại ông ấy! Rõ buồn
Bỏ qua. Đòi nó là vậy
Thôi thì cũng bỏ qua luôn...

Cũng vui! Sách vẫn có người
Vì yêu...Rút tiền chẳng tiếc
Mua thêm Sự đời tí chút
Quả là may nhất trần đời!

NGƯỜI CỦA NHỮNG CHUYẾN ĐI...

(Tặng nghệ sĩ nhiếp ảnh Vũ Kim Khoa)

Trầm ngâm, lặng lẽ
Khi cần lên tiếng
Kiệm lời
Vừa đủ đọc
Vừa đủ nghe
Vừa đủ...
Bao mê say
Đặt vào những chuyến đi
Cũng một mình lặng lẽ
Vợ con bè bạn không biết nhiều khi
Đi
Đi
Những miền đất đang chờ
Ông đã bấm máy bao lần?
Một nghìn một vạn một triệu
Không thể nhớ
Máy móc cũng không ghi
Những bức hình
Những bức hình
Những bức hình
Lên tiếng trong lặng yên trong sắc màu trong đường nét
Sự sống đâu đây
Quen thân lạ lắm bất ngờ run rẩy
Sự sống đâu đây...

Tay máy tài ba
Lời khen nhàm nhạt
Tay máy có tâm có tầm
Lời khen tẻ ngắt
Xôn xao đây đó chẳng bận lòng
Những chuyến đi
Lại những chuyến đi
Bờ tre bên nước
Đàn bò ung dung nhớn nhợ chiều
Đàn chim bay về dịu dàng
Hàng cau ban mai cao vút
Dòng suối cạn cuội tròn hồn nhiên phơi nắng
Và mây
Và rừng
Và ngõ nhỏ
Và ánh nhìn
Chén trà bàn tay nâng
Bên đường hoa dại nở
Và vô vàn gương mặt ánh mắt đang chờ
Trong veo và mệt mỏi
Lặng lẽ
Lại những chuyến đi
Ngẫu hứng những chuyến đi
Chiếc máy ảnh
Bạn đường
Tri kỉ.

CỨ CÓ HAI NGƯỜI...

Bạn tôi bảo
Cứ có hai người Việt
Là có phong trào thi đua
Có sơ kết tổng kết
Có bình chọn
Có bỏ phiếu
Có kèn cựa
Có thăm thì to nhỏ
Có vận động hậu trường...
Cứ có hai người Việt Nam
Người Việt Nam cứ có hai người
Là chen ngang
Là lấn đường
Là vượt lên vươn lên nhô lên
Là cãi cọ om sòm
Là bóng gió xỏ xiên
Là giận dữ đến mức nổi cơn điên...
Cứ có hai người Việt Nam
Là phải có lãnh đạo
Là phải cấp dưới cấp trên
Sếp và nhân viên

Việt Nam cứ có hai người
Là nhòm ngó
Là cáo giác
Là đầu tổ
Là bằm báo rình rập rình mò
Là nghi ngờ
Là thủ thế
Là chớp thời cơ
Là lật đổ ...
Việt Nam cứ có hai người...

KHỔ...

[Có vẻ như chuyện thật...]

Bạn tôi kể
Người ta cứ bắt bạn phải nhận danh hiệu
Gi đó tiêu biểu của năm của những năm kiêu niên hạn
Người ta bảo bó đũa chọn cột cờ
Phong trào thi đua
Thì phải có
Bạn bảo
Tôi đã chối từ
Chối từ thật lòng
Thậm chí
Còn năn nỉ
Còn...quả quyết
Không làm hồ sơ báo cáo thành tích
Ok!
Cấp trên quyết
Tất cả sẽ có người làm cho
Thậm chí nếu cần không cần kí xác thực
Ồ thật là hay ho
Đến nước này
Không dễ chối từ...
Bạn tôi nhắn nhó
Ông X bà Y anh N chị Z
Khổ
Lại mong được

Mong đêm mong ngày
Như tuổi thơ mong mẹ về chợ
Áo mới
Bánh đa
Kẹo vừng kẹo lạc
Tốt sang hàng xóm khoe ngay
Bạn tôi bảo
XYZ...cũng là chỗ bạn bè
Chỗ quen biết
Chỗ vẫn thường bù khú rượu bia
Chỗ vẫn thường tào lao và có lúc cũng sẻ chia
Chuyện nhà cửa chuyện vui buồn chuyện thi ca này nọ...
Ô bỗng dung cả X cả Y cả Z
Nhìn mình xa lạ
Ánh mắt nghi ngờ
Cười nhạt toẹt
Vui chưa?!
Nghe kể
Tôi cười chắc nhạt như nước ốc
Nghĩ thâm
Ôi danh dù không đến nổi sông
Phong bì dính kèm
Chầu bia cỏ
Muôn kiếp nhân sinh
Rõ khổ!

THƠ...

Em gửi cho tôi
Thơ
Một bài
Hai bài
Ba bài
Nhiều bài...

Ồ thơ!
Ồ thơ!
Tất nhiên là tôi đọc
Không lướt qua
Không lướt qua
Nhưng tôi đành thú thực
Không nhớ không đọng lại điều gì
Tôi không thể khen bằng kho từ vựng có cánh
(Dù khá sẵn! Dù cũng biết cách dùng!)
Tôi cũng không thể chê
Không nỡ
Đam mê đâu có lỗi gì?
Chữ nghĩa soạn trực tiếp trên SmartPhone hầu như
không...tồn kém!
Không thể kiếm cớ nói lời chê...

Thơ!

Thơ!

Một bài, hai bài, ba bài

Nhiều bài...

Tôi mơ hồ sợ

Mơ hồ

Có gì đó là lạ bất thường

Ôi những bài thơ

Những bài thơ

Không tình

Không tứ

Và cũ

Và rất cũ...

Tôi không thể khen

Không thể

Tôi không nở chê

Không nở

Những dòng chữ vô tội

Không vọng vang không đọng lại

Tôi đọc không hững hờ

Không lướt qua...

Sao em không thể nói năng như thường ngày

Giản dị

Dễ nghe dễ hiểu

Sao em không?

Thơ thần để làm gì?!

MÙA HẠ

[Tặng Vũ Phạm]

Thái Nguyên nắng hạ như đổ lửa
Trong veo trời không một gợn mây
Xanh ngắt ngắt thật là ngao ngán
Tàn rạc xác xơ cả cỏ cây...

Nghe nói sẽ còn nóng nóng nữa
Phượng hoa bầm đỏ ủ ê buồn
Gió ràn rạt thổi khô khô khốc
Hồ ao trơ cạn sục sục bùn...

Tháng năm mùa hạ rừng mình sợ
Bệnh viện oi ngọt ứ đầy người
Muốn khuy ngay cả người khỏe mạnh
Nóng! Nóng! Sao nóng thế trời oi?

Mùa hạ tháng năm khô khát đất
Cơn mưa rào mãi tí nơi nao
Thôi đành chờ chập chờn hi vọng
Đành chờ vậy thôi biết làm sao!

THƠ VỀ NHỮNG CÂU HỎI

(Chưa chắc bạn đã nên đọc!)

Hát về những người mẹ Việt Nam anh hùng
Làm thơ viết văn tạc tượng vẽ tranh về những người mẹ
Việt Nam anh hùng
Và múa và làm xiếc và cười có thể là cả khóc
Những người mẹ Việt Nam anh hùng
Bà nội bà ngoại của tôi
Mẹ của tôi
Mẹ vợ của tôi
Vợ của tôi
Các bà chị gái và chị dâu của tôi
Những người em gái và em dâu của tôi
Hai bên nội ngoại
Và vợ của tôi
Và con gái con dâu của tôi
Anh hùng anh hùng anh hùng
Hát mãi chẳng hết lời...
Thôi không hát nữa
Hình như đã đủ rồi
Ngẩn ngơ gốc đa ngồi
Một mình nghêu ngao hát
Những người mẹ việt nam
Héo hắt mỗi mòn bước cao thấp đêm trường
Sao cứ phải hi sinh?
Sao cứ phải vì chồng?

Sao cứ phải vì con?
Sao cứ phải vì cháu?
Sao cứ phải vì tất cả?
Mà không phải vì mình?
Sao cứ phải nâng đỡ chở che bao bọc?
Sao cứ phải đặng đẵng đợi chờ?
Sao cứ phải dầu dãi nắng mưa?
Sao cứ phải bán mặt cho đất?
Sao cứ phải quét rác xe rác đổ rác ngập mình trong rác?
Sao cứ phải oằn lưng bóc vác?
Sao cứ phải phơi nắng làm đường mịt mù khói bụi?
Sao cứ phải bán sức bán thân nơi xứ người lấy tiền cho
kẻ khác?
Sao cứ phải...
Để được khen giàu đức hi sinh?
Những lời có cánh
Bực hết cả mình....
Ô những lời khen có vẻ hơi bị linh tinh
Linh tinh tình phộc
Ồi a là tình!

NHỚ...

Vườn hoa
Đêm trăng sáng
Thăm thẳm đêm
Yên tĩnh vạn vật thêm thiếp ngủ
Nhân gian sau vô vàn vật lộn mưu sinh, lợi đoạt quyền
tranh mệt nhoài máu đổ lệ rơi cay chua thất vọng
Tạm lắng yên ngủ dập ngủ vùi...
Còn lại riêng ta
Uống rượu cùng trăng cùng hoa cùng gió cùng mây
Chén rót đầy
Cạn
Chén rót đầy
Cạn
Chén rót đầy...
Hương thơm thanh khiết
Phảng phất dâng đầy...
Thêm chén nữa
Rót đầy
Cạn
Thêm chén nữa
Rót đầy
Cạn
Hoa thêm thiếp khê khàng thức
Mây ngừng bay
Trăng rơi đầy chén
Rơi...

Ta chợt nhớ thửa ấu thơ nơi quê nhà lều tranh mái cỏ
Vườn hoa trắng sáng
Cha ta một mình uống rượu gõ vò nghêu ngao hát
Hình như có lần cha ta lặng thầm khóc
Rượu hòa trăng lạnh tê người
Ta nhớ thửa nô tài dưới trướng
Những cuộc rượu ồn ào
Những cuộc rượu toan tính
Những cuộc rượu bon chen
Rượu quý chảy tràn
Sao đắng chát
Sao nhạt phèo
Không vị không hương
Nơi đáy chén hiện hình
Những gương mặt tối tăm
Những ánh mắt lạnh
Những cái miệng cười cầu lợi cầu tài
Ám ảnh nặng nề âm khí...
Đêm nay trăng lại sáng
Bạn ta nhắn tin
Rót rượu đi và hãy uống một mình
Sự thế nhiều nhưng cõi nhân gian nhiều bụi bặm
Tránh xa đi
Kẻo
Rượu sẽ bỏ ta...

NHỮNG BÀI THƠ KHÔNG THỂ ĐỌC MỘT LẦN...

[Kính tặng Nhà thơ Nguyễn Phước Bửu Nam - Trần Hoàng Phó]

Những bài thơ không thể đọc một lần
Phía sau hàng chữ tôi cố gắng hình dung những gì còn
ẩn giấu
Những hợp âm vang ngân khi mờ khi tỏ khiến tôi hồi
hộp vui sướng và lo âu
Tôi chợt nhớ niềm vui trẻ thơ thừa trước mắt căng nhìn
con chuồn chuồn kim bé tí đậu nhẹ trên một nhánh cỏ
gầy
Thơ

Thơ như cánh chuồn chuồn kim chập chờn như không
như có
Những bài thơ không thể đọc một lần...
Nỗi day dứt nào ẩn sau hàng chữ?
Niềm vui hiem hoi, nỗi buồn thăm sâu?
Những tròn đầy thoáng qua?
Những dở dang mát mát?
Nỗi đờn đau tuyệt vọng?
Mong manh giữa sống và chết giữa hiện hữu và hư vô?
Tôi lắng lòng giữa chập chờn những hợp âm mờ tỏ
Cánh chuồn chuồn kim mát hút giữa thăm thăm cỏ
xanh...

Những bài thơ không thể đọc một lần...
Người xưa đốt trầm và khêu đèn đủ sáng
Thư phòng, cuối thu hư hao lạnh
Đọc thơ...
Âm thâm, lặng lẽ
Phảng phất hoàng hoa
Giọt sương đêm rơi nhẹ
Hợp âm nào khẽ ngân lên
Mảnh mai và run rẩy
Những bài thơ không thể đọc một lần...

Sau cơn mưa mát rượi đầu hè
Hàng cây lặng
Phố xá tinh tươm
Hao gầy dáng núi
Những bài thơ thoáng hiện
Chậm rãi như bước chân ta chiều vắng
Dẫn ta về với ngày xưa
Thời gian đọng nhấp nhô mái phố
Những dáng cây
Những đóa hoa bên đường nhỏ bé
Chiều bến vắng
Ai đó chờ ta
Buông rơi một tiếng mái chèo

CÓ NHỮNG NGÀY NHƯ THẾ

Có những ngày rất dài
Dài như nỗi buồn không nguyên có
Như những bận lòng từ tận đầu đầu
Những kỉ niệm xưa cũ dội về
Những chuyến đi, những cuộc họp hành, những gặp gỡ,
những trang sách...
Nhật nhõ
Tâm thường
Vô bỏ

Có những ngày rất dài như thế
Ta giạt mình
Tiếc nuôi
Thời gian rụng rơi
Thời gian úa tàn
Thời gian đã chết
Đã vĩnh viễn vùi chôn
Một thời nhập nhoạng
Một thời làm lẫn
Một thời u mê
Trẻ và đại đột
May hình như chưa làm điều độc ác
May hình như chưa làm ngựa thồ bụng mất
Hình như vẫn còn may...

Cứ còi cọc mãi không chịu lớn
Cứ cón con mãi, cứ quẩn quanh
Cứ hồn nhiên, cứ hồn nhiên khoe khoang và nhí nhảnh
Cứ già nua mãi ôm sàu hận
Gặm nhấm tụi hờn
Những đá tảng vô hình...
Thăm thẳm khác biệt
Lắt léo, chênh vênh
Ngôn từ thuốc độc
Ngôn từ cay nghiệt một mắt một còn
Cùng sa đọa trong vực sâu thù oán giận hờn
Ngoảnh mặt làm ngơ
Co tay không thềm bắt
Tự đeo mặt nạ
Người dung...
Tháng năm dòng già
Tháng năm máu ứa
Người đã chết không yên mồ mả
Người mới sinh đã trĩu nặng niềm đau
Rượu tầy oan không ai chịu rót
Đất đầy ma ám in đầy dấu chân quỷ
Tự cầm tù trong hôn ám mãi không nguôi...

KẾT...

[Tự nhiên nhớ cô tích và...]

Tôi
Và có thể cả bạn
Và rất có thể tất cả chúng ta
Từng say mê
Từng coi là duy nhất
Từng yêu và tin
Đến mức...
Kết thúc có hậu
Mô hình
Điền mẫu
Bất biến ngàn năm
Không thể khác...
Thiện thắng Ác
Chánh nghĩa thắng Gian tà
Và tất nhiên có bên thắng bên thua
Bên được và bên mất
Tất nhiên và sẽ
Tấn phong và hạ bệ
Xung công và trừng trị
Quan tòa và tội nhân
Ngai vàng và địa ngục
Lâu đài, cung điện, hoàng hậu, hoàng tử

Ngục tối, vạc dầu, voi dày, ngựa xé, nước sôi, hũ mắm,
xương sọ và đầu lâu và xiềng và xích và trảm giam hậu
và đái ngập mồ thối mả...

Tôi

Có thể cả bạn

Rất có thể tất cả chúng ta

Đã từng reo vui từng vỗ tay từng phát cuồng như thú
hoang say máu

Đã từng

Và quên tấn - kịch - mới - lại - bắt - đầu!

Chia phần

Tranh công

Đổ lỗi

Che đậy

Bịa tạc

Lộng ngữ ngoa ngôn mạ vàng dát bạc tranh chiếm

Tấn kịch mới bắt đầu

Bi và hài trộn lẫn

Bi thảm bi thương bi ai bi đát bi hài

Hóa ra chẳng bao giờ có hậu

Happy Ending

Mãi mãi xa vời...

VỆT

[Hình như ông bạn Hoàng Xuân Tuyền đã viết rồi. Đụng hàng!]

Sao lại dạy vẹt nói tiếng người?

À!

Là để mua vui...

Vui vui vui

Niềm vui kì dị

Niềm vui quái quỷ

Dạy vẹt nói tiếng người...

Câu cụt lủn

Tiếng chửi thề độc địa

Hay

Nịnh thói véo von

Chênh chao vỡ òa vờ vịt

Người nghe vẹt nói...

Kẻ này cười ngây ngô

Kẻ kia bầm ruột

Kẻ thứ ba lạnh nhạt

Người thứ tư mất lạnh

Người thứ năm tan nát cõi lòng

Những con vẹt gân cổ nói tiếng người

Những thằng/con người kiên trì dạy vẹt
Mấy câu cụt ngủn
Mấy tiếng cộc cằn
Khổ công trò dị mọ
Công phu người hòa cùng trí tuệ vẹt
Than ôi!

LỊCH SỬ

Mắc mệt vì ngươi, mắc mệt
Rắc rối, nháo nhào, hỗn độn
Ngươi vụt trôi
Có khi chỉ để lại tí ti dấu vết
Thời gian phủ bụi, rêu xanh
Lịch sử
Phai màu
Đổi màu
Biến thiên
Phiêu lưu vô định
Lịch sử như con cá dưa
Như tác kẻ
Như thần lẩn
Đổi hình thay sắc
Lịch sử ơi!
Mắc mệt vì ngươi...

Lịch sử của/vì ta
Lịch sử của/vì nó
Lịch sử của/vì Quan
Lịch sử của/vì Dân
Lịch sử của/vì Trong
Lịch sử của/vì Ngoài
Lịch sử của/vì Tôi, Bạn, Mỗi người
Lịch sử không có gương mặt những ai những ai
Một ngày đẹp trời lịch sử được viết lại
Lịch sử ơi!
Mắc mệt vì người!

Nghe thôn thức như tiếng kêu than như vọng từ đáy vực
Hãy trả lại sự thật cho lịch sử
Ô hóa ra lịch sử lãng nhãng bấy lâu nay
Ô hóa ra lịch sử dối lừa bấy lâu nay
Hay tiếng kêu than cũng chỉ là vở diễn
Vở diễn của lịch sử hôm nay
Ôi lịch sử mắc mệt vì lịch sử
Chúng ta bị đày ải mỗi ngày...

CÓ NHỮNG NGÀY...

Có những ngày
Tôi muốn lẫn mặt vào một nơi nào đó
Nơi chỉ có cỏ cây tịch lặng
Không phải nhìn
Không phải nghe
Không phải phiền lòng
Không phải lên tiếng
Cái bản mặt khó coi, tôi biết
Có thể làm tan cuộc vui nhân dịp nhân dịp
Những cuộc vui đầy ứ
Tiếng nói tiếng cười
Bia và mời
Và hát
Và chém gió
Và luận bàn tào lao...
Có những ngày
Không còn nơi lẫn mặt
Khắp nơi ồn ào
Khắp nơi gầm gào
Khắp nơi nhộn nhạo
Khắp nơi xẹt bộp tào lao

Và sắc và màu và hát và hô và hét và rùng rùng ngược
xuôi xuôi ngược
Thèm một tiếng chuông chùa rơi
Thèm phút giây tĩnh lặng chiều đổ bóng
Thèm mùi khói trầm theo gió nhẹ bay vẩn vương cùng
mùi huệ trắng
Nâng đỡ hồn oan đang vất vưởng nơi bụi cỏ bờ cây
Có những ngày
Rùng mình
Còn cao ước nguyện...
Ô! Ngoài kia đang quá đổi ồn ào.

CHUNG CUỘC

[Ghi lại những ý tưởng từng đã đọc...]

Khi người ta chết
Tất cả chỉ là một nắm mồ
Một cái mả và có thể gắn một tấm bia
Cái cuối cùng còn lại
Khi người ta chết
Tất - cả - đều - là - con - người
Thân xác về nơi cát bụi
Linh hồn bay về trời
Cũng là chỉ nghe nói thế thôi...

Danh tiếng hay tai tiếng
Hậu thế lưu truyền
Hậu thế lãng quên
May lắm một cái tên
Nhớ nhớ quên quên bụi thời gian phủ lấp
Thăm thăm thời gian
Thăm thăm đất
Thăm thăm biển khơi xa
Thăm thăm sông dài thăm thăm suối khe
Vô tâm tích
Như thế cả ngàn năm
Lần lượt
Tất cả chia đều...

Nhân sinh ba vạn chín ngàn ngày
Hữu sinh hữu tử
Vướng mắc đời tục tụy
Bả công danh
Vô số luận bàn dẫn dụ
Thuốc lú bùa mê
Muru bản kế hèn
Máu me chém giết
Bày đặt vinh nhục vinh
Tủi hờn thắng thua được mất
Chết không yên nuốt tủi ngậm hờn...

Ta không thể có lời khuyên
Không thể
Thôi thì
Chung cuộc ta cũng về với đất
Hòa cùng cát bụi
Không hi vọng
Linh hồn bay lên...

TỰ NHIÊN LẠI NHỚ CHUYỆN XƯA

Cuộc nhân sanh tuần hoàn
Đi năm phút, năm mươi phút, năm trăm phút, năm nghìn
phút và có thể là năm vạn năm triệu phút hoặc nhiều hơn
Lại về chỗ cũ
Chỗ đứng chỗ ngồi gì đó Tuần huyện Trang...

Bắt, trói, đòi tiền mãi lộ, lột cả hoàng bào giữa khi vua
tháo chạy
Thầy cũ gặp trò cũ đem đạo quân thân trách cứ
Tuần huyện Trang nhếch mép cười
Rõ thật gàn dở
Thánh hiền chẳng đã truyền ngôn hai - chữ - tùy - thời!
Thầy cũ ôm lòng đành đoạn...

Nhân gian khen
Chê
Khóc
Cười...
Và vẫn nương theo hai chữ tùy thời...

Cuộc nhân sinh
Năm giây vòng về chỗ cũ
Chỗ buồn
Chỗ vui
Tráo trở đảo điên
Cuộc nhân sinh vĩ đại trong sự tầm thường

Cuộc nhân sinh tầm thường khoác trên mình bộ cánh vĩ
đại
Thương cho những ông/bà thầy nhẹ dạ mà thông thái
Cùng đường...
Tuần huyện Trang!
Tuần huyện Trang!
Ngươi mọc ra từ đâu?
Ai, những ai nhào nặn?
Câu hỏi không vu vơ
Câu hỏi nhói buốt
Câu hỏi ngang xương khó nuốt
Những ông nghề ông cống
Phải - trả - lời!
Và không được phép thở than!

LƯỚI F NGÀY 30 THÁNG TƯ

Đủ các cung bậc tình cảm hiện ra thành chữ nghĩa...

Mừng vui, ngạo nghễ, cay đắng, nuối tiếc, hờ hững,

buông xuôi, tin cậy, bi ai...

Bản tổng phổ rồi mù

Lướt mạng

Không ngờ

Gần nửa thế kỉ đã trôi qua

Dòng sông chữ vẫn sục sôi trong đục

Vẫn cuộn xoáy dữ dằn

Hồn mang ngàu bọt...

Lướt mạng

Đêm trần trọc vô số chuyện bao đồng

Nhắm mắt lại hiển hiện dòng sông

Cuộn xoáy, lạnh buốt

Chia li, phân cách

Ở lại, ra đi

Ngón ngang trăm mối

Tơ vò...

Lướt mạng

Trần trọc đêm dài

Nhức nhối ai đó thì thâm thân phận tình yêu tan tác

Hãy đưa tôi ra biển khi chết

Tôi cầu mong duy nhất một điều

Được nghe bài hành quê cũ

Được nghe buồn tàn thu nốt trầm
Được một lần về ngôi nền nhà chốn cố hương
Được ngẩn ngơ nhìn cụm lục bình chậm chậm trôi về
phía biển
Được ngồi gỡ cỏ may mái đê chiều muộn
Được nhìn hoa gạo tháng ba
Được nhìn bầu bí chung giàn xòe tay vươn ngọn...

Lướt mạng
Đêm sâu tịch mịch
Ám ảnh những con thuyền cũ xác xơ
Người chen chúc
Ra đi
Bến bờ xa lắc
Mắt hút trùng khơi
Sóng
Âm u đáy nước
Những tấm ảnh tồn lưu
Như vết thương mãi không lành
Nhức buốt...
Lướt mạng
Ngày 30 tháng Tư
Sầu thương liệu ích gì?

TÌNH ĐỒNG LOẠI

[Đề ảnh thơ]

Hãy nhìn đi!

Hãy nhìn và nghĩ suy!

Tôi - bạn - chúng ta hãy nhìn

Dù bận mưu sinh tối mào tối mặt

Dù mãi mê đuổi theo những dự án vĩ đại

Dù trong lòng đang trống rỗng những hoài nghi

Dù đang lúc cao đàm khoát luận

Dù đang ngạo nghễ ngẩng cao đầu kiêu hãnh

Dù đang ủ ập những ý tưởng thâm sâu

Dù đang rong chơi cho bõ sau chuỗi ngày dài dặc mê
mải kiếm tiền

Hãy nhìn!

Và nghĩ suy!

Biết đâu

Cả tôi

Cả bạn

Cả chúng ta, có thể

Thẳng thốt giật mình

Và ân hận

Và xấu hổ

Và hối tiếc

Và...

Ôi tình đồng loại

Nơi muôn loài

Trong trẻ hơn ta

Vô tư hơn ta

Đằm thắm hơn ta

Cao quý hơn ta

Bền vững hơn ta

Mạnh mẽ hơn ta

Chân Thiện Mĩ hơn ta

Tình đồng loại đâu cần những lí luận cao sang những
trang điểm ngôn từ những lòe loẹt sắc màu những 4.0
những IT siêu đẳng những hội nghị nơi phòng máy lạnh
những bộ óc siêu phàm

Càng không cần những phòng thí nghiệm sản xuất vũ khí
sinh học giết người hàng loạt, những tên lửa siêu thanh,
những máy bay tàng hình, những cuộc tấn công chớp
nhoáng...

Không cần

Dứt khoát không cần...

Nào!

Hãy nhìn đây

Tấm ảnh

Đăng trên tường nhà bạn tôi

Rất có thể bị lướt qua sau một nốt nhạc!

TA BỔNG THẤY LẠNH BUỐT

[Gửi thi huynh Khieu Linh tác giả trường ca HOA LINH THẢO]

Sau biết bao gai góc cần xù lông thậm chí phải gồng
mình sinh tử
Ta trở về với hoa cỏ riêng ta
Những mầm những lá những nụ những hoa
Hồn nhiên trong veo cùng nắng
Khe khẽ rung cùng gió
Mời gọi thì thầm
Mật ngữ riêng ta nghe rõ
Phút giây an lạc
Riêng ta...

Nhớ
Và nhớ
Tuổi ấu thơ ta nghe những tên mẹ gọi
Ngôn từ diễm lệ băng khuâng
Hoa mong manh lá mong manh li ti những giọt nước
Tinh khiết tận cùng long lanh thiêu quang vạn sắc
Tuổi hoa tưởng đã lãng quên
Những ngả hồng trần áo quần lem luốc dạn dày phai bạc
Ta giật mình
Tưởng chừng quá muộn
Thảng thốt nhớ

Trở về hoa cỏ riêng ta
Hồn nhiên mầm hồn nhiên lá hồn nhiên nụ hồn nhiên
hoa
Trong veo trong vắt
Những giọt nước li ti dưới nắng
Long lanh
Hình như nước mắt
Hình như ...
Ta bỗng thấy
Lạnh buốt.

PHẢN BIỆN!

[Chợt nhớ một tích chèo]

Yêu nhầm
Hóa đại hóa điên
Múa may vật vã
Khóc
Than
Hỏi trời...
Tích xưa xem
Rợn cả người
Hỏi ai đáng trách
Ai người đáng khinh?
Vì sao mà phải lụy tình?
Vì sao không tự xót mình?
Vì sao?
Gặp thằng bạc bẽo
Nhẽo nhèo...
Gút bay
Thoát nợ
Cớ sao phải buồn?
Sao không nhớ...Nhớ nằm lòng
Cái nợ to đùng
Là chuyện chồng con
Sao không dám

Sống một mình
Nhìn đời nửa mắt
Tính tình tang tang?
Tích xưa
Chuyện cũ mang mang
Bao người khóc
Bao người than
Bao người...
Ngẫm mà xem
Rõ nực cười
Cái thẳng nheo nhót
Nửa người
Nửa ma
Gút bay
Ta vẫn là ta
Cớ chi phải tiếc
Rồi là
Đại diện....

TRÒ CHUYỆN VỚI BẠN GIÀ...

Về cuối đời hình như là thế
Mệt mỏi, chán chường và sợ chết
Vót vát lần cuối cùng
Kiếm tìm...
Một người tâm giao...hình như bất khả
Thế giới siêu hình Chúa, Phật thăm thẳm mịt mờ
Cỏ cây, hoa lá, thi ca...cũng nhạt
Rượu, cà phê và thuốc...buồn lại thêm buồn
Tọa thiền không quen
Lướt F chán ngắt...
Nhân sinh ba vạn sáu ngàn ngày
Lỡ được sinh ra...
Nghe bạn sẻ chia ta không dám ngắt lời
U ả buồn một làn khói thuốc
Li cà phê sao hôm nay quá nhạt
Dây đàn trùng lạc tiếng rơi
Tĩnh lặng góc vườn
Hoa ngơ ngẩn rụng...
Chợt nhớ Đào Tiềm
Chợt nhớ Tam Nguyên Yên Đổ
Quy khứ lai từ

Bài ca vườn cũ

Người xưa có nơi chốn để về...

Ta định khơi chút kỉ niệm ngày xưa

Thời trẻ trai căng nở...

Đốm lửa hắt hiu đã vùi sâu vào âm u bóng tối

Cháy lại thêm buồn

Sáng xuân nay

Hiu hiu nhạt nắng.

TRỞ VỀ CÓ THỂ LÀ LẦN CUỐI...

[Đọc và nghĩ vu vơ]

Trở về cố quốc thêm lần nữa
Chuyến đi tạm gọi chuyến dôi già.
Sao thấy lòng ta như hồ hững,
Mênh mang trời biển vạn dặm xa.

Cố quốc một thời ta đã sống,
Bãi bể nương dâu lạnh buốt lòng.
Tấn kịch bi hài ta vai chính,
Kết cục buồn, vui. Chẳng chờ mong.

Ta cùng bè bạn bị ruồng bỏ,
Quê nhà phút chốc hóa bơ vơ.
Tha phương thôi cũng đành lê bước,
Cốt sao ta được chính là ta.

Chốn dung thân thêm một lần bở ngỡ,
Khó ngặt chất chồng trải mấy phen.
Hai bàn tay trắng. Tưởng gục ngã,
Vào cõi hư vô vào lãng quên.

Ơn trời! Phúc lớn chưa khô cạn,
Chôn dung thân đất lạ thành quen.
Như cây bén rễ mầm xanh nhú,
Cành vươn, hoa trái...lúa đầu tiên.

Quê hương - nơi ta không thể chọn,
Bình địa ba đào phận cánh bèo.
Cỏ bông một nhánh bay trong bão,
Cánh chim lạc bay gió đổi chiều.

Nơi ấy giờ đã là cố quốc,
Xa vời tưởng chừng đã lãng quên.
Trở lại, còn đôi ba tàn tích,
Ta một mình riêng một nỗi niềm.

TẠP CẢM

Cà phê sáng ta ướp hương hoa cỏ
Thế thôi
Là đủ chút bình tâm
Tiễn biệt
Người về cùng cát bụi
Những lời có cánh
Hỏi
Ai cần?
Ta sống cùng cỏ cây từ nhỏ
Nước trong
Tôm cá tung tăng
Những cụm cỏ hoa
Trong veo nắng
Cứ nở hồn nhiên giữa ao đầm
Trải bao nhọc nhằn
Cùng năm tháng
Tóc bạc ta về tuổi thiếu thời
Hoa cỏ khiêm nhường...

Ồ hoa cỏ!

Nào cùng nhau một cuộc rong chơi...

Người xưa ngao du

Cùng sơn thủy

Tiệc mây bay

Nhảy sông vớt trăng

Hậu thế

Ai khen?

Ai ngán ngẩm?

Mua khóc mua cười

Được mấy phen.

NGÃU TÁC

Bạn khoe đi Trại viết
Ta cười. Chẳng nói chi
Cái nếp sinh hoạt ấy
Ta chẳng rõ là gì...

Chỉ hơi hơi là lạ
Bạn ta vẫn hay kêu
Ôi văn học mậu dịch
Toàn những thứ nhạt phèo...

Bạn kêu. Ta cũng cười
Chuyện ấy đâu có lạ
Nhiều người than lắm rồi
Rốt cuộc không ai bỏ

Trại viết. Ừ trại viết
Khoe làm gì với ta
Danh ta vốn chẳng thiết
Lợi...thì ta cười khà

Ta chợt nhớ Đỗ Phủ
Thời trẻ cũng bon chen
Cầu cạnh nơi sang cả
Dâng thơ và...hạ mình

Ta lại nhớ Lí Bạch
Vua cho vờ vào cung
Coi như đồ ngự dụng
Đề quân vương đẹp lòng

Đỗ Phủ thấm thía nhục
Lí Bạch ngất ngư say
Đỗ thành dân xiêu tán
Lí thoát lồng chim bay...

Bạn khỏe...Ta đành cười
Thế thôi. Thôi thì thế
Mọi sự đều ở trời
Ta bắc thang lên hỏi...

**ĐỂ NHỚ MỘT LẦN MỘT MÌNH ĐỨNG BÊN
SÔNG BẾN HẢI**

Cây cầu tôi đã từng đi qua
Khúc sông hẹp cũng từng cúi đầu đứng lặng
Nơi chia cắt...
Lạnh lùng những toan tính
Nỗi đau nhân đôi
Bài hát cũ từng rơi nước mắt khi nghe
Bỗng hóa thành nhạt nhẽo

Cầu Hiền Lương!
Cầu Hiền Lương!
Sông Bến Hải!
Sông Bến Hải!
Tôi muốn gào thét cho vỡ lòng ngực
Cho voi bớt nổi lòng bi ai trầm uất
Kết cục tôi đứng như hóa đá
Lặng câm
Nhói buốt

Cầu Hiền Lương mấy bước
Sông Bến Hải mấy sải bơi
Đất nước chia đôi
Lòng người chia đôi
Lối đi vòng vạo dậm
Vạo dậm máu chảy đầu rơi

Vạn dặm sầu thương
Bạt ngàn mộ địa
Bạt ngàn hoang tàn đổ nát
Bạt ngàn khổ đau bất hạnh
Ngút ngàn khói hương đấng chát
Âm âm tiếng khóc đêm dài
Buốt giá từng sợi tóc

Bến Hải, sông ban mai lặng ngắt
Hiền Lương, cầu màu sơn đôi mấy lần
Để hôm nay cho tôi được đứng nơi đây cúi đầu tê tái
Những câu hỏi miên man ném trời xanh
Loạn li chia cắt
Trang sử cũ bao phen ghi bằng máu
Máu của những đứa con cùng chung tiên tổ
Cùng đọc Nguyễn Du cùng kể Lục Vân Tiên
Cùng thuộc nằm lòng những câu ca đầm đìa nước mắt
"Khôn ngoan đối đáp người ngoài
Gà cùng một mẹ chớ hoài đá nhau..."

Bến Hải một thời giới tuyến
Còn những Bến Hải nào trong lòng bạn lòng tôi?
Cầu Hiền Lương xin đừng bao giờ gãy gục
Những bài ca thảm sầu khắc khoải
Để nước cuốn trôi
Xin đừng nhắc lại...

NÓI CÙNG CHÀNG HAMLET

Đến cỏ cây cũng chết tàn chết lụi
Đến cá tôm cua ốc cóc nhái cũng cùng đường
Cả con đũa con cào cào châu chấu cũng hết chỗ tồn sinh
Tham lam gì mà tham lam kinh khủng thế?!
Quý khóc thần kinh!
Sống cùng ai đây khi rừng tàn kiệt?
Sống cùng ai đây khi núi lở sông khô?
Sống cùng ai đây khi đầm hồ và biển chết?
Sống cùng ai đây?
Khi nhan nhản xi moang sắt thép
Cao ốc ken dày khí thải bủa vây
Xe nhung nhúc và người nhung nhúc
Trên những ngả nẻo mưu sinh gió mưa ù tai nhưc óc
Rác rến ngập đầy lán lướn
Sống cùng ai đây?
Tất nhiên người vẫn sống cùng người
Tham lam, tàn nhẫn, lạnh lùng, vụ lợi...
Bùng nổ
Phì đại
Vượt ngưỡng
Khốc tàn

Ác thú ác ngư ác điều tuyệt diệt
Sẵn có ác nhân
Ác từ trong trứng nước
Ác từ nhà đến trường đến lớp
Ác vươn cao lan rộng bay xa
Thời hồng hoang đang chờ phía trước
Không còn là ác mộng
Hamlet ơi!
Nếu chàng sống đến bây giờ!
Chắc hẳn chàng vẫn chết
Rất có thể trong một trại tâm thần

KÍ HỮU

(Quý tặng Thi huynh Nguyễn Hàn Chung)

Cách xa nửa vòng trái đất
Cơ hội gặp nhau hầu như đã không còn
Chúng ta đều đã về già
Lương hưu, còm
Đã đến hồi đồ giốc...

Ồ! Vẫn còn may
Thế giới ảo mở bốn phía chân trời
Người Hi Lạp và người Trung Hoa thừa xa xưa mộng
mơ cũng không hình dung được
Tôi vẫn đọc anh hàng ngày
Phía sau ngôn từ cứ hiện ra
Khi mờ khi tỏ
Những nỗi niềm những dằn vặt những âu lo
Những giây phút thăng hoa

Tha hương cố quốc
Xứ sở văn minh và miền cổ tích
Thăm thẳm khúc ru buồn chinh phụ bần bật tin chồng
nơi chiến địa

Nỗi bất an khi mở một trang Kiều
Nửa vòng trái đất
Vời vợi gió mây
Mắt hút bóng hình đàn chim di trú...

Nhớ anh
Sáng nay
Một chén trà xanh xin gửi!
Tự tay tôi trồng tự tay tôi hái
Ủ nấu theo lối cổ ông bà truyền dạy
Giờ này bên ấy
Hoàng hôn buông
Cầu chúc đêm nay
Một giấc bình an.

VỀ NHỮNG NGƯỜI CHẾT TRONG VÀ VÌ CHIẾN TRANH

[Nhân 30 tháng Tư sắp tới]

Anh trai tôi vào lính khi vừa tròn mười tám tuổi
Sau nửa năm về phép một lần
Rồi ra đi, ra đi mãi mãi
Chết năm Mậu Thân ở phía tây Quảng Ngãi
Trúng pháo, bị thương, kiệt sức và chết giữa mùa mưa
Một tấm ảnh để lại ó vàng
Anh tôi mãi mãi tuổi hai mươi
Hình như chưa một lần nắm tay bạn gái...

Bạn của anh tôi
Bê quay
Sống lần khuát và cúi mặt cả chục năm dài
Ngôi nhà rìa làng hoang lạnh
Không vợ con
Và chết vì tai nạn lúc làm thuê
Đám ma lèo tèo mấy người đưa
Hoàng hôn nhập nhoạng
Không trống, không kèn, không tiếng khóc
Nỗi u uất đè nặng tim tôi đến tận bây giờ

Bà mẹ tôi có chồng ra trận
Biền biệt tháng biền biệt năm
Một mình mẹ gồng mình gánh giang sơn nhà chồng

Những viên bi lặn sâu vào da thịt
Chết tức tưởi
Những viên bi không biết được chế tạo từ nơi nào
Theo bà xuống mộ
Âm u bóng đêm...

Tôi nhớ như in
Năm ấy tôi vào Quảng Trị
Mùa hè đỏ lửa
Cối xay thịt người
Thành cỗ trưa hè gay gắt nắng
Hoa phượng đỏ lóa mắt
Cỏ xanh ròn rợn lạnh
Tôi không dám nhìn
Nhắm mắt
Và cứ hiện lên
Thịt xương người vương vãi
Và những con ruồi
Nhi nhúc những ruồi
Nhờn như tỵ tin béo múp...

Chiến tranh
Những người vô danh
Về với đất.

BAO CÔNG

[Phim China một thời cả nước mê mẩn xem...]

Mặt sắt đen sì
Đen sì mặt sắt
Dị tướng hiện hình sắc nét
Mặt sắt đen sì
Bắt
Xích
Gông
Tra
Xét
Phán quyết
Long đầu trăm!
Cẩu đầu trăm!
Thế thiên hành đạo
Khai đao, khai đao, khai đao, khai đao
Chúng dân hả hê nói cười hớn hở
Chúng dân ù lì he hé mắt nhìn và ha hả cười
Nhe những hàm răng cải mả
Pháp trường ròn rợn âm u
Roi đầu há mồm trợn mắt
Bao Công niềm mơ ước khốc tàn
Bao Công sầu hờn hận oán xả niềm vui ngô nghê thoáng
chốc

Trào đình nhưng nhúc lũ tham tàn lòng dạ hung hiểm
sinh sôi nảy nở thách thức
Bao Công sống được mấy đời?
Triển Chiêu liệu có tái sinh khi đã về cát bụi?
Ồ Bao Công, Triển Chiêu chúng ta cười vào mũi thầy trò
ngươi!
Chúng ta sinh ra vĩnh viễn dưới bóng con gười
Chúng ta làm ra con gười
Thích, chúng ta nuôi
Ghét, làm thịt
Bao Công nhà ngươi cứ việc hò hét
Khai đao...
Khai đ...a...o...
Rồi ngươi sẽ tàn hơi.

LẠI NHỚ A.X.PUSHKIN

[Kịch Boris Godunov]

Tân vương trên ngai vàng
Nhìn xuống
Ngài chờ biển người gào khản giọng
Vạn tuế!
Vạn tuế!
Vạn vạn tuế!
Ồ không
Lặng ngắt!
Lặng ngắt như tờ
Như mặt biển trước giông tố
Cả biển người lặng ngắt
Cả biển người đầu ngẩng cao
Câm bật
Mắt trừng trừng
Thách thức
Bất cần
Tân vương như bao cựu vương
Nhân dân rờn rã đợi chờ rờn rã thất vọng rờn rã ngao
ngán
Ngai vàng cũ hình hài quái vật...
Tân vương hình như mặt biển sắc
Có gã cận thần nhếch mép cười...

CÂY SI GIÀ KHÔNG CHỊU CHẾT

[Tự nhiên nhớ Nguyễn Khải]

Giông bão
Quật ngã gốc si già
Rễ bật tung một nửa
Người ta tiếc
Tia bót cành chặt bót rễ và kéo cây si đứng dậy
Cây nghiêng bất đắc dĩ tạo dáng lạ từ đó đến giờ
Lại mọc cành xanh lá
Bộ rễ vẫn sùm xòa
Là lạ hình thù
Cổ quái hình thù
Cây si bên hồ
Nước xanh sẫm màu
Màu nước ao tù
Cá chết phơi bụng trắng...

Người ta bảo cây si là biểu tượng
Người ta bảo cây si là chứng nhân lịch sử
Người ta bảo cây si gợi ý cho người lựa chọn phương
cách tồn tại
Người ta làm văn về cây, làm thơ về cây, làm nhạc về
cây

Và cả chụp ảnh cả vẽ
Người ta trầm tư, người ta xuýt xoa, người ta ngắm nhìn,
người ta cao giọng...
Người ta...

Tôi cũng từng đến đây
Cả ban ngày
Cả ban tối
Bên gốc si già người bán hàng rong nhón nhác dè chừng
Người bán vé số dạo mặt buồn
Và đêm
Tụ bạ
Hình như là mấy người đàn bà ế khách
Mấy người vô gia cư phì phèo đốt thuốc
Mùi khói rẻ tiền
Gốc si già hình thù cổ quái
Tôi thấy dửng dưng.

LỜI ĐĂNG...

[Tâm sự của một người bạn...]

Từ lâu, từ rất lâu rồi
Lâu đến mức không còn nhớ
Tự thấy chai lì
Tự thấy không đáng sợ
Tự thấy chai lì...
Chòi biếc, nụ xanh, hoa hé nở, nắng xuân
Thờ ơ
Không khí được cảnh báo xấu mức thấp nhất
Thờ ơ
Nắng nóng gắt gay tia cực tím hồng da và bỏng giác mạc
Thờ ơ
Trò đánh hội đồng ghi hình và đăng Tiktok
Thờ ơ
Cá chết dạt trắng một góc hồ
Thờ ơ
Xe đâm liên hoàn chết, bị thương tàn khốc
Thờ ơ
Chết nơi công sở té lầu, treo cổ
Thờ ơ
Đưa hối lộ cả chục lần tiền tỉ tiền chục tỉ hay trăm tỉ
Cũng thờ ơ...

Tôi đã chai lì
Óc não rỗng không
Dạ dày nhiều khi trống không
Và trái tim tội nghiệp cũng trống không...
Không còn ngạc nhiên
Không thấy bất ngờ
Không còn sững sờ
Cảm xúc thi ca tắt ngấm
Tắt ngấm yêu căm chiến lạc
Tắt ngấm buồn vui
Tắt ngấm cả khóc cười....
Tất cả tại tôi, do tôi
Đã ứ đầy thất vọng.

NGƯỜI LỚN CHÚNG TA...

Trước trẻ thơ nhất là khi nhìn đôi mắt, nhìn miệng cười
và nghe giọng nói...
Ngôn từ người lớn chúng ta
Trở thành bất lực vô dụng và nhiều khi trở thành ác độc
Người lớn chúng ta
Được nhào nặn kĩ lưỡng
Bằng thứ ngôn từ được bom thổi tiếp sức
Ngôn từ lắt léo quắt quay
Ngôn từ kì thị giả vờ thơ ngây
Ngôn từ nhồi sọ hào nhoáng vẻ dịu dàng mật ngọt
Ngôn từ ẩn lậu thâm sâu độc dược
Ngôn từ ánh sáng lạnh lửa ma trôi
Ngôn từ lập lòe đom đóm dẫn dụ
Ngôn từ rồn rảng kích động cái ác nảy mầm
Người lớn chúng ta uốn lưỡi bảy lần
Chọn giọng
Chọn cơ mặt
Chọn dáng người
Chọn kiểu cười
Không thể thiếu nhiều khi chọn lúc cho nước mắt rơi
Người lớn chúng ta in hết những kịch sĩ lành nghề
Thủ vai trên sân khấu đời mệnh mông miên man không
hồi kết

Thiện nghệ tinh vi và điêu xảo...
Trước trẻ thơ
Người lớn chúng ta lộ nguyên vẹn hình hài...
Trẻ thơ gương trong veo
Nào người lớn thử soi!
Và tôi biết lời khản nài luôn là vô nghĩa
Người lớn chúng ta
Quen úp mặt vào những cao lương mỹ vị
Vào lung linh li rượu đất tiền
Vào ngực trần những cô nàng thơm phức
Vào những trang giấy được viết sẵn
Người lớn chúng ta
Người lớn chúng ta điệp điệp trùng trùng...

THÂM THÌ CÙNG SÔNG

Tôi tìm về ngày xưa ngày xưa
Ngã ba Hạc miền cổ tích
Buồn vui những ngã nước cuộn xoáy ngược xuôi
Vết chân người khổng lồ hình như đã chìm nơi đáy nước
Hạc trắng chỉ còn trong giấc mơ xưa
Bến sông lạnh giòng Lô tê buốt
Mờ xa Tam Đảo, Ba Vì
Hỏi sông sâu còn nhớ
Tiếng chuông âm âm chiều hơn ngàn năm trước
Nơi nào Đức ông Trần Nhật Duật giấu thuyền
Hỏi sông sâu còn nhớ
Ngày Đức ông Trần Nguyên Hãn trầm mình giòng tố
gầm gào dòng Lô quần quại sóng?
Sông nhớ chăng
Bình minh năm nao Tuần lễ vàng trống dong cờ mở
Quý Ngài Nguyễn Hữu Tiệp mở kho gánh vàng xuống
thuyền xuôi Thăng Long Hà Nội
Để mười năm sau cúi đầu rơi lệ vĩnh biệt Lô giang theo
Chúa vào Nam
Tôi thăm thì hỏi
Sông trầm ngâm lặng sóng ngưng trôi
Trời xanh mây trắng ngàn năm mãi miết bay
Bao khổ lụy ngọt bùi cay đắng đời người
Quần tụ ngã ba này...

TRÒ CHUYỆN CÙNG BẠN...

Tôi và bạn và hình như tất cả chúng ta
Phải hèn mạt đi để sống
Nơi thăm sâu
Tôi và bạn và hình như tất cả chúng ta đều biết
Sống ủ ê nhòa nhạt
Nỗi buồn Thúy Kiều chờ đến ngày hết kiếp
Sông Tiền Đường đã một lần từ chối
Tôi và bạn và hình như tất cả chúng ta...
Những điều nhẽ ra ta cần phải nói
Dù thì thăm cùng hố cát ven sông đêm vắng như anh
chàng thợ cạo thừa xa xưa
Tôi và bạn và hình như tất cả chúng ta
Im lặng
Chấp nhận
Và quen dần quen dần
Tai lừa trở thành vẻ đẹp...
Những điều nhẽ ra ta không được phép làm
Nhưng tôi và bạn và hình như tất cả chúng ta
Tìm cách biện minh
Bằng miếng cơm manh áo
Thậm chí đem cả con cái để để đậy che
Tôi và bạn và hình như tất cả chúng ta

Những đóa sen tàn cuối mùa gồng mình kiêu hãnh...

Tôi và bạn

Có còn biết giật mình?

Đêm dài còn thao thức?

Hay

Ngâm ngùi

Thở dài?

GIÁ NHƯ KHÔNG CÓ CHIẾN TRANH!

Bạn tôi trầm ngâm, giọng buồn, lần nào gặp nhau, cũng thế

Giá như không có chiến tranh

Giá như...

Tôi không dám cười

Một giả định thức lương thiện thuần khiết mơ mộng rất có thể viên vông

Giá như không có chiến tranh

Thế thì cũng không có

Vô số

Không có...

Không có những vị tướng huyền thoại

Không có những trận đánh huyền thoại

Không có những con đường huyền thoại

Không có mùa hè đỏ lửa

Không có đại lộ kinh hoàng

Không có những trại tù binh khổng lồ

Không có tượng đài không có di sản không có vượt biên

không có trại tị nạn không có thời hậu chiến dằng dặc

khổ lụy bi thương

Không có những bản nhạc hào hùng

Không có những bài ca phản chiến

Không có những ca khúc bi ai cho những người vừa nằm xuống

Không có máu nhuộm đỏ Hương giang, Thạch Hãn
Không có những rừng cây trụi lá âm âm khí lạnh
Không có bên thắng cuộc bên thua cuộc, vui buồn, lòng
người nát bươm, chia cách thăm thẳm những hố sâu
Không có và không có...
Giá như và giá như...
Lịch sử đi qua
Giá như
Giả định thức thiện lành thuần khiết
Đau buồn thăng hoa thành mộng mơ
Giá như...

HOÀNG HÔN

Khúc sông đẹp mê hồn
Những bờ tre mướt xanh
Bờ bãi mướt mát ngô non,
Rời rợi nắng xuân
Vàng óng chiều thu
Mây trắng
Núi xa xanh
Khúc sông
Nơi trầm mình
Của một tài danh
Suốt một đời từ tâm bố thí
Suốt một đời gom nhặt từng chữ
Phủ bụi thời gian
Trên từng phiến cỏ thư
Trên từng tấm bia lấm tấm rêu phong
Tâm sáng trong
Trí siêu việt
Khiêm nhường, rất mực khiêm nhường
Đất bằng nổi sóng
Sóng điên đảo bát cuồng
Quý ma sông chuồng
Tiệc máu
Tiệc thịt người
Khốc hại
Gió bụi
Thảm sầu

Mặt trời tái đại
Mặt trăng ủng thối
Người tử tế không còn đất sống
Người hiền lương tận cùng cô độc
Đàn lạnh câm
Lặng câm
Khúc sông đẹp mê hồn
Nơi nào ông lập đàn để kêu trời?
Trời có thấu?
Đêm đen
Lễ Tam bảo
Hương cháy màu máu đỏ
Sông ơi!
Đón ta về!
Đệ tử có thương thầy đừng cố lặn mò tìm xác
Cứ để nó tan ra lẫn với cát bùn....
Hoàng hôn trầm mặc
Buồn.

NHỮNG CÂU HỎI

[Tự nhiên nhớ THAO THỨC của A.Kron]

Bao nhiêu sự thật bị đánh tráo?

Bao nhiêu giả trá đã được thay dạng đổi hình?

Bao nhiêu sự kiện đã chìm vào quên lãng?

Bao nhiêu tội ác đã được biện minh bằng trò diễn rở
tiền?

Bao nhiêu người tử tế đã chết trong hầm sâu ngục tối?

Bao nhiêu người vào một ngày bỗng dung biến mất cứ
như chưa từng có ở trên đời?

Bao nhiêu trang sách bị khóa trong những hầm ngầm bí
mật?

Những câu hỏi

Những câu hỏi âm âm trong đêm trường tối tăm không
có cả một chấm xanh lạnh lẽo loài đom đóm

Những câu hỏi khoan xoáy

Khiến anh mất ngủ dài dài...

Biết tìm ai trả lời!

Biết tìm ai và biết tin ai!

Khi tất cả đều tự nguyện đeo mặt nạ

Những chiếc mặt nạ vô ảnh vô hình biến ảo dính chặt
vào da

Khi tất cả đều khôn ngoan né tránh bằng những nụ cười
đỏ khuôn bằng những ngôn từ công thức hóa
Khi tất cả từ bỏ kí ức
Khi tất cả mang mặc cảm cái kiến con sâu...

Tìm câu trả lời ở đâu?
Trời cao
Đất rộng
Sông dài
Vực thẳm
Nơi uy nghi sương khói thánh thần
Nơi đô hội chật ních
Nơi xóm vắng thôn cùng
Mọi ngã nẻo đều là tuyệt lộ
Câu trả lời dường như hóa hư không...
Thôi trở về với chính ta
Giữa bốn bức tường đêm thanh vắng
Câu trả lời chính là cái bóng
Cái bóng của chính ta câm lặng
Cái bóng của ta...

THÂN XÁC ...

[Nhân chuyện văn về linh hồn bất tử...]

Khi thân xác ọp ẹp, run rẩy, lập cập, ngong nghịu, cà
lắm...người ta cao giọng lên án thân xác
Rằng thân xác là xác thịt nồng nũng trần truồng. Tởm!
Rằng thân xác là xác phàm thô tục thô bỉ chỉ là nơi chứa
đồ uống thức ăn. Ghê
Rằng thân xác là cái tạm bợ, là nhất thời, là...sẽ trở về
cát bụi. Tâm thường!
Đáng tởm ấy là thân xác!
Ghê sợ ấy là thân xác!
Tâm thường ấy là thân xác!
Chỉ có linh hồn, tâm hồn...
Là đáng kể
Là cao quý
Là thiêng liêng
Là bất tử
Là tất cả...

Những người già giao giảng mọi nơi mọi lúc
Những người già viết sách...đề đòi
Tụi nhóc tì ngây ngây thơ thơ
Tròn mắt dòng tai hóng
Và chờ
Những món quà dẫn dụ
Nơ xinh

Những bông hoa nho nhỏ
Những cọng cỏ lá lứt
Những cánh diều xanh đỏ
Những bài hát hồng hồng
Những trang văn nhàn nhạt kiểu nước xi rô
Chút ô mai diu diu...
Những người già và tụi nhóc tí
Song kiếm hợp bích tụng ca linh hồn
Toan tính đẽ bẹp thân xác xác thân...
Có một bọn bụng thon ngực nở
Nhún nhảy, ngất ngây, vung tay, chém gió, ồn ào, tung
bùng, nhộn nhạo
Vũ trường, cầu trường, bãi biển, quảng trường
Thân xác thăng hoa
Thân xác bùng nổ
Đôi khi dữ dằn
Ồ có sao đâu
Một thời để nhớ
Có một bọn bụng thon ngực nở
Cười vào mũi mấy đấng bậc tự phong già nua lụ khụ
Ồi giời!
Linh/tâm hồn đứng trong rỏ rá xệch xác? Nên chăng?
Đứng trong bầy hầy, nhèo nhèo, ọp ọp? Nên chăng?
Ồ, lớn mả đứng linh hồn chăng?
Linh hồn bắt tử ui chao đứng quan tài tiền tỉ?
Ồi già nua ọp ọp lẳng nhằng...

SIÊU HÌNH

[Nhân đọc một bài thơ rất tuyệt vời về Sống và Chết của một thi sĩ đương đại]

Chưa chết bao giờ
Mà bàn về Cái Chết xem chừng cũng phiêu lưu vô bờ
bền
Chết hình như luôn của Tha nhân
Còn Sống mới đích thực của ta – Bản thể
Ta đang Sống mà có khi còn chẳng rõ
Sống là gì?
Sống là gì?
Sống liệu có ra gì ?
Cái Chết như một Giải thoát
Sống trở thành Gánh nặng
Gánh nặng trần gian
Gánh nặng khủng khiếp
Gánh nặng kinh hoàng
Gánh nặng mà Ta phải chịu đựng
Một sự trừng phạt dài dặc
Một sự trừng phạt ghê rợn
Không thể chối từ
Không thể né tránh
Không thể...

Những người đã chết trước khi bùng nổ
Đại dịch Cúm China
Là một Diễm phúc
Là một Giải thoát tuyệt vời
Xứng đáng được gọi là một ân sủng của thượng đế
Những người đã chết trước ngày 24 tháng Hai năm 2022
Ngày Russia tấn công tổng lực
Một Quốc gia độc lập có chủ quyền
Cả thế giới ngơ ngác
Cả tỉ người sợ hãi run bần bật trước cường quyền
Những người đã chết trước ngày 24 tháng Hai năm 2022
thực sự là Hạnh phúc
Họ không phải trải qua nỗi thất vọng kinh hoàng
Họ không phải trải qua nỗi tuyệt vọng khi vũ khí hạt
nhân được đem ra làm trò hí lộng
Những người đã chết được xem là những người may
mắn
Thoát gánh nặng trần ai...

Còn lại chúng ta
Những người đang sống
Dù chỉ ngày mai xuôi tay nhắm mắt
Nhưng chúng ta
Tất cả chúng ta đều bất hạnh
Nỗi bất hạnh chưa bao giờ kinh hoàng đến thế

Nỗi bất hạnh bao trùm lên tất cả
Nỗi bất hạnh của những người buộc phải trải nghiệm sự
tàn bạo chưa từng có của con người
Nỗi sợ hãi toàn cầu
Cái chết toàn cầu
Dịch bệnh toàn cầu
Sụp đổ toàn cầu
Sự khủng bố toàn cầu
Hủy diệt toàn cầu
Nỗi bất hạnh đủ khiến chúng ta trở thành trợ gan lì lợm
Lì lợm trợ gan trước cái ác
Dừng dung trước cái thiện
Thậm chí thiện ác xáo trộn bất phân
Rẻ như mạng người
Bèo bọt như mạng người
Vô nghĩa như mạng người...
Chúng ta thường vẫn nghe
Chẳng ai muốn chết
Hình như không còn đúng
Chẳng ai muốn sống
Chẳng ai muốn sống
Chẳng ai muốn sống....

NGHĨ VỤN SÁNG NAY

Tất cả chúng ta đều là nạn nhân!
Một tất yếu
Tất - cả - chúng - ta - đều - là - thủ - phạm!
Lỗi lầm được chia đều
Tội ác?
Cũng được chia đều?
Tôi và bạn và tất cả chúng ta
Cúi đầu? Ngoảnh mặt? Làm ngơ? Bức xúc? Cầu mong?
Nguyên rủa? Thờ phào? Hỉ hả? Chạy trốn? Nổi chìm?
Chờ đợi?
Và còn gì nữa?
Vui thú điền viên? Đọc sách? Ngâm thơ?
Và còn gì nữa?
Trầm cảm? Loạn thần? Rượu chè cà phê đắng?
Và còn gì nữa?
Và còn gì nữa?
Đâu là lối thoát cuối cùng?
Ta bỗng nhớ
Những thi sĩ tự nhận suy đồi
Những nghệ sĩ nổi loạn
Những trí thức dần thân
Như men ủ và rượu dậy hương
Như men ủ...

Ta bỗng nhớ

Tử Trường đóng cửa chếp sử

Nổi nhục cung hình tạm để một bên

Ta bỗng nhớ

K.Paustovsky âm thầm lặng lẽ trên những dòng cổ tích
thây kệ ầm ào, gào thét, sắt máu, nịnh thế xu thời

Ta bỗng nhớ Dương Tường đẹp như vệt nắng mỗi bình
minh chói từ những hoa hòe hoa sói

Ta bỗng nhớ...

Tất cả chúng ta

Những nhân chứng một thời

Tan vào hư vô

Không còn vết tích

ĐỜI THƯỜNG...

Quần áo cũ mang ra mặc lại
Giặt mình đồ của ngày xưa...
Mở cuốn ảnh nằm lâu trong tủ
Nhìn ảnh cũ giặt mình
Sao hồi ấy ta cứ ước ao được làm người lớn
Ồ, sao ta lại có thể ước ao...
Nhìn những cuốn sách nằm trang nghiêm trên giá gỗ
Giặt mình
Sao ta lại có thể
Đọc những cuốn sách nhạt nhẽo nhường kia?
Ta đọc lại vài trang lưu bút
Chữ của trò nguyên vẹn ngày xưa
Giặt mình nhớ, ta từng cao giọng
Khuôn sáo ngôn từ
Không hiếm lúc đong đưa
Dù vẫn biết tầm thường vô dụng...
Những vật dụng trong ngôi nhà ta ở,
Dường như
Luôn thăm thì nhắc nhở...

PHẢN - TỰ BẠCH

[Nhờ bạn gợi ý...]

Tôi - một gã vô danh
Thân phụ đặt tên oách xà lách đến lạ lùng
Chắc là do bị khẩu hiệu một thời nhào nặn
Quyết chiến/thắng/tiến/tâm/liệt/tử/sinh...
Ói! Cái tên quá bùng bùng Quyết Tiến họ Đặng!
Đọc rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều
Đã, đang và có thể sẽ
Thật may không ngộ chữ, rò chữ, loạn cào cào
Vi...phần nhiều sách không hay
Và bán đồng nát rất nhiều, rất nhiều
Không thấy tiếc...

Tất nhiên là rất...yêu nước
Tất nhiên là rất ...yêu quê/quán/nhà/hương
Nhưng không nhập làm một với mắm muối tương cà ao
nhà trong đục đồng ta cỏ cụt
Không rêu rất bánh đa bánh đúc
Không ngăn ngơ úp mặt xuống nước
Không trèo hái khế mỗi ngày...

Tất nhiên là đã làm thầy
Trò hơi bị đông
Nhưng tuyệt đối không kể công
Nơm nớp lo hình như mình có...tội/lỗi
Giáo dục bi ai mình can dự mấy phần?

Buồn - phận mỏng cánh chuồn
Sách nát thầy đồ thầy đạ
Héo rũ mỗi mòn...
Cũng ham mặc đẹp ăn ngon
Cũng từng tê lê bốc ào ào chém gió
Và giật mình
Ồi giời vô bổ
Ảo tung chảo tự nguyện đứng bên rìa...
Ngừa phím
Thì bung biêng làm thơ
Và biết đang tự giảng lưới chính mình
Bả hư danh - những ngôn từ ảo diệu
Tự rước về những lụy phiền, những đầu hót linh tinh
những lời đàm tiếu via hè nông nổi...

Thôi thì
Kiếm tí đất trồng rau
Hồi hộp chờ những mầm xanh mọc lên từ đất
Chút an nhiên
Nhỏ bé chút an nhiên
Đọc người xưa
Nhớ câu
Bất tri tam bách...thiên hạ hà nhân...
Bật cười
Ô sao phải nghĩ chuyện trời ơi!

VŨ ĐẠI LÀNG!

Con đẽ của làng, con roi của làng, con hoang của làng
Quần tụ như mây như tre như bông bong bụi duối
Vũ Đại làng
Vũ Đại làng
Có con sông quê
Có dâu biêng biếc và cả khoai biêng biết
Ai đi xa đều trở về
Trở về trở về trở về
Vũ Đại làng ngàn năm vững bền thái sơn bàn thạch...
Bá Kiến sinh ra từ đây
Chí Phèo sinh ra từ đây
Từ đây từ đây từ đây
Chí Phèo say ngất ngây
Chí Phèo thành anh hùng
Giật đùng đùng và ngôn từ khật khùng
Và hiếp
Và kêu
Và giết
Và chết

Kéo theo Bá Kiến châu Diêm vương
Và Lí Cường rời đây bật bãi
Có thể ăn bòn
Kéo theo Thị Nở có thể sanh con
Và vút lò gạch cũ
Ôi cơ chế Vũ Đại làng
Ai là tội nhân ai là nạn nhân ai là...
Hỏi trời thì trời ở xa,
Hỏi ông hỏi bà. Kẻ ngược người xuôi!

GIÓ BẮC

Những trận gió hun hút lạnh, khô
Vạn dặm trùng trùng núi đá
Gió sắc lẹm nhọn hoắt
Tử thần hung khí
Nghe trong gió mơ hồ những bước chân kị mã
Ngàn năm chinh chiến
Nghe trong gió
Rờn rợn những hồn oan
Chập chờn những bóng ma trôi dạt từ miền băng tuyết
Xào xạc tiếng xương khô mòn mỏi chất chồng nơi bờ bãi
từng là chiến địa
Những trận gió ma
Những trận gió quái quỷ
Hun hút lạnh
Rờn rợn lạnh
Ào ạt thổi về...
Cây tàn úa
Cỏ tàn úa
Suối cạn
Sông khô
Bụi cuốn
Bầy chim nhón nhác lia tở
Muông thú trốn biệt
Cua cá dấu mình
Gió ngựa hoang ma mãnh quỷ quái tru gào
Tiếng xương khua lạnh
Hải hùng...

NGÃU HỨNG...

Giỗ Tổ Hùng Vương [Hung King] luôn luôn là Mừng
 Mười tháng Ba lịch Mặt trăng
 Còn lịch Mặt trời là tháng Tư
 Tháng Tư mở đầu bằng ngày Nói Dối
 Kết thúc bằng ngày Ba mươi tháng Tư
 Ngày sụp đổ của Việt Nam Cộng hòa
 Một nhà nước
 Một thể chế chính trị
 Nghe nói dù ở xa, rất xa
 Tít tắp phương Nam
 Nhưng cứ dịp Mừng Mười tháng Ba
 Giỗ Tổ vẫn được long trọng tiến hành tại Sài Gòn khói
 hương nghi ngút
 Hình như không thấy ai chép lại
 Ngày 10 tháng Ba Lịch mặt trăng năm 1975
 Tổng thống Việt Nam Cộng Hòa có chấp tay cung kính
 Vọng tưởng về Nghĩa Lĩnh
 Về Đất Tổ Hi Cương
 Về Phong Châu bên dòng Thao cuộn cuộn?
 Và năm ấy
 Anh linh 18 đời Hùng Vương, nếu thực sự có 18 đời,
 năm ấy nghĩ gì?
 Khi những hậu duệ của các Ngài đang nện nhau chí tử?
 Sáng nay
 Ngày nghỉ
 Ngày Quốc giỗ

Tôi đạp xe lượn quanh thành phố
Cái thành phố be bé bỗng lớn nhanh
Như thánh gióng
Như thánh gióng
Người anh hùng thời Hùng Vương, hình như thứ mười
tám
Một vị thần lạc bước
Đất Sóc Sơn khắp nơi trồng cà
Thần chắc chỉ lướt qua
Thánh Gióng ra đòi côi cút
Các vị thánh Việt
Ai cũng côi cút
Cháu con các vị
Những chúng dân đòi đòi thờ cúng các vị
Côi cút thường xuyên
Côi cút triền miên
Thành phố của tôi
Rất nhiều rất nhiều ô tô bốn chỗ, năm chỗ và bán tải
Sáng
Tất cả đổ ra đường
Ăn phở, uống cà phê
Trước khi đi làm
Xe nườm nượp và xả khói
Những đứa bé
Uể oải
Lúp cúp theo bố mẹ
Tay chúng không rời Smartphone
Mắt kính cận dày khự

Những đứa trẻ con cháu Hung King
Hậu duệ của Phù Đổng thiên vương
Rất ẻo oải
Hình như không còn thích đi bộ
Không còn thích bánh chưng bánh dày
Hình như cũng chẳng thích phở
Chúng say mê KFC và gà rán xù và mì ý
Những hậu duệ hùng vương thời 4.0

HỮU CẢM

[Vi nhớ cái làng Macondo gì đó...]

Mở cửa là nhìn thấy núi
Thấy cây thấy suối thấy hoa
Mở cửa là thấy mây trắng
Đưa tay là hứng được mưa...

Suối chảy trong veo uốn lượn
Ngô khoai tươi tốt bờ bờ
Chiều chiều chim trời đáp xuống
Ruộng đồng thấp thoáng bóng người

Bình yên trăm năm ngàn năm
Người sống cùng cây cùng cỏ
Yên lành cùng nhau chia sẻ
Hồn nhiên sướng khổ vui buồn...

Bất ngờ từ đâu ...rơi xuống
Những người tự xưng văn minh
Vẽ vờ tương lai trên giấy
Màu mè xanh đỏ đỏ xanh

Ồn ào lí tưởng chủ nghĩa
Cờ quạt khẩu hiệu giăng giăng
Cây rừng theo nhau gục ngã
Suối khe dần cạn khô dòng

Mọc lên dăm cái nhà tầng
Sắt thép xi moang lạnh lẽo
Quán trà phòng hát nở ra
Bỗng dung hóa thành bát cháo

Trăm năm đất sống, một vùng
Một ngày hóa thành đất chết
Rừng tàn, đất cằn lở loét
Còn lại toàn người, bơ vơ
Năm thì mười họa hội hè
Có vẻ như là chụp giật
Ngáo ngơ xanh đỏ tím vàng
Thêm buồn cho đất, một vùng...

Văn minh. Ừ thì văn minh
Đua nhau chặt rừng, phá núi
Đào bới, bới đào, đào bới
Rung rung nước mắt rung rung

NHỮNG ĐIỀU NHỚ ĐẾN...

*[Đi cắt cạo tóc râu gặp một ông xem xem tuổi chuyện
văn và nhắc chuyện xưa...]*

Cũng không xưa lắm đâu mà mỗi khi nhớ đến
Giật mình
Lại thấy
Thương mình xót xa...

Ô! Cái thời
Khổ như con vật
Không
Khổ - như - con - người...
Mọi nghĩ suy gần như tàn lụi
Mọi ước mơ chỉ thoáng hiện rồi tan như bong bóng xà
phòng
Ăn
Ăn
Ăn
Và ăn...
Tất cả những gì có thể
Dái mít chất lè
Ồi non đắng nghét
Quả bàng ủng rụng bờ hè vũng nước
Lá dứa chua chua cất khúc vật trộm nhà ai
Đòng đòng lúa khi chẵn trâu cắt cỏ
Thân ngô già một chút nước chua chua ngòn ngọt

Củ khoai còi còn lấm đất lấy vạt áo vội chùi
May mắn sao lưng bát cơm gạo hầm
Cam quýt mít xoài chỉ nghe tên gọi mà thôi
Mỏ lợn cả làng nhôn nhao mỏ bò thành sự kiện
Góc bánh chung mơ ước cả năm rông
Văng vẳng nghe lời ca dao bi hài chia đều hai phía
"Bà chết cháu được ăn xôi
Hai tay hai nắm bà ôi là bà"
Nửa khóc buồn
Nửa cười vui...

Man rợ kiếp người
Đày đọa kiếp người
Ôi ! Chưa xa mà nghe như cổ tích
Cổ tích buồn kiếp sống vật - người
Chỉ nhớ đến là rừng mình khiếp hãi
Tự dặn lòng hãy chôn chặt đào sâu
Nhưng lại nghĩ một phần kí ức
Nhớ đến
Và hỏi
Vì đâu?

CÀ PHÊ ĐƯỜNG TÀU

Lầu cao, không thích
Phòng máy lạnh, không thích...
Thích quán cóc vỉa hè
Chưa đủ phê, chưa đủ mê...
Cà phê đường sắt/tàu chỗ Cửa Nam ồn ào, bụi bặm, xô
bò
Thậm chí cái chết trên đầu treo lơ lửng
Cà phê đắng uống ở đây...thành ngọt
Lạ chưa...
Mặc ai cản ngăn
Mặc ai cảnh báo
Tai nạn (ví dụ như) đổ tàu
Không ngăn
Cà phê băng khuâng, lằng lằng khác lạ vô cùng
Có thể là li cuối cùng
Nhất bết...
Nếu chưa là cuối cùng
Càng vui
Trải nghiệm được xem là lần cuối
Xao xuyên băng khuâng/lằng lằng

Về Hà Nội
Có thể không cần/nên đến nhiều/vô số nơi
Nhưng
Không thể bỏ qua cà phê đường tàu
Nơi giáp ranh sống chết!
Ôi niềm sinh thú!
Hơi bị vui!

AI?

[Viết trên đường lúc một mình ...]

Ai làm cho khói lên giời?
Cho mưa xuống đất cho người biệt li?
Ai làm cho Nam Bắc phân kì?
Cho đôi giòng lệ đầm đìa tẩm thân?(*)
Lời hát ru
Sao quá đôi nhọc nhằn
Giác ngủ trẻ thơ ướp nỗi buồn thương
Xót lòng mẹ
Thôn thức chập chờn
Những em bé lớn lên
Buồn thiu ánh mắt
Buồn thiu nụ cười
Buồn thiu giọng nói
Váng vát nắng đầu mùa oi ngọt
Đầm đìa run rẩy mùa mưa
Chang chang hè đỏ lửa
Rùng mình biển khơi xa giông gió bốn bề...
Ai làm cho vết thương lòng nhức buốt?
Cho cánh chim ngược gió lia đàn?

Ai làm cho hồn oan vất vương chốn rừng xanh núi đỏ?
Cho cỏ cây rũ héo xác xơ?
Giọng ca sầu tủi buồn u uất
Đến bao giờ?
Đến bao giờ hết khói bay lên giời, hết mưa rơi xuống
đất?
Đến bao giờ lòng người Nam người Bắc không còn gọn
bóng thẳng thua?
Nhìn lên Trường Sơn trập trùng mây trắng
Nhìn ra biển Đông mênh mông cồn cào gió sóng
Chờ đàn chim bay về...

(Ca dao cổ nhớ theo truyện của Nam Cao.*

TỌA ĐÀM THƠ NGUYỄN LINH KHIẾU

Tọa đàm thơ Linh Khiếu
Cà phê Tổ chim xanh
Vừa gặp tiết Vũ Thủy
Thật là ngày tốt lành...

Người đến dự vừa...đủ
Gái lịch và giai thanh
Bên những mái đầu bạc
Là những người tóc xanh

Nhà văn Sương Nguyệt Minh
Một em xi (MC) cứng cựa
Dẫn chuyện hơi bị...hay
Làm hài lòng tất cả

Nhà phê bình Văn Giá
Trình một bài tổng quan
Rất mực là nền nã
Và lại hay. Có hồn...

Nhiếp ảnh gia Xuân Tuyền
Cùng danh tài Đình Toán
Trời! Hợp bích song kiếm
Có ảnh ngay và luôn...

Vừa xong phần đề dẫn
Cử tọa đã sẵn sàng
MC vừa mời đến
Là đăng đàn. Nói luôn...

Học giả Đỗ Lai Thúy
Trầm tĩnh như thường khi
Rằng trường ca Linh Khiếu
Vượt trội. Khó ai bì

Tiền sĩ Nguyễn Văn Vịnh
Khiêm nhường nói vài câu
Tài thơ Nguyễn Linh Khiếu
Cứ như có phép màu (*)

Giáo sư Nguyễn Văn Dân
Nhẹ nhàng nhưng rành rõ
Thơ Linh Khiếu nở bùng
Dòng suy tưởng triết mỹ

Thi huynh Trần Đăng Thao
Giọng ngân vang hào sảng
Thơ tặng đọc tức thì
Như men say chéng choáng

Thi - họa gia Trần Nương
Trẻ như trai mười tám
Tặng một chân dung thơ
Ai nghe đều thấy...sướng

Nữ Tiến sĩ trường khoa
Lựa chọn từng câu, chữ
Thơ Linh Khiếu mở ra
Những trường nghĩa khác lạ

Thi hữu Nguyễn Việt Chiến
Nhắc đến tập thơ đầu
"Chùm mơ..." đã hé lộ
Cho bùng nổ ngày sau

Giọng tràn đầy nhiệt húng
"Tài tử"(**) Nguyễn Thành Phong
Thi - hào - nguyên - linh - khiếu
Được quả quyết ba lần...

Tài cao người trẻ tuổi
Tiến sĩ Phạm Minh Quân
Đọc thơ Nguyễn Linh Khiếu
Từ nhân học...uyên thâm

Hoàng Liên Sơn nhỏ nhẹ
Xin nói chừng trăm giây (***)
Tỏ bày lòng ngưỡng mộ
Thi ca của bậc thầy

Thoát cái...gần ba tiếng
Không có nghỉ giải lao
Trưa muộn...mà ai nấy
Vẫn muốn nghe! Lạ sao!

Cuối cùng nhân vật chính
Đa cảm. Giọng rung rung
Xin cảm ơn rất cả
Thành công vượt niềm mong

MC vẫn từ tốn
Rất vui vì mọi người
Vì yêu thơ...đã đến
Thật là ngày đẹp trời

Xin không được tổng kết
Bởi tọa đàm mở ra
Đề cùng nhau bàn tiếp
Chân trời còn...rất xa

(*) TS Vĩnh cho biết ngôi nhà của song thân nhà thơ được tọa lạc trên một phần nền cũ ngôi đền thờ cụ Nguyễn Công Trứ. Gia đình nhà thơ rất lấy làm vinh hạnh và đã làm nhiều việc có ích cho cộng đồng.

(**) Nhà thơ Nguyễn Thành Phong ngoại lục tuần mà trẻ đẹp như tài tử cine.

(***) Nhà thơ Hoàng Liên Sơn đề nghị được nói trong 2 phút. Và cao hứng hóa thành 7 phút.

P/s

Vì quý trọng nhà thơ, nhà em cũng mon men đến dự. Nghe, nhìn và ghi lại thành bài ngũ ngôn như thế.

ĐỜI THƯỜNG

Đề từ

*Đời thường vốn nhạt, đừng thêm muối
Đường cũng đừng pha. Dễ bị lừa
Cứ để y nguyên như nó có
Nhạt biết đâu cũng là nguồn thơ!*

Bạn cũ lâu ngày... Lâu không gặp
Sững sờ khi nhìn thấy mặt nhau
Hóa ra bọn mình già. Già thật
Úi giời. Áo tưởng hơi bị lâu...

Sau những ồn ào là trầm lắng/lặng
Chuyện xưa kể mãi hóa ra nhàm
Chuyện con chuyện cháu....khó chia sẻ
Mỗi nhà mỗi cảnh. Vui lẫn buồn

Loanh quanh lại chuyện tình bằng hữu
Thương nhất là người nữ...ngày xưa
Xinh đẹp ngất ngây bao mê hoặc
Nhưng rồi...phận bạc. Dở hơi chưa

Chồng nàng nghe nói người thành đạt
Vinh hoa phú quý ít ai bằng
Mấy chục năm ông ấy làm xếp
Tiền muôn bạc triệu coi như không

Nghe nói nhiều người ngưỡng mộ lắm
Nhân gian nào có được mấy ai
Một đời thuyền rồng....tha hồ tựa
Cha mẹ anh em cũng rạng ngời

Nhưng rồi cửa quyền nhiều hiểm hóc
Những ma dất lối quỷ đưa đường
Chồng nàng cái người thành đạt ấy
Đâu ngờ lại hóa một gã buôn...

Gã buôn nước bọt thành thạo nhất
Ngôn từ lấp lánh tựa ngọc vàng
Và gã quen nghe lời đường mật
Một ngày trời đẹp gã rẽ ngang

Gã bỏ nàng để theo người mới
Đây là chân ái của đời ta
Gã viết như thế trên Facebook
Và đăng kèm ảnh tươi như hoa

Gặp nàng bè bạn im không nói
Biết nói gì đây? Chuyện trái ngang
Biết nói gì đây? Khi quá muộn
Biết nói gì đây? Chuyện dở dang

Ngày xưa nhìn nàng. Bao hồi hộp
Nàng - hiện thân bí mật ái tình
Bao gã trai tim từng thốn thức
Nay thấy nàng. Lòng vẫn rung rung

Thương nàng ư? Ghét gã thành đạt?
Chuyện đời, yêu ghét chẳng dễ dàng
Thôi đừng khóc và đừng tiếc nữa
Nhân sinh tựa đám mây lang thang...

P/s

*Đám mây nàng, ngẩn ngơ gặp phải
Đám mây chàng...đây rẫy tiềm năng
Đám mây chàng ảo ơi là ảo
Đẹp trai. Kín tiếng. Không nhưng những*

*Chàng biết sống theo thời. Theo gió
Như nước khôn theo bình đưng. Rất tài
Thật đáng nể chàng rất nhanh thành đạt
Sao nàng không thấy nó sai sai...
Trở lại chuyện mình. Ừ cũng nhạt
Thôi thì chấp nhận. Chấp nhận thôi
Rồi thì cũng về với cát bụi
Như vụn người. Như vụn vụn người*

VỀ NHỮNG NGƯỜI ĐÀN BÀ MUỖ SINH TRONG BÓNG ĐÊM...

Tôi luôn biết những dòng chữ này không bao giờ họ đọc
Những dòng chữ này có thể họ chẳng cần
Những dòng chữ tôi biết
Nhiều phần vô dụng
Những dòng chữ buồn...
Dưới chân cầu Long Biên
Cây cầu một thời xếp hạng nhất
Cây cầu già nua và ọp ẹp
Dấu thời gian
Tàn phai
Rồi đây có thể gãy gục và biến mất
Có thể được tái sinh về đẹp kiêu hãnh một thời
Và mãi mãi
Rồi đây...
Dưới chân cầu này
Chợ
Hàng hóa đổ về
Chát chòng
Chợ
Chốn mưu sinh
Quần tụ mọi kiếp người
Tài sản duy nhất - cơ bắp
Công việc duy nhất - làm thuê
Âm thầm
Lặng lẽ

Náo nhiệt

Ồn ã

Lúc đêm về

Cười

Nói

Văng tục

Chửi thề

Ấu đả

Khói

Bụi

Bùn

Mồ hôi

Rác rến

Ăn

Uống

Rượu và bia và nước đóng chai và cơm hộp

Quần tụ nơi đây chúng dân thập loại...

Những người đàn bà

Sao nhiều đàn bà đến vậy

Trẻ và già

Sồn sồn và không ít người bụng mang dạ chứa

Họ giống nhau đêm thức ngày ngủ

Làm nghề gánh vác thuê...

Những người đàn bà đêm thức ngày ngủ

Có lẽ chưa khi nào ngắm cây cầu đẹp tàn tạ lúc hoàng
hôn và bình minh ngái ngủ
Cuộc mưu sinh vĩ đại trong lam lũ, trong nắng, trong gió,
trong mưa, trong lạnh buốt và trong sự lãng quên của rục
rỡ phố phường...
Người đàn bà trò chuyện cùng tôi
Chừng năm mươi
Tôi hỏi quê
Người đàn bà chỉ cười
Tôi hỏi gia cảnh
Cũng chỉ cười
Chiếc đòn gánh chắc nịch làm bằng thân tre đực
Bóng loáng
50 cân
60 cân
70 cân
Tùy vào người thuê mướn
Mỗi đêm mười mười lăm chuyến
Tôi nghe ớn lạnh rùng mình
Người đàn bà
Những người đàn bà trong cuộc mưu sinh
Ngày ngủ đêm thức
Chợ dưới gầm cầu ...

Bỗng ngân lên giọng thơ nào nùng vãn tế thập loại chúng sinh

...chín rạn hai vai đòn gánh tre những người đàn bà âm thầm trong đêm trường dạ

Bỗng thấy nhạt thếch những bài ca

Nhạt thếch những mùa hoa

Nhạt thếch những hàng cây

Nhạt thếch đàn sâm cầm vỗ cánh

Cả sông Hồng cũng trở nên nhạt thếch

Cây cầu già nua

Già lại thêm già

Về đẹp tàn tạ nhợt nhạt trong mưa...

NHỚ BẠN

Chữ nghĩa kết nối tôi với bạn
Người đi xa,
Miền mây trắng dong chơi
Nơi ấy hoa lau chắc vẫn miên man nở
Vẫn thăm thì trò chuyện
Bạn ơi!
Dáng thanh nhẹ
Bềnh bồng mái tóc
Mắt thăm thẳm sâu
Thơ đọc cả vụn bài
Chữ nghĩa gieo những hạt mầm chắc mẩy
Lật từng trang phẳng phất hồn người
Dọc miền hoa cỏ
Dừng chân
Thấp thoáng nụ cười
Bâng khuâng nhìn thương nhớ
Hôm nao cụng li
Khuya tĩnh mịch
Nhìn bóng bạn trên tường
Thảng thốt...
Người đi xa
Thương bạn bè ở lại
Cuộc nhân sinh đa đoan
Những nỗi niềm tâm sự tơ vò
Buồn vui thoát nắng thoát mưa
Đầy vơi tóc bạc
Nhớ thương ủ trong lòng

TIẾNG VIỆT

Của tôi, của bạn, của tất cả chúng ta
Của quá khứ, của hiện tại, của tương lai
Vĩnh viễn...
Tiếng Việt!
Tiếng Việt!
Tiếng Việt
Như bùn
Như lụa
Như gươm đao
Như giáo mác
Như mũi tên hòn đạn
Như mật ong ngọt lành
Như thuốc đắng, như độc dược, như ngục hình, như địa ngục
Kết nối và chia phôi
Dịu dàng và oán hận
Gieo mầm và triệt hạ
Cuộc nhân sinh tấn trò khóc tấn trò cười
Ánh sáng mở đường
Bóng đêm dẫn dụ...
Tiếng Việt!
Tiếng Việt!
Tiếng Việt!

Nơi những bản dân làm than khốn cùng chị Dậu, Chí Phèo, Thị Nở...

Nơi hiểm ác quỷ ma Tú Bà, Mã Giám Sinh, Hồ Tôn Hiến, Bá Kiến

Nơi Trạng Quỳnh, Trạng Lợn tung hô tất cả

Nơi tận cùng đón đau Thị Kính, Sứ Vân

Nơi võ mồm đá đưa giả trá

Nơi vờ vĩnh thương yêu vờ vịt nghĩa tình...

Ôi tiếng Việt!

Điệp trùng những sáo ngôn những hư văn rỗng tuếch

Những trang thơ thăm sâu, u uất

Tiếng kêu than ai oán ngỡ hẻm hang cùng thăm thăm
trùng khơi những khu nhà liền kề công rãnh phận làm
thuê cỏ rác xứ người

Tiếng Việt ơi!

Tiếng Việt à!

Ru hời!

Đưa nôi!

Chém gió!

Tơi bời!

Tả tơi, chia phôi, phận người

Rụng rơi...

TÌNH CỜ...

[Ghi theo lời bạn tôi kể...]

Ông chú tôi
Mười bốn tuổi
Tình cờ không kịp tản cư kháng chiến
Rồi tình cờ bị bắt làm lính
Cũng lại tình cờ vô Nam
Thành - người - bên - thua - cuộc
Tình cờ không kịp xuống tàu di tản
Vô trại dăm năm
Tay trắng trở về
Nghe nói vợ con đã chết chìm giữa mịt mù biển khơi vì
bão giông hay vì cướp biển...
Vật vờ lang thang via hè độ nhật
Vào một ngày tình cờ từ thăm sâu kí ức
Quê hương
Quê hương...
Thành phố biển Hải Phòng
Bản bật xa mấy chục năm dòng...
Quê hương
Liệu ai còn ai mất ai nhớ ai quên ai góc biển chân trời
phiêu bạt...
Lần theo kí ức
Trở về
Nhà cũ vẫn còn
Cha mẹ xa vời miền mây trắng

Anh em li tán
Còn lại đứng một người
Thương binh chống Mĩ hạng 1 trên 4
Định cư mạn ngược xa xôi...
Không thể không gặp...
Bước cao thấp lần hồi
Tình huynh đệ chân tay ruột mềm máu chảy
Biền biệt xa khác chi âm dương chia cách
Ngày gặp lại
Ôm nhau khóc
Oan trái
Ngậm ngùi...
Thế cuộc xoay vần ba đào bình địa
Thắng và thua
Chung cuộc lệ rơi!

DANG DỖ

[Bắt chọt nghĩ về một nhà thơ...]

Sau những tháng năm dài
Những tháng năm dài
An tọa đỉnh cao
Gần với mặt trời
Gần với những đỉnh cao
Không ít lần đâm bút vào máu
Không ít lần tỏ lòng trung
Bề tôi ngoan ngoãn
Bề tôi thông minh
Tài hoa ngự dụng
Văn đàn phiên chợ chiều
Những đóa hoa giả nở bốn mùa
Không hương ...

Đêm

Đêm

Đêm dài đôi khi thao thức

Âm thầm khóc

Âm thầm viết

Rùng mình hãi sợ

Chút danh vọng sông sẽ vụt tắt!

Tài năng tiên thiên mòn mỏi dần mất

Giật mình

Tự chán

Tự ghét
Tự khinh
Hãi hùng đòan hội chợ thỉnh thoảng lại bùng lên
Tái mặt
Thôi thì...
Thôi thì trở lại với tình
Trời
Tréo ngoe vô vọng
Mái tóc đen dày thừa nào kiêu hãnh
Còn đâu
Người tình trong mộng xa vời
Ảnh hình dần nhạt phai
Những con chữ nén chặt
Rùng mình
Như có ai mắt lạnh xăm soi
Những trang thơ giữ kín
Tài chữ nghĩa tìm trăm nghìn cách ngụy trang
Những trang thơ tình yêu mang linh hồn cánh bướm khô
ép sâu vào trang sách
Khóc thầm xót thương
Mùa xuân tuổi trẻ tình yêu
Không bình minh
Không xanh non nội cỏ
Những cánh bướm khô...
Oĩ thi sĩ!
Giờ này hồn đang ở nơi đâu?
Địa ngục hay thiên đàng?
Dang dở!

ĐẤT LÀNH CHIM ĐẬU

[Thành ngữ không cổ lắm...]

Đất không lành chim bay
Trời cao xanh vơi vơi đất lành ở nơi nao?
Bay
Bay
Bay
Đàn chim tự do sải cánh
Giông tố
Mưa sa
Hiểm họa
Đất lành ở nơi nao?
Mỏi cánh
Rũ mềm đôi lá
Rơi
Đàn chim mãi miết bay
Tìm kiếm những chân trời...
Đất dữ chim vẫn đậu
Cánh nhỏ dần mệt mỏi
Mỏ dần nhọn
Móng dần sắc
Mắt dần lóa lơ sắc lạnh
Những cuộc tranh giành

Tàn hại
Ác điều
Ác điều
Nô điều
Đất dữ chặt đây
Đàn chim nô lệ hải hùng những chân trời
Kinh sợ giông tố mưa sa
Dần quen nơi đất dữ
Không cần những chân trời rộng mở
Không cần!

LÀNG GẦN NHẤT

[Tự nhiên nhớ cái truyện cực hạn của F.Kafka]

Ngôi làng gần ta
Như không thể gần hơn
Rất gần
Ta gọi thân thương và cũng khách khí LÀNG BÊN...
Ta muốn đến
Tất nhiên dù gần cũng phải ra đi...
Làng gần nhất làng bên hình như ta ngờ vực
Ta cất bước lên đường
Nhỡ ra ngẩng cao đầu và bước
Ta lại giật lùi mà đi
Mắt đăm đăm nhìn về làng cũ
Ta mất hướng
Đi giật lùi
Giật lùi
Làng bên dần xa
Lùi xa
Xa mãi
Ôi làng bên làng bên
Ôi cố hương cố hương
Dần mờ trong sương

Dần xa vời vợi
Dần xa
Chìm dần chìm dần
Ta trở thành lữ thứ
Ta trở thành vong gia thất thổ bơ vơ
Kiếp lưu đày triền miên
Cô độc
Nơi cần tới vời xa
Chốn quê nhà mất hút
Làng gần nhất trở thành làng xa nhất!

TRẢI NGHIỆM

[Tặng Tùng Nguyên]

Quá khứ hiện ra từ những cô vật câm nín
Hiện ra từ những trang sách úa màu
Con chữ nằm im vô cảm
Hiện ra từ những diễn giải uyên bác nhiều khi cần những
chú giải lòng thòng
Lạc vào mê hồn trận
Lạc vào mê thất mê cung
Rối rắm mù mờ
Lấy gì để tin
Quá khứ chật đầy bí ẩn
Dường như để riêng cho những người đắm chìm trong
hoài cổ...
Tương lai bất định mù mờ
Náo loạn bởi những hoạch định ngôn từ
Mạt tận
Thiên đường
Những hứa hẹn ngày một đáng ngờ
Những hứa hẹn u ám hoặc dễ dãi
Tương lai ngày mỗi ngày mớ giấy lộn hiện hình
Tương lai bất định
Ngày mỗi ngày càng đánh mất niềm tin
Những diễn giải trò hề rơi vào cõi u minh
Tắt ngấm

Lần lượt bị lãng quên...
Hiện tại xô bồ ngổn ngang hỗn loạn
Tầm mắt hạt đậu tinh ranh và đại đột
Thế gian phân rã
Nhân loại phân rã
Những cô đảo đơn chiếc
Những hồn người bơ vơ
Những phận người monh manh chón lưù ðày bồng trở
thành xa lạ
Sinh tồn hiện hữu mờ mờ nhàn ảnh
Ta nhận ra khoảnh khắc này
Khoảnh khắc tan biến nhiều khi trong tích tắc
Thế là ta lại trắng tay...
Thời gian lạnh lùng trôi
Quá khứ hiện tại tương lai
Hóa thân vào chiếc lá
Xanh biếc
Vàng rơi
Về cõi
Theo gió bay xa...

NHỚ TURGHENIEV

[Nỗi u sầu khôn khuây...]

Mênh mông dối lừa mênh mông tội ác
Mênh mông đốn hèn mênh mông nhỏ nhen tị hiềm
Mênh mông mồi mòn mênh mông nhọt nhọt hoàng hôn
Nghệt thờ
Đêm dài âm thâm lệ rơi
Nước mắt dần cạn
Đắng và chát...
Thử làm đá cẩm thạch
Không thành
Thử úp mặt vào tường
Không thành
Thử về với thảo nguyên xanh
Không thành
Và đã từng thử chết
Vẫn không thành
Bỏ xứ sở ra đi thôi đành...Bỏ
Ôi cố hương nhìn gần buồn nẫu ruột
Nhìn xa đắng lòng u uất
Cố hương mênh mông buồn mênh mông tội ác

Hình như đến cả Chúa cũng chối bỏ
Xứ sở lưu đầy những bóng người nhợt nhạt
Như bầy chuột chỉ biết kiếm ăn
Béo múp mê mẩn đêm tối hang sâu
Ôi cố quốc mênh mông buồn
Tội ác được xưng tụng
Đón hèn bạc nhược mang gương mặt triết gia
Nổi thống khổ hóa thân thành cái đẹp...
Ivan Sergeyevich Turgenev!
Nổi u sầu
Đâu chỉ có Russia!

F.M.DOSTOYEVSKY

(Tặng ông bạn khiêu khích hỏi hôm...)

Nơi thăm sâu nơi mỗi con người
Âm u mờ mịt tâm hồn địa ngục
Sinh ra để làm điều Ác
Cướp và giết và xâm hại và cưỡng bức
Cái Ác thăng hoa thành đức tin, thành lẽ sống, thành ước
mơ khát vọng
Cái Ác hóa thân vào vũ khí, vào ngôn từ, vào triết học,
thi ca
Những lí lẽ mê hoặc dẫn dụ
Những ảnh hình quyên rũ
Những giai điệu làm bùng nổ tội lỗi
Những sắc màu đường nét thô miên
Con người được thỏa sức vẫy vùng
Trong cơn điên bạo dâm, khổ dâm
Đổ vỡ tan tác nhân tính nhân tình
Đổ vỡ...
Những em bé ngờ nghệch thiếu năng
Những người lớn óc não đầy ứ thói tham tàn
Những ngôi nhà hầm âm u nhọt nhọt
Những lâu đài như mê cung mê thất
Những ngục tù giam cầm hoảng loạn
Những đêm trắng lạnh và khô tuyết phơi sắc trắng

Những dòng sông lặng lẽ trôi giá băng
Xứ sở lưu đày triệu triệu xác thân
Rỗng tuếch và cũ nát
Ù lì đón hèn phản phúc
Hiện hình trên những trang văn
Ngôn từ chất chùng đồ nát vụn vỡ kinh hoàng
Một trăm năm Russia!
Một ngàn năm Russia!
Thiên đường đắm chìm trong Hình phạt
Đắm chìm trong hôn ám u mê
Đường giải thoát nặng nề lê bước
Lạnh giá Xiberia
Những ngả nẻo u buồn sâu thẳm.

ĐOẢN KHÚC

[Sau khi đọc Diêm Liên Khoa]

Như chốn không người
Cái ác lên ngôi
Cái ác lộng hành
Bày đặt đủ điều tận cùng khốn nạn
Mâm thiện thui chột
Đào điên tan tác
Vườn hoang thối tha ngập đầy cỏ rác...
Chốn không người
Tận cùng thoái hóa
Vũng ao tù cóc nhái i uông
Vua khúc gỗ mục nham nhở
Mù lòa tăm tối bày đàn
Nhập nhoạng hoàng hôn
Sắc xanh lửa lạnh
Chập chờn hồn ma bóng quỷ...
Chốn toàn người là người
Những phé tích không chịu chết
Không chịu rửa nát
Óc rỗng không
Tim khô quắt
Săn lùng truy đuổi
Cao lương mỹ vị thịt sống máu tươi

Khúc khải hoàn lạnh giá
Hội họa loang màu máu
Tạo hình chồng chất xương khô
Cỏ cây hoa lá ròn rợn oan hồn...
Ôi xứ sở dài dặc lưu đày
Thần Báo thù ngự trị
Xứ sở bị lãng quên nguyên rửa bỏ rơi
Mười năm trăm năm ngàn năm
Cô đơn trợ trợ
Ngươi chờ đợi gì?

VỀ GIÀ

(Tặng HXT)

Về già tôi không ngần ngại
Ân hận và tiếc nuối
Xa chỗ ồn ào
Huyết áp có thể vọt tăng...
Về già tôi trồng cây
Cây rau
Không vì lợi ích mười năm
Cao siêu
Vì lợi ích một tháng, một tuần
Nhiều khi chỉ một ngày
Tôi biết mình không là thánh nhân
Về già tôi làm thơ
Cúng PHẬY
Hữu duyên có thêm đôi ba bằng hữu
Tôi không ham tứ hải giai huynh đệ
Tôi biết mình không là thánh nhân...
Vô số thứ gọi là hành trang có từ thời đi học
Về già thấy thừa
Và vứt bỏ.

HỮU CẢM

Người người nói
Nhà nhà tuyên bố tuyên đọc tuyên xưng
Nam phụ lão ấu
Người bạc tóc và nhi đồng
Hình như cả người sắp hấp hối và ấu thơ bi bô tập nói
Nào là lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt
Nào là buông bỏ nào là an nhiên nào là nhân quả báo
ứng nào là phá chấp nào là thiên nào là giác ngộ
Nào là
Nhiều vô kể
Nhiều đến đáng ngờ
Nhiều đến thành nhảm nhí...
Giấc mơ và niềm tin
Dễ dãi và đại khờ
Chúng ta bị bỏ
Chúng ta mắc lưới của ta
An nhiên xa vời
Thiên trôi trôi mãi
Bến mê còn lại
Ta vẫn là ta...

NHỮNG BÀI THƠ CỨ NGÀY NGÀY HIỆN RA...

[Nhân lướt tê nê púc...]

Cứ hiện ra những bài thơ của những ai ai đó
Bạn cũ
Bạn mới
Đồng niên đồng môn đồng khóa
Những ai ai
Cứ hiện ra
Thì lướt qua
Thì bỏ qua
Thôi đừng bận tâm
Nghĩ ngợi làm gì, mua mệt
Quyền tự do nơi mỗi một con người!
Quyền tự do...
Tự do nhàn nhạt
Tự do bàng bạc
Tự do rượu không uống cứ vờ say
Tự do rong chơi hoa cỏ bướm mây
Tự do sa mạc làm vụn cát
Tự do u buồn ngồi trong phòng máy lạnh ngoài kia thầy
kệ nắng thầy kệ bụi thầy kệ cần lao lam lũ tối ngày
Tự do tình lướt lướt lãng nhách khi đã xế tà
Tự do triết lí cọng cỏ lá lướt
Tự do...

Những bài thơ cứ hiện ra
Những gương mặt người hiện ra
Gương mặt đời hiện ra
Nhàn nhạt
Bàng bạc nửa người nửa ma
Bàng bạc...
Chập chờn chữ cỏi nào ta không biết
Những bài thơ
Những bài thơ nhàn nhạt
Những bài thơ trơn tuột
Những bài thơ nhuộm thể chìm sâu nơi đáy nước
Không rõ hình hài mơ một ngày ngọc kết
Những bài thơ hiện hình vô tâm tích nổi trôi trên dòng
sông chữ nghệt thờ...
Ôi! Những bài thơ cứ ngày ngày hiện ra...

TỤNG CA MEPHISTOPHELES (*)

[Không tặng ai!]

Những tay đao đức giả khinh bỉ buông lời rửa nguyên
 Sự bất lực giả trá lòn bịp chúng nhân
 Ta cảm ơn nhà người - thiên sứ nổi loạn
 Huych toẹt ngôn từ mật đắng nọc ong
 Dù trắng trợn tàn nhẫn nhưng người dám nói to Sự thật
 Tàn nhẫn và trắng trợn
 Mật đắng nọc ong...
 Nhữn tay đao đức giả run sợ
 Chúng nhân u mê hoảng hốt
 Trăm năm nghìn năm tồn tại trong tự huyễn
 Đen đặc bu bám dưới cỏ ẩm ướt
 He hé mắt ngại ngùng ánh sáng
 Thiêm thiếp ngủ giấc mơ mòn mỏi
 Trăm năm nghìn năm mơ hồ huyễn hoặc
 Kinh điển xếp cao chồng chất
 Học giả già nua nhăn nheo mòn mỏi giữa trùng điệp sáo
 mòn
 Giật mình choáng váng khi nghe giọng huych toẹt
 Lí thuyết một màu xám ngắt
 Những xác chết được tôn vinh
 Hào quang phủ lên những hóa đá câm lặng...
 Người làm bẽ mặt những học giả đắm chìm trong âm u
 những trang sách chết những phát minh vô dụng

Ngươi biến những tay thợ tu từ, những tay thợ dạy trở
nên nhăn nheo già nua bất lực trong thói huyênh hoang
hèn nhát

Ngươi làm lộ nguyên hình những bấy yếu xác thân
những ái tình nhọt nhọt những ước vọng tũn mủn truyền
đời

Ngươi lật tẩy những thần tượng rỗng ruột ngự trị khắp
nơi nơi

Mephistopheles!

Biển ảo

Thoát khỏi những nhòm ngó, bắt bẻ, uốn nắn khắt khe
đượm mùi hủ lậu của thánh thần chết cứng của đám
đông mù mờ ham ném đá

Mephistopheles!

Mephistopheles!

Mephistopheles!

(Nhân vật trong huyền thoại và trong FAUST.*

MẠN HỨNG

Cả những người ta tin tưởng nhất
Vào một ngày xấu trời gió đổi chiều bọt nước vỡ hư vô
Có thể lỗi tại ta
Cả tin và ngây thơ
Hồn nhiên và thơ dại
Hỏi hận chẳng?
Không!
Nhất định là không
Chỉ thấy buồn
Niềm tin nơi ta cứ vui dần
Vui dần
Sợ một ngày cạn kiệt
Còn gì kinh hãi hơn
Còn gì khốn cùng hơn
Đất hết sắc xanh cây cỏ
Suối cạn khô trơ trơ sỏi đá
Ta tự chán ta
Thảm bại cuối cùng...
Niềm tin chẳng nhẽ là tội lỗi
Có tráo trở nào đáng sợ hơn không?
Ta chợt nhớ những trang văn thửa đầu xanh tuổi trẻ
Ta đã sống đã yêu đã tin tưởng đã hết mình đắm đuối

Nỗi buồn thoáng qua gợn sóng mặt hồ
Ngọn núi thiêng ta cứ tin một ngày sẽ đến
Niềm vui vĩnh cửu nơi này
Linh Sơn ngày một xa
Linh Sơn mờ mịt
Linh Sơn giấc mơ dang dở
Ngọn núi thiêng nghẽn lối kiếm tìm
Ta hóa thành gã khờ
Lạc bước
Bơ vơ
Tuổi trẻ đầu xanh hình như là tội lỗi...

HẬU COVID 19

Hoang mang
Rùng mình ớn lạnh
Thoát nạn
Phúc họa khôn lường
Những ám ảnh đen và lạnh buốt
Hoài nghi và chán nản bơ vơ bờ vực thăm thẳm hút sâu
Những đại dịch đang âm thầm kịch bản
Hứa hẹn tấn tuồng hề bi ai toàn cầu...
Như những con vệt đột biến
Miên man ngôn từ dẫn dụ hăm dọa khủng bố
Những con vệt đột biến dị kì
Ngôn từ vệt nhân bản tràn ngập truyền thông
Mầm xanh hi vọng rũ héo
Những con vệt cao giọng không đời
Dẫn dụ hăm dọa khủng bố
Những con vệt thống trị khắp ba cõi
Nhân gian, Địa ngục và cả Chín tầng trời
Những tiếng nói của lương tri, lương năng
Khoảng trống, rơi
Sa mạc, hoang vắng
Mất hút tiếng người
Xôn xao ồn ã tiếng bầy vệt đột biến

Đủ sắc màu sặc sỡ
Đủ giọng trầm bổng dẫn dụ mê hoặc
Quy mô toàn cầu
Chiếm đoạt
Tấn kịch hề bi thảm
Kết cục mang sắc màu vui vẻ
Những hoan ca
Những tấn phong ồn ào
Những gương sáng
Những anh hùng những thần tượng
Những bọn bề chia chác...
Một lần nữa tiếng người mất hút
Những thành phố ma một thời chìm sâu trong quên lãng
âm u...

KHÁN FACEBOOK HỮU CẢM!

[Nhân đọc thơ cụ Nghị Mai Tiến]

Ta hạ tấm bằng khen từng được treo nơi trang trọng
Ta từng ngắm từng nhìn từng ngắm khoe
Ta ngắm ngắm nêu gương sáng cho con cho cháu thậm
chí cho bè bạn
Tấm bằng khen
Những tấm bằng khen...
Giờ sao thấy ê chề
Người kí ban khen, giờ một tên tội phạm...
Đọc thơ mà cay khóe mắt
Giật mình
Thấy mình sao mà đáng ghét đáng sợ thậm chí đáng
khinh
Và nhớ...
Có một thời
Không!
Rất lâu rất dài và hình như chưa mãn cuộc
Tôi
Bác
Tất tất chúng ta
Hình như không cần hồ thẹn
Lao vào những cuộc tranh đua
Giấy khen, bằng khen, huy chương huân chương
Cấp xã cấp huyện cấp tỉnh cấp ngành cấp trung ương
Cuộc tranh đua gần như là sát phạt

Cười

Khóc

Nước mắt

Thậm thọt và công khai

Lườm và nguýt và hả hê và hậm hực và...

Tôi

Bác

Tất tần tật chúng ta

Ngâm xương tủy thâm căn cố đế

"Một miếng giữa làng..."!

Đề khi tỉnh rượu canh tàn

Tận cùng ta đau

Bị cuốn vào vòng khốc hại

"Quãng xương cho chó cắn nhau..."

Nỗi ê trệ đượm mùi cay đắng...

Ôi!

Đau!

Sầu!

Tủi!

HỎI

[Tự nhiên nhớ một thời vu vơ...]

Ta là ai?

Chính ta còn chẳng biết

Ta vì ai? Thật quá đổi vu vơ

Ngọn bắc xoay chiều đảo điên điên đảo

Bập bênh mặt nước cánh bèo hoa nở tàn theo mùa vụ

Dây leo uốn lượn dây leo

Tâm gửi tâm gửi ăn theo...

Ta là ai?

Con cù xoay xoay rồi chết

Con điều giấy sắc màu lòe loẹt

Chập chờn bay bay bay

Sợi giây giữ dật

Ngáo ngơ ngơ ngáo loay hoay

Vô tâm tích khi cuộc chơi khép lại

Ngẩn ngơ nhìn gió cuốn mây bay...

Ta vì ai?

Hét lên hòng khóa lấp

Trống rỗng cùng sợ hãi

Bão giông đời xô đẩy

Chọn đáng bậc tôn thờ

Chọn khẩu hiệu chọn quạt cờ

Nhập vai

Vai tướng soái mắt xanh lè gươm đao lạnh

Vai mua vui gã hề

Vai triết gia cao giọng

Vai lính tốt xung phong

Vai thi gia mê hoặc nhân tâm

Vai phù thủy ngôn từ biến báo

Tấn kịch đôi màn

Lại ngáo ngơ ngơ ngáo

Ta là ai?

Hoàng hôn xám khép dần...

Ngọn nến cháy

Và tàn

Lập lòe cỏ xác xơ vườn cũ...

THỜI SỰ NGÃU TÁC

Có một diễn viên điện ảnh
Được nhận giải Ót sò ca
Với một diễn từ xúc động
Tin ấy bay về nước ta...

Thế là dư luận nổi sóng
Tranh cãi cật lực. Ái chà!
Anh này người Mĩ gốc Á
Không đúng người Mĩ gốc Hoa...

Anh ấy sinh ở Chợ Lớn
Phải là người Mĩ gốc ta
Dù bố lẫn mẹ anh ấy
Đều là công dân China...

Ói giời! Người mình rảnh thiệt
Ói giời! Mắc mệt người mình
Chuyện đúng vừa bằng con rĩn
Tranh chòi nảy lửa...thiệt khủng

Diễn viên điện ảnh là nghề
Đoán mò thế gian cả triệu
Giải thưởng mỗi năm một lần
Gặp nhau vui là chủ yếu...

Nước Mĩ bao la rộng lớn
Người Mĩ có đủ mọi nguồn
Á, Âu và cả Phi nữa
Da vàng da trắng da đen...

Xứ sở phóng khoáng tự do
Có tài là sẽ...nổi tiếng
Thành Vua dù chỉ nấu bếp
Tổng thống là người da đen...

Thế thôi có gì phải xoắn
Rộng miệng cả tiếng làm gì
Bắt quàng...người sang...xấu lắm
Thơm lây mà để làm chi

Tranh chòi khục khặc thua được
Mua cười chán quá mua cười
Rảnh quá hóa ra nông nổi
Toàn là những chuyện giời ơi!

Trong lúc nhà bao nhiêu việc
Thờ ơ ngoảnh mặt quay lưng
Ngâm miệng bung tai bịt mắt
Ê chề! Thảm hại tột cùng!

VIẾT TRÊN ĐƯỜNG

Không ai muốn chiến tranh!
Là sáo ngôn nhạt nhẽo nhất
Bỉ ối nhất
Đê tiện nhất
Lừa mị nhất
Đơn giản là vì nó sai
Biết là sai nhưng triệu triệu người lả nhải
Thành ra có vẻ đúng
Không có chiến tranh lũ bạo chúa biết làm gì?
Vàng bạc châu báu kim cương....sỏi vụn
Gái đẹp cả đàn...cá ươn
Trai đẹp cả đàn...ốc chết
Tiền cả đồng gửi trong nhà Bank Thụy Sĩ...giấy lộn
Du thuyền siêu hạng...lá khô
Lâu đài, cung điện nguy nga....bùn đất

Phải có chiến tranh
Phải có chiến tranh
Thứ trò chơi giành cho bạo chúa
Thứ trò chơi của triệu triệu người say mê bạo chúa
Triết gia, Văn nhân, Thi sĩ, Họa sĩ, Thầy tu, bọn đầu gấu,
những sát nhân chuyên nghiệp
Chiến tranh là niềm xúc động vô bờ
Là niềm vui bất tận
Là vẻ đẹp thi ca...

Trên trái đất này những kẻ yêu chiến tranh cũng chỉ là số
ít
Nhưng chúng biết cách kích hoạt
Sức mạnh tăm tối mù lòa
Sức mạnh bản năng thú vật
Nỗi khát thèm cái đẹp của máu của lửa của tàn hủy của
xác thân trai trẻ nát như trứng đạn
Nỗi khát thèm vẻ đẹp thiếu nữ bị banh thây
Nỗi khát thèm vẻ đẹp trẻ em chết trong sợ hãi
Nỗi khát thèm vẻ đẹp của rừng tan nát

Nỗi khát thèm vẻ đẹp thành phố tan hoang
Nỗi khát thèm vẻ đẹp của dòng người lánh nạn dưới bão
tuyết
Nỗi khát thèm vẻ đẹp của sự hung hãn
Nỗi khát thèm tắm tối địa ngục
Thế giới khốn cùng vẫn vậy
Xưa nay
Những Ác nhân, Ác quỷ, Ác thú, Ác điều, Ác ngư, Ác
mộc...điệp điệp trùng trùng
Tấn công
Bủa vây...

Tôi chợt nhớ huyền thoại cổ xưa về Ba thời đại
Và ước mong một điều ác độc
Loài người đáng bị tận diệt
Trong Đại Hồng thủy
Trong Vũ khí hạt nhân...
Và tôi hi vọng
Có một con thuyền. /.

NGẮM HOA ANH ĐÀO VÀ NGHĨ...

[Tản mạn thi...]

Những đám mây hoa anh đào
Bình minh trong vắt
Những bông tuyết cuối mùa vẫn trắng tinh khôi...
Hoa anh đào!
Hoa anh đào!
Hoa anh đào!
Trên đất nước Mặt Trời Mọc
Cây như người
Sự thần kì Japan
Sự thần kì mang vẻ đẹp dịu ngọt, lỏng lẫ, gằn gũ, lan
truyền
Hoa anh đào vưon xa
Hàn Quốc, Mĩ quốc, Tây Ban Nha...
Kết nối bạn bè
Người như cây
Vưon xa vưon xa
Sự thần kì Japan kiêu hãnh...
Tôi chưa một lần được đến xứ Anh đào
Mà quá thân quen
Phú Sĩ
Ôn tuyền
Kĩ nữ
Haiku
Kawabata

Động đất
Sóng thần
Thảm họa bom nguyên tử...
Japan rất gần
Như chiếc xe Honda giúp tôi kiếm sống

"Độc thư phá vạn quyền"!
Chưa một lần nghe thấy
Nhật Hoàng lớn tiếng với thần dân
Đỉnh cao, vĩ đại, vạn tuế, muôn năm, ban ơn, tác phúc...
Tôi chưa thấy một lần nghe
Các quý ngài thủ tướng
Kể lể khoe khoang bằng sắc
Những diễn văn sáo rỗng
Dáng đi điệu đứng vẻ mặt kẻ cả tự mãn lạnh lùng...
Tôi cũng chưa từng
Được biết những tụng thi tụng ca sáo mòn rỗng tuếch
Người như hoa
Đâu cần giả trá
Hoa như người
Tới mùa thì nở
Không lẻ loi cô độc
Không cố kiễng chân
Không kiêu ngạo từng trúc cúc mai trợ trợ
Không tự luyện gần bùn mà chẳng hôi tanh...
Những đám mây hoa
Sự thần kì Japan...

BỔNG LỪ LỪ HIỆN RA CHÚ A.Q

Ta tưởng chú đã chết từ tám đời
Ta cứ tưởng chú đã tuyệt tự
Nào ngờ hậu duệ của chú rất dài
Dài
Dài
Rất dài
Và đông
Khắp nơi ...
Biết chú đã từ lâu từ lâu
Và nhớ rất sâu
Cái câu bắt hủ
"Nó đánh mình khác gì đánh bố nó!"
Đánh bố nó đúng rồi đúng quá khác gì đánh bố nó
Mình bị đánh. Ừ thì mình bị đánh...Tự hào
Con nó hơn cha
Dám lật cái nhào
Tự hào quá
Quá tự hào...
Ơi chú A.Q!
Ta nhớ chú trọn đời!

GIẢI...

Nô ben này
Gờ ra my này
Ô sờ ka này
Pu lít dơ này
Gông cua này
Gà vàng - Kim kê này
Phiu phiu gì đó nữa...
Thế gian ồn ào vỗ tay dào dào
Àt ào

Vọng về xứ chuôm ao
Vọng về gậy xôn xao
Tê nê búc nổi xóng
Mỏ nhọn lưỡi dài ngoao ngoao
Vãn nô beo ít ai biết đọc
Nhạc gờ ra my mấy ai biết nghe
Ô xờ/sờ ca xem xong chả hui rì
Pu lít sơ tai nghe mắt hồng ngó
Gông cua úi đời là khó
Khó nhằn bởi không hề tương mắ mưống rau
Phiu phiu...nghe sắ m kiểu vệt

Thì lên mạng cãi/chửi/uýnh nhau
Thật nà đầu sờ cau!

VIẾT CHO NGÀY 14 THÁNG BA

Tôi không hát về biển đảo
Tôi không khóc
Tôi cũng không làm thơ
Và không nguyện rửa không ngợi ca
Thấy đã đủ rồi
Thậm chí có phần thừa thãi...

Kẻ thù gian tham, hung tàn
Có gì lạ đâu!
Nước mình không phải lúc nào cũng mạnh!
Anh hào tuấn kiệt nhiều phen như lá mùa thu như sao
buổi sáng
Đói nghèo triền miên
Quanh quần sau lũy tre làng
Lo đèn sáng nơi gầm giường
Lo miếng cơm manh áo
Một đời người
Hai đời người
Ba, bốn ...đời người
Thoắt cái đã xong

Biển đảo xa vời vợi
Dầm chân bờ cát ngóng trông...
Những bài hát được hát trên bờ
Đứng trên bờ đầm đìa nước mắt
Những bài thơ làm vội theo mùa vụ đọc một lần

Những rửa nguyên kín đáo, thâm thì đôi khi vụng trộm
Những ngợi ca cứ như được viết sẵn
Tất cả ở trên bờ...

Nào những ai còn nhớ "Đại cáo bình Ngô"?
"Nhân họ Hồ chính sự phiền hà
Lòng dân oán hận
Lũ giặc cuồng loạn thừa cơ..."
Bọn gian tà bán nước..."
Nào những ai còn thuộc "Dụ chư tì tướng hịch văn"?
Cựa gà trống liệu có đâm thủng áo giáp?
Lời rửa nguyên liệu kẻ thù có chết?
Những bài thơ liệu giặc có điếc tai?
Và sứt sùi nước mắt có khiến giặc mềm lòng?
Câu trả lời hẳn không cần phải viết!

Tôi không hát và tôi không khóc
Không ngợi ca và cũng chẳng rửa nguyên
Kẻ thù đâu có lạ!
Chỉ thấy buồn
Mùa xuân mà lá trên cành thưa thớt!
Đêm khuya trời trong veo mà không một ánh sao!

Ứ THÍCH LỚN...

(Trả lời thi sĩ Tản Đà! Lạy cụ mong cụ xá tội!)

Ai người lớn, dân 25×4 triệu?

Cụ hỏi làm gì

Chả mấy ai biết nghe

Chả mấy ai thích nghe

Trẻ con nó là thế

He he he he he...

Làm trẻ con sướng hơn

Này nhé

Được xoa đầu

Được vỗ mông

Được ru rín

Được ăn kem bông

Được cỡi truồng chạy lông nhông

Từ nhà ra đồng

Từ đồng lên phố

Ồ ô ô ô ố ô...

Làm trẻ con sướng ơi là sướng

Tha hồ làm tinh làm tướng

Tha hồ chảnh bảnh đổi hờn

Tha hồ vùi vĩnh mặc đẹp ăn ngon

Tha hồ chơi cùng vịt

Tịt tịt tịt tịt...Tha hồ!

Làm trẻ con chẳng phải nghĩ gì!
Cứ no bụng là quên quên tất
Ăn no rồi thì tắm mát
Tắm xong là ngủ khì khì
Thỉnh thoảng được quyền đá dầm
Hi hi hi hi hi hi...

Làm trẻ con là vui vui nhất
Cánh điều là mơ ước
Không cần bay bay bay
Bị xui đại ăn cứt gà sấp
Cũng hay hay
Có cái lừa bạn vui thay
Ay ay ay...

Cứ làm trẻ con cho nó sướng
Tha hồ ngủ ngày
Hứng lên thì bắt mèo đi cà
Gấp lá mít làm trâu ghé ọ
Vui cùng cá cờ cùng cua cùng cáy
Thuộc lòng cổ thi là được gọi thần đồng...
Tông tông tông...
Dân 25×4 triệu ai người lớn?
Lớn làm gì cho nó thêm phiền
Cứ làm trẻ con
Cho sướng.

TỰ DO

(Ấn theo nhà thơ Hoàng Xuân Tuyền)

Tôi yêu tự do
Bạn yêu tự do
Chúng ta yêu tự do
Chúng ta nói về tự do
Nói rất to
Rất rất to...

Và
Nói thì thầm bằng thơ
Bằng thơ thì thầm
Như lứa đôi lần đầu tỏ tình
Lần đầu...
Và hiện ra trên màn hình SmartPhone
Trên giấy
Gió cuốn đi
Chân dung chữ hiển hiện
Chân dung chữ
Ta không thể giấu điều gì
Ta tự do đào
Ta tự do bới
Be bé cái tôi
Cái tôi be bé

Bên trong có một trái tim tồi tệ
Trái tim tồi
Đào đi và bới lại
Tồi tệ trái tim
Thiêm thiếp ngủ tồi tệ...

Công cụ ngôn từ ta tự do xài
Thôi xao đảo bút đảo lưỡi
Bảy lần chưa đủ thì bảy trăm lần
Cái tôi gây còm
Mất hút
Trái tim tồi tệ
Hình như đã bốc mùi!

TIẾNG NÓI TRẺ THƠ

*(Tặng chị Khuất Thu Hồng người luôn đau đầu về
Quyền trẻ em)*

Những ngôi trường không ở chín tầng mây
Những khu vui chơi không lừng lờ trong tưởng tượng
Một vườn cây, một thảm cỏ xanh, nơi đi tè, nơi đi
ị...không mơ màng lãng đãng
Tất cả đều trên mặt đất
Tất cả trông cậy vào những người lớn
Những người từng có thời ấu thơ
Chưa từng biết tham lam, ích kỉ vô bển vô bờ
Những người lớn già cõi cộc cằn
Những người lớn tội tàn
Những người lớn chỉ biết tiền tiền và tiền
Đã chiếm tất
Trường học trong tầm nhìn người lớn...
Khu vui chơi trong tầm nhìn người lớn
Vườn cây, thảm cỏ xanh, nơi đi tè, nơi đi ị...
Trong tầm nhìn người lớn
Không cần
Làm sao để cho nhỏ nhất
Làm sao để cho bé nhất
Làm sao để cho biến mất
Trong tầm nhìn người lớn...
Tuổi thơ bị đánh cắp
Tuổi thơ bị nhốt chặt

Tuổi thơ bị tước quyền chạy nhảy vui đùa ngắm mây
trắng trời xanh nằm trên thảm cỏ và đi tè đi ị vui thú nhẹ
nhàng

Tuổi thơ bị chìm trong sợ hãi

Nỗi sợ đến trường

Nỗi sợ đi ỉa và đi đái

Nỗi sợ lặn vào giấc mơ

Nỗi sợ theo suốt cuộc đời...

Tất cả trong tâm nhìn người lớn

Trong cơn khát tiền...

Trẻ em không có đủ thẩm quyền bàn về Dự thảo Luật đất
đai

Nhưng trẻ em có quyền nói to lên quyền được làm trẻ
con

Quyền có những ngôi trường xứng đáng

Quyền có những bãi cỏ xanh tươi thơm mát

Quyền được chạy nhảy nô đùa

Quyền được không sợ hãi những nơi khai thác

Những người lớn tham lam

Những người lớn tầm nhìn tầm hạn

Có nghe chăng hay điếc đặng cả rồi?

GHI Ở MỘT CUỘC GẶP GỠ...

(Cứ như tiểu thuyết của ai đó mà mình đã đọc...)

Họ ngồi rất gần nhau và thờ ơ và hững hờ
Họ bắt tay nhau hình như cũng vội
Họ nói với nhau những lời không ẩn ý trung tính không
biểu cảm
Và chụp ảnh
Và vội vã ra về

Hình như có một nỗi sợ vô hình đè nặng
Hình như có ai đó âm thầm quan sát
Hình như có ai đó ghi hình
Hình như có ai đó ghi âm
Hình như nghệt thờ...
Một vài người giả vờ nhìn màn hình SmartPhone
Một vài người như cố dấu sự hiện diện
Hình như có một nỗi sợ vô hình đè nặng
Cuộc gặp gỡ hoàn toàn không bắt buộc
Ai vào ai ra tùy lòng

Chợt nhớ
Lửa đôi khi diu nhau lên giường
Cuộc hoan lạc vừa bắt đầu bỗng dung lịm tắt
Người nữ giật mình và gần như hoảng loạn
Hình như trên trần nhà xuất hiện ống kính camera lạnh
lẽo
Hình như có ánh mắt xanh lè nơi khe cửa
Hình như...
Ôi!
Khủng khiếp!
Tiếng kêu
Tôi đã kịp đẩy sâu vào lòng ngực.

BAY NỬA VÒNG TRÁI ĐẤT...

(Trò chuyện cùng Nhà thơ Tùng Nguyễn)

Bay nửa vòng trái đất về đây
Cố hương
Cố hương
Đi từ thửa còn xanh tóc
Bạn chơi ngày nhỏ ai còn ai mất?
Bạn mới
Tìm ai tìm ai?
Thời công nghệ
Giải lãnh thổ
Giải mê giải hoặc
Chỉ cần một phần tư nốt nhạc
Ta sẽ nhìn thấy nhau
Ta sẽ trò chuyện cùng nhau
Ta sẽ cười và nhiều khi ta khóc
Nhưng công nghệ không thể cho ta
Vòng tay ôm chặt
Chút nhìn bồi rối
Mẹn trâu cau mẹ già bán nơi hè phố
Hương vị chén mắm nồng nàn
Li bia sủi bọt ồn ào quán nhỏ
Công nghệ không thể cho ta
Cái nắng Giêng hai chập chờn hư ảo
Và mưa bay bay như khói lam chiều...
Bay nửa vòng trái đất

Người mang về cho ta
Nỗi niềm thơ
Đau đáu thơ
Trầm tư và khắc khoải
Người mang về cho ta
Nỗi bận tâm thế thời thời thế
Nỗi bất an hun hút những dặm trường
Người mang về cho ta...
Tập thơ người tặng ta có thể mua qua mạng
Nhưng lấy đâu thủ bút
Chiếc nón nhỏ ta cũng có thể mua qua mạng
Nhưng lấy ai ân cần đội lên đầu ta
Và hình như thảng thốt
Gặp nhau rồi lại chia xa...
Bay nửa vòng trái đất
Nỗi niềm thơ
Cổ hương
Cổ quốc
Cổ nhân...
Mang mang dặm dài
Gió mây...

ĐÊM

Ta ngửa mặt nhìn sao đêm
Thăm thẳm sâu
Hun hút trời
Hình như gió lộng
Dịu dàng sương lạnh
Ngôi sao nào ta được chiếu mệnh
Ngôi sao nào?
Ngôi sao nào?
Ta tự hỏi và bật cười
Vũ trụ mệnh mang
Đêm tĩnh lặng ...

Vô vàn những vì tinh tú trong đêm
Ta mãi tìm
Ngôi sao nào giữ mệnh ta nơi mặt đất
Mặt đất bộn bề
Tám lưới vô hình giăng mắc
Tám lưới vô hình dịu dàng
Tám lưới vô hình nghiệt ngã
Tám lưới vô hình trên mọi nẻo đường đời

Ngay cả đêm nay
Ta ngửa mặt mãi mê tìm ngôi sao chiếu mệnh
Muôn vản vì tinh tú
Ta rối trí và bất lực
Ngôi sao nào?
Ngôi sao nào?
Ta bất lực
Nước mắt lạnh sương đêm
Đêm nay
Đêm qua
Đêm mai
Bảy tỉ người trên mặt đất
Khổ đau bất trắc
Mệt mỏi chán chường bất lực
Bao nhiêu người đổi tim cho mình một ngôi sao chiếu
mệnh?
Bật cười
Và rơi nước mắt
Trong lặng lẽ âm thầm?

GIẢ VỜ...

(Sau khi đọc một cuốn tiểu thuyết...)

Ồ cái thời nghịch dị
Khắp nơi đặt bày
Và người
Và người
Và người...
Ai cũng biết nhưng vờ như không biết
Ai cũng bất bình nhưng vờ vọt như không
Giả vờ yêu giả vờ ghét giả vờ đồng thuận giả vờ hài lòng
Giả vờ cảm thông giả vờ chia sẻ
Giả vờ tung hô muôn năm vạn tuế
Giả vờ tin yêu giả vờ chung thủy
Giả vờ hủ lậu giả vờ cấp tiến giả vờ canh tân
Giả vờ khổ đau giả vờ kiêu hãnh
Giả vờ thi ca
Giả vờ quả
Giả vờ hoa
Đám cưới giả vờ và đám tang cũng thế
Giả vờ niệm Phật giả vờ cầu chúa
Nước mắt khổ đau nụ cười hạnh phúc chẳng rõ thật hay
vờ...

Đã thành thói quen đã thành phong tục
Đã thành trào lưu đã thành bản sắc
Đã thành nếp nhà đã thành nếp sống
Đã thành...

Từ khi vừa mở mắt

Rồi lúc về với đất

Cũng giả vờ...

Ô xứ sở dị kì

Dị kì ăn dị kì ở dị kì mặc dị kì mộng mơ

Dị kì dân dị kì quan dị kì vua

Dị kì trắng răng dị kì bạc tóc

Xứ sở nào khúc xạ vào tiểu thuyết?

NHÂN XEM GÓM...

Sao em cứ mặc mặc giản đơn mãi thế?
Tự thoát đi!
Tự thoát đi nào!
Ai cấm cản em phá cách!
Ai cấm cản em xé rào!
Ai cấm cản em hóa thân muôn hình ngàn vẻ!
Ai cấm cản em được khác lạ được thăng hoa được nở
tung biển ảo!
Ai cấm cản em...

Sao em cứ mặc mặc như ngàn năm mặc?
Mãi giản đơn như ngày xưa ngày xưa?
Em tự cầm tù
Tự già nua
Trong khuôn hình chật hẹp
Nhàm và chán và cuối cùng là tan biến
Vùng quên lãng âm u

Tự thoát đi!
Em tự thoát đi nào!
Khác lạ và thách thức
Ai dè bieu mặc ai
Ai chế nhạo mặc ai
Tự thoát đi!
Đừng bao giờ về lối cũ
Mặc mặc giản đơn buồn tẻ nhạt nhòa
Cõi lãng quên tăm tối...

VÔ VI

Cứ thân nhiên mà sống
Trời đành cười chịu thua

Cõi ta bà phôn tạp
Có từ xưa từ xưa...

Càng nghĩ càng...hại não
Thôi, làm đá lì trơ

Thôi thì làm đá vậ
Vô giác và vô tri

Thôi thì làm đá vậ
Đạt cảnh giới ...vô vi

Chờ chi tổ thất vọng
Mong ngày một vời xa

Thôi thì đành làm đá
Thây kệ gió cùng mưa

Mùa xuân qua nhạt nhẽo
Mùa hạ tới chán òm

Thu chắc hoa cúc nở
Đông về cây cối cần

Mặc vũ trụ xoay vần
Mặc thế nhân nhập nhạng

Thôi thì làm đá vậ
Không hèn cũng không sang

Nhân sinh phù vân mộng
Thoắt đến thoắt lại đi

Thôi thì làm đá vậ
Thế gọi là ... vô vi!

VÌ SAO?

(Có ông bạn cật vấn. Chép lại... Chưa chắc bạn nên đọc)

Vì sao phải tôn vinh phụ nữ?

Vì họ là phụ nữ

Sao không tôn vinh đàn ông?

Vì họ là đàn ông?

Vì sao phải giải phóng phụ nữ?

Vì họ là phụ nữ

Vì sao không giải phóng đàn ông?

Vì họ là đàn ông

Đàn ông không cần tôn vinh?

Đàn ông không cần giải phóng?

Đàn ông không cần bình đẳng?

Đàn ông không cần tự do?

Đàn ông không cần vân vân vân vân?

Những câu hỏi vì sao cứ vang lên

Váng cả óc

Nhức cả đầu

Không một câu trả lời ra nhẽ...

Biết bao nữ hoàng biết bao bà chủ biết bao đàn bà tàn
độc, bất lương, ti tiện, nhỏ nhen, tham lam, giả nai...

Biết bao đàn bà rất oai, rất oách, rất siêu, rất chi là rất
rất...

Có cần tôn vinh có cần giải phóng?

Ồi giời

Chẳng thấy ai giả nhời

Áp úng

Lúng túng

Bập búng...

Đoàn nô lệ đâu có chừa ai

Đói và rét đâu có chừa ai

U mê và tăm tối đâu có chừa ai

Lưu đày cõi nhân gian đâu có chừa ai

Lưu lạc cầu thực tha phương đâu có chừa ai

Bán máu bán tạng bán thân đâu có chừa ai

Bị gạt ra bên lề đâu có chừa ai

Đâu có chừa ai...

Ai giải phóng ai?

Ai bình đẳng với ai?

Ai tôn vinh ai?

Không có câu trả lời

Thôi đành

Bắc thang lên hỏi ông trời,

Những câu hỏi ấy, tìm Ai trả lời.

Trời rằng rõ khéo nực cười,

Cái trò quần. Ối giời. Bỏ đi.

TIN ĐỒN

Tin đồn tràn ngập quán xá vỉa hè
Vỉa hè đầy chật quán cóc
Đầy chật người rảnh rỗi
Đầy chật tin đồn
Bè bộn đồ ăn giá rẻ
Bè bộn đồ uống không cồn
Bè bộn đồ uống có cồn
Nhẽ nhại mô hôi
Nhẽ nhại nói cười
Nhẽ nhại dép dày vú vê nhẽ nhại
Tin đồn trộn cùng khói thuốc缭绕
Trộn cùng mùi cống rãnh
Trộn cùng tiếng loa kéo
Tiếng còi hụ
Tin đồn lấp lửng
Tin đồn chắc như bấp nướng
Xộ khám
Vô lò
Té ghé
Nhập kho
Tấn phong

Treo cổ
Rơi lâu
Bỗng dưng đột quy
Tiền sử tâm thần...
Tin đồn vãn vụ
Oi ngọt nực nồng
Ô cái nước mênh sao nhiều tin đồn thía!
Em gái 17 ngơ ngác giọng trong veo
Nhiều thía tin đồn!
Một nạ dòng sồn sồn
Vãi hết cả bồn
Cầu
Bôn chôn.

LỜI KHUYÊN

Bạn gửi cho ta lời khuyên của triết gia danh tiếng
Triết gia sâu muộn, u buồn
Triết gia cô độc một đời hình như trái tim đóng kín
Không tin vào Thượng đế
Không tin vào thánh thần
Càng không tin thánh nhân
Hình như cũng chẳng tin những điều chính ông nung nấu
Cái được nghĩ mông lung
Cái được viết ra mờ mịt
Như có như không
Dậm dãi chữ nghĩa điệp điệp trùng trùng
Hình như là vô nghĩa...
Người yêu chữ lại không tin vào chữ
Sách vở chất chồng phần nhiều vô tích sự
Phần nhiều như rác rưởi
Phần nhiều là nhàm chán
Phần nhiều giá như không có
Phần nhiều nên tiêu hủy một lần...
Thượng đế không đáng tin
Những phán truyền liệu có là hư ngụy?
Thánh thần không đáng tin
Những chân lí thiêng liêng liệu có là giả trá?
Thánh nhân không đáng tin

Trước tác chất chồng liệu có là cạm bẫy, thuốc lú bùa
mê?

Khi đã chẳng đáng tin

Tất cả hóa đáng ngờ

Người anh em hãy một lần rũ bỏ

Một lần thoát ngục tù chữ nghĩa...

Hình như đã muộn rồi

Cơ hội cuối cùng

Người anh em

Hãy thử một lần...

Triết gia sâu muộn u buồn

Lời khuyên nhủ sâu muộn

Ngọt ngào và đắng chát

Hư vô và Phi luân

Đáng tin?

Chẳng đáng tin?

Cheo leo bờ vực thăm...

NGÃU CẢM

Ta mắc nợ màu xanh cỏ cây
Ta mắc nợ sao đêm thăm thăm trời xa
Ta mắc nợ ngàn năm sóng vỗ
Ta mắc nợ những dòng sông từng ăm ắp nước đầy
Ta mắc nợ những khúc nhạc cứ vang ngân khi ta một
mình nhắm mắt
Ta mắc nợ những trang sách cứ ám ảnh ta dài đặc cuộc
đời...
Thế giới vài tí người
Li ti bầy kiến
Đến rồi đi
Đi rồi lại đến
Hồn nhiên và vô tâm
Không mấy băn khoăn về tất cả
Ăn và ngủ và lớn lên và già và trở về cát bụi
Lặng lẽ nổi trôi trong cõi phù sinh...
Chẳng sao đâu
Cả tí tí người vẫn hồn nhiên và vô tâm như thế
Chả sao đâu
Chỉ thấy hãi hùng ...

MILAN KUNDERA

(Đọc ông và thấy thế...)

Trầm ngâm buồn
Lặng lẽ nhìn sâu tận cùng tâm can nhân loại
Một khoảng đủ xa để thấy
Hội giả trang khổng lồ
Trò vui
Trò cười
Trò đùa
Trò man trá
Trò độc ác
Trò nhạt phèo cả triệu triệu người say mê
Say mê ái tình
Say mê trang phục
Say mê quyền lực
Say mê tội ác kinh hoàng
Say mê cả sự xuẩn ngốc
Nhân thế phân rã tất cả thờ ơ
Tình yêu thoát biến thành trò đùa nhả
Ống kính camera giám sát cả trên giường ngủ
Tình yêu nửa vời
Tình dục cũng nửa vời
Lặng ngắt những ngôi nhà đóng hộp
Mùi tử thần len lỏi khắp nơi nơi

ĐI!

[Ấn theo thi huynh Thành Phong Nguyễn]

Đi tìm lẽ sống
Đi vì cuộc mưu sinh cơm ăn áo mặc chốn nương thân
Đi vì bị ruồng bỏ rửa nguyên
Đi vì hi vọng
Tuyệt vọng, đi...
Những cuộc thiên di
Như nước sông mùa lũ
Những cuộc ra đi trong bóng tối âm thầm
Cái giá phải trả
Là mất
Mất quê hương
Mất tiền bạc nhà cửa ruộng vườn
Mất yêu thương
Mất mạng
Chìm nơi tăm tối đại dương
Gục ngã và rửa nát
Bìa rừng góc phố bên đường
Lẫn vào cỏ rác
Lẫn vào bùn đất
Thảm thương

Năm năm mười năm trăm năm nghìn năm
Những cuộc ra đi
Bầy kiến trong bão giông
Bầy chim trong tổ lốc
Và người trong những cuộc điêu linh
Đói nghèo dốt nát chiến chinh...
Những cuộc thiên di không hẹn ngày về
Một lần và mãi mãi...
Đoàn người trong bóng tối
Lặng lẽ âm thầm
Lê từng bước chân
Đá sắc đường trơn
Rửa nguyên và truy đuổi
Đi
Đi
Đi
Lại những cuộc thiên di...

THƠ! BUỒN ƠI CHÀO MI (*)

Muru toan trồng rau
Theo gương thánh nhân ngày xưa ngày xưa
Dệt lấy mà mặc
Trồng lấy mà ăn
Dăm bảy cây rau còi
Trời đất những sâu là sâu...
Sáng bắt, chiều bắt
Mãi không hết
Oải
Buồn
Thậm chí thất vọng
Mỗi lần túm được một con
Hình như lại giọng rền rĩ
Tôi là con sâu
Tớ là con sâu
Xin đừng đánh đừng giết
Là con sâu
Được chưa nào (**)
Thất kinh
Ám ảnh văn chương
Ám ảnh
Run và sợ

Thất kinh nghiệp chữ
Thất kinh nghiệp văn
Thất kinh nghiệp thơ...
Thơ!
Buồn ơi chào mi!
Văn!
Buồn ơi chào mi!
Chữ!
Buồn ơi!
Cũng chào mi!

(Buồn ơi! Chào mi. Hình như tên tiểu thuyết của Sagan?*

(**) Lờn nhân vật AQ của Lỗ Tấn.

HÃY NGOÁI ĐẦU NHÌN LẠI...

*(Nhân đọc chuyên luận DÁM NGOÁI ĐẦU NHÌN LẠI
của Nguyễn Thị Tịnh Thy)*

Tất cả đều phủ phục
Rạ mình sát đất
Rạ mình tôi mọi
Rạ mình thảo dân
Rạ mình mười năm
Rạ mình trăm năm
Rạ mình nghìn năm
Lễ nghĩa, phẩm hạnh rạ mình
Sát đất
Xác thân lầy đất
Óc gan lầy đất
Bọt bèo
Hèn hạ
Cỏ rác...
Cửu trùng đáng chí tôn
Uy nghi thiên tử
Ban ơn
Như mưa nhuần thấm
Như ánh thái dương...

Cúi đầu
Khom lưng
Quỳ gối
Rạp đất thảo dân tôi mọi mười năm trăm năm nghìn năm
Ngoái đầu nhìn lại
Nào có ai?
Bêu đầu ngọn giáo
Khóc hình voi dày ngựa xéo
Tam tứ mã phanh thây
Tận diệt ba đời chín họ
Vấn tự ngục hầm đá âm u sâu héo
Lột mũ áo
Thích chữ
Đọa đầy thâm sơn cùng cốc
Ngoái đầu nhìn lại
Kẻ nào
Lớn mặt to gan
Rạp mình sát đất
Khom lưng
Quỳ gối
Cúi đầu
Đê nhục hóa thành đạo đức
Hắn sâu óc não...
Nào những ai
Hãy ngoái đầu nhìn lại!

Dù chỉ một lần
Hãy ngoái đầu nhìn lại!
Dù chỉ một lần
Sẽ thấy
Cửu trùng vờ vợi hiện hình
Hôn quân
Oát con miệng còn hôi sữa
Già nua
Nhăn nheo trái khô cuối mùa
Đại hung đồ
Xanh lè lạnh ngắt
Tiểu hung đồ ranh mãnh...

Hãy ngoái đầu nhìn lại!
Hãy ngoái đầu!
Dù một lần duy nhất!
Vàng mặt trời úa vàng bệnh hoạn
Vàng mặt trời u uất hoàng hôn
Vàng mặt trời hoen ố
Vàng mặt trời khuất sau những bóng quạ đen...
Hãy ngoái đầu nhìn lại!
Hãy đứng thẳng lên!
Đã quá dư thừa
Rạp mình sát đất
Khom lưng quỳ gối cúi đầu

DIÊM LIÊN KHOA

Dẫn: Ông bạn nhờ tôi...giảng về Diêm. Trời đất, sai địa chỉ rồi! Tôi than. Ở xứ ta người đủ thẩm quyền phải là Nguyễn Thị Tịnh Thy. Thật...

Còn tôi thì...

Nó kia kia khắp nơi hiển hiện

Chặn đầu

Đuổi riết

Nó kia kia

Hăm dọa trấn áp bóp cổ bịt miệng

Nó kia kia

Nhào nặn cắt xẻo

Truy cùng diệt tận

Diệt tận truy cùng

Nó kia kia...

Tất cả đều biến dạng

Tất cả đều mỗi mòn

Tất cả trở thành nghèo mạt rệp

Tất cả đều suy nhược và trầm cảm

Tất cả đều sang chấn thần kinh ngẩn ngơ ngẩn

Mặt xanh xám máu xanh lè sền sệt

Nó kia kia

Bốn phía bủa vây

Tất cả điều linh tàn mạt
Tất cả trâm luân đọa đày
Tất cả vật vờ như những bóng ma lạnh lẽo câm lặng
Nó kia kia
U ám
Lẩn khuất khói mây
Nó kia kia
Tái sinh bất tận...
Nó kia kia
Đừng hòng trốn thoát
Cuộc săn đuổi lạ kì
Gọi tên nó ra!
Gọi tên nó ra!
Gọi tên nó ra!
Những tiếng kêu thảng thốt
Khẩn thiết
Hoàng hôn rũ buồn
Hoàng hôn tuyệt vọng...

NGÃU HỨNG

(Đi chơi chợ chim cầm rằm chút...)

Con chim trong lồng
Không ngứa cổ vẫn hót (*)
Con chim quên bầu trời
Quên rừng cây
Quên núi điệp trùng trùng điệp
Con chim hài lòng với thức ăn đã được tẩm ướp tiết
trùng
Tiếng hót mang mùi vị thức ăn
Mê hoặc lồng
Mê hoặc khẩu phần
Mê hoặc...
Ô kia thêm những con chim
Mon men
Thèm thường
Ghét ghen
Ao ước
Một ngày đẹp trời được nhốt
Khẩu phần được tẩm ướp tiết trùng...
Những chiếc lồng ngày mỗi ngày càng hợp một
Khẩu phần ngày mỗi ngày thêm dậy mùi tẩm ướp
Tiết trùng
Tiết trùng
Tiết trùng...

Cả đàn chim cùng cất tiếng
Dàn đồng ca
Dàn đồng ca
Muôn thửa
Mang hương vị lỏng
Mang hương vị khẩu phần...
Bầu trời cao xanh
Rừng cây ngút ngàn
Điệp trùng điệp trùng núi
Trở thành nỗi hãi sợ khiếp đảm kinh hoàng
Những con chim rừng mình run rẩy...

() Tôi là con chim đến từ núi lạ. Ngựa cổ hót chơi.
Hình như của Xuân Diệu.*

SINH NHÂM...

Cây cầu dây văng nối đôi bờ
Biết bao tứ thơ biến mất
Những tòa nhà cao tầng san sát
Biết bao tứ thơ biến mất
Email, Facebook, Zalo, Twitte, SafeChat...
Biết bao tứ thơ biến mất
Trường học online
Biết bao tứ thơ biến mất
Cứ như thế ngày nối ngày
Biết bao tứ thơ biến mất
Biết bao tứ thơ biến mất...
Biến mất bao tứ thơ ngàn năm tuổi
Già nua và cạn kiệt sinh lực
Rung rung những biện pháp tu từ
Rung rung cảm thương
Rung rung và xưa cũ
Biết bao thi tứ vô sinh
Rung rung cuối mùa héo hoa điếc quả
Người đọc ơ hờ
Người đọc quay lưng...

Những cái chết kéo dài không gây nổi một chút xót
thương
Những cái chết kéo dài hóa trò hề nhàn nhạt
Những cái chết không ai báo trước
Không lóe lên chút ánh sáng cuối cùng...
Ôi tu từ!
Ôi rung rung!
Vô số những thi nhân
Hình như sinh nhằm thế kỉ!
Sinh nhằm!
Sống nhằm!
Rung rung nhằm...
Biết bao tứ thơ...biến mất.

HÈN...

(Có ông bạn cũng thuộc loại ưu thời...hỏi tôi rằng, nguyên nhân nào là căn bản nhất...Tôi bảo: ông hỏi chính ông đi! Sẽ có câu trả lời xác đáng. Còn đây là của tôi...).

Vân Tiên và Từ Hải chết trên những trang sách
Những cuốn sách chết ngạt vì bụi trong âm u nhờ nhờ
sáng tối
Nhan nhản những Mã Giám Sinh, Sở Khanh, Thúc Sinh,
Bùi Kiệm, Trịnh Hâm, Hồ Tôn Hiến, Tú Bà...
Tôi
Bạn
Chúng ta
Cao ngạo cùng lí lẽ
Lánh đục
Yên lặng là vàng
Độc thiện
Và khóc
Và than
Mạt pháp cùng đời suy đạo hồng
Ân Nhân
Nói toẹt ra ta chọn đạo Hèn...
Trông chờ trời xanh có mắt
Cả tin lưới trời lồng lộng
Hài lòng và hớn hờ
La hét hoan hỉ tung hô

Ném đá ồn ào
Ngoảnh mặt làm ngơ
Tự biến thành bọt bèo nổi nênh vô nghĩa
Hèn trước cái Ác và trước cả cái Thiện
Trước gian manh và trung thực
Hèn tận cùng
Hèn cả những ước mơ
Hèn khi kiếm tìm nhân
Hèn khi luận bàn quả...
Mơ ước Tự do
Nhưng ngần ngại những Chân trời
Đau khổ chốn Lưu đày
Nhưng không chịu mở lối về Vương quốc (*)
Mong thành Phụng hoàng
Nhưng hãi hùng khi Lửa cháy
Vui với Ao làng nghiêng ngó Biển khơi
Khao khát con trưởng thành
Nhưng cột chúng vào lễ thói cũ
Bằng những châm ngôn triết lí cũ mèm
Bằng lạt mềm buộc chặt
Bằng những thuốc lú bùa mê thấm nhuần da thịt
Bằng những ban khen hồn vía quỷ ma...
Tôi
Bạn
Chúng ta
Những thầy ma sồng
Hồn đã chết tự bao giờ?
(*) Lấy từ A. Camus

TÚY THI[!]

(Tự dung nhớ bài thơ thừa nào bị chữ kiêu ...mất gà)

Rượu rượu rượu
Rượu rượu rượu
Rượu rượu rượu
Nhớ nhớ nhớ
Và quên quên quên
Đèn sáng quắc như mặt trời lí tưởng
Uống không say
Uống không say
Không ngất ngưỡng
Không nhầm lẫn
Không làm nhầm một mình
Túy ông giả bộ
Túy ông diễn tuồng hề
Tuồng hề cao giọng lớn tiếng
Túy ông chữ thề
Túy ông chữ bạn
Túy ông sám hối ăn năn
Túy ông dối công chuộc tội...
Rượu đạo cụ nước ao hồ cống rãnh
Túy ông vờ uống lại vờ say
Túy ông ngây ngất ngất ngây
Vai tuồng diễn vũng tỉnh qeo say gì?!
Túy ông yên trí ngủ khi
Vinh quang lợi lộc chích chích chi chi trọn đời.

Túy ông ngậm máu phun người,
Đen màu máu đĩa nhuộm đời túy ông.

Túy ông

Túy ông

Túy ông

Nhân bản

Nhân bản

Nhân bản

A tòng a dua

Vào hùa

Phe đảng

Vào hùa

Ngôn từ giáo mác chó đùa túy ông

Ngôn từ giông sét hải hùng

Ngôn từ thớ lợ

Nửa khùng

Nửa mê

Ô kia

Cái mặt

Ô kia

Thân tan cát bụi

Chữ nghĩa kia

Vẫn còn

Nơi địa ngục

Nơi thiên đường

Nẻo về hết lối

Xanh rờn mặt mo.

CHẾ LAN VIÊN

*(Mấy hôm nay dư luận nói nhiều đến Vũ Hoàng Chương
tất nhiên là không thể không nói đến Chế Lan Viên với
bài viết khét tiếng của ông về họ Vũ! Và cũng tất nhiên
là không thể không nói đến cuộc đời và sự nghiệp tác giả
ĐIỀU TÀN.*

*Về Chế, tưởng chỉ cần bài chân dung của Xuân Sách là
đã là quá đủ! Viết thêm có khi thừa. Nhưng giữa tay, lại
viết.*

Ai không thích, đừng đọc).

Giá như sau ĐIỀU TÀN, Chế đừng không viết nữa
Sự nghiệp thi ca như thế cũng đủ rồi
Niềm kinh dị đột nhiên vụt tắt
Để lại bao nhiêu nỗi tiếc nhớ cho đời...
Giá như
Giá như
Chỉ là giá như thôi
Chế lại viết
Như chưa bao giờ được viết
Tài thi ca
Thiên phú
Đã gặp thời...
Nhà thơ cán bộ
Nhà thơ chiến sĩ
Thi ca trở thành vũ khí

Ngôn từ sắc lém nhọn hoắt súng phun lửa dao găm
Xung trận
Xung phong
Xung thiên nộ khí
Kẻ thù bên ngoài
Kẻ thù bên trong
Nơi nào cần
Khi nào cần
Ai cần
Là có
Ngôn từ pha trộn
Lí lẽ cao siêu và phong vị "chửi mát gà"
Bán anh em gần
Bán anh em xa
Bán cả hồn cả xác
Thơ nở rộ giọng tụng ca
Thơ nở rộ giọng sám hối giang tay đấm ngực
Thơ nở rộ
Điều tàn ơی Chế đã tự chôn vùi
Thơ xu thời nhanh chóng hết thời
Âm thầm
Đổi gió
Di cảo

Di cảo

Di cảo

Lộ nguyên hình hài thớ lợ

Hình hài lộ nguyên xếp gạch hàng đôi

Ăn năn vờ hay ăn năn thật

Biết chăng

Chỉ có giờ

Nẻo nào về thiên đàng?

Nẻo nào về địa ngục?

Phù sa môi mòn

Ánh sáng xa xôi...

TỤNG CA

Khi Bruno lên tiếng
Khi Galile lên tiếng
Khi Copernic lên tiếng
Họ đâu cần ai kêu gọi
Họ chẳng cần ai yêu cầu
Chân lí thúc dục họ
Lương tri lương thức lương năng thúc dục họ
Nhân loại u mê đắm chìm đêm trường dạ tối tăm trời đất
thúc dục họ
Nỗi khốn cùng của trí tuệ khi phải làm tội mọi cho
những mưu toan xuẩn ngốc tận cùng tàn bạo tận cùng
vẫy gọi họ
Những chân trời tri thức làm nên sức mạnh
Lời rửa nguyên
Sự trừng phạt của đám đông ném đá
Ngục tối hầm sâu lạnh lẽo âm u
Giàn lửa thiêu hãm dọa
Họ vẫn ngẩng cao đầu
Kiêu hãnh
Lên tiếng
Họ làm nên khác biệt
Đêm dài dần tàn lụi

Những tín điều nguy tạo
Những luận điệu ngọt ngào man trá
Những mặt nạ đạo đức giả hình
Rơi rụng
Rụng rơi
Lộ mặt ác nhân và ác thú
Ngu muội tan dần
Bước ra ánh sáng
Lương tri lương năng lương thiện Con Người....

NGỌN NÉN CHÁY TRÊN BÀN...

(Nhân bà bạn nhắc "Bác sĩ Zhivago" của B.Pasternak)

Giữa đêm dài lạnh giá run người
Đói và lạnh
Củi rỗng không lò sưởi
Mưa buốt rơi và gió ào ạt thổi
Cô phòng
Ta đơn độc biết nhường nào...

Tất cả đã bỏ ta
Tất cả đã ngoảnh mặt quay lưng
Đã biến mất như chưa từng có
Đã tàn lụi thời hoa niên rạng rỡ
Đã hư vô
Tất cả đã dời xa...

Ta chợt nhớ
Còn cây nến trên bàn
Hình như chỉ một
Ta lẩn mò trong đen đặc bóng đêm
Cây nến còn sót lại
Một bao diêm
Que diêm còn sót lại
Cuối cùng...

Ta run tay và sợ

Bật

Không bật

Bật

Ta cầu Chúa trong yên lặng hãi hùng

Bật

Không bật

Bật..

Và ngọn lửa đã sáng lên

Cháy ngọn nến trên bàn

Cháy

Ngọn nến cháy trên bàn

Cháy...

Tạ ơn Chúa lòng lành

Ơn Chúa

Ngọn nến cháy trên bàn

Trong đêm

Cô phòng

Đã bỏ ta đi tất cả!

Phép màu đã trở về

Ngọn nến cháy trên bàn

Nhỏ lệ

Ánh sáng trong không gợn chút u sầu

Ngọn nến cháy trên bàn

Ngọn nến cháy

Đêm dài

Làm bạn cùng ta...

Ta bỗng thấy ngân vang khe khẽ trong lòng
Lời thánh thiện và vô cùng giản dị
Khe khẽ vang ngân...
Vật vô tri cũng biết tự tỏa sáng nữa là người
Nhìn nến cháy trên bàn ta giật mình và nghĩ
Sao bao nhiêu năm sống tẻ ngắt âm u
Ngay cả Ái tình ta cũng run và sợ
Ta tự nhốt ta trong cũi ngục tù
Ngọn nến cháy trên bàn...ngọn nến cháy
Nào cháy lên đi!
Ta tự sáng cho ta!
Ngọn nến cháy ...trên bàn...ngọn nến cháy
Một lần thôi!
Tự tỏa sáng.
Dẫu một lần...
Ngọn nến cháy trên bàn
Ngọn nến cháy
Dòng lệ rơi
Dòng lệ rơi
Cháy đến tận cùng
Ngọn nến cháy đêm dài mùa đông
Cô phòng
Nơi đã bỏ ta đi tất cả...

LẠ...

(Tự nhiên nhớ MA CHIẾN HỮU của Mạc Ngôn)

Kết thúc chiến tranh
Đôi bên vẫn thường ngồi xuống
Thảo luận về trao trả tù binh
Và tìm kiếm
Những người mất tích
Tìm kiếm những cốt mục xương khô lưu lạc
Đem về cố quốc cố hương
Nghĩa cử của tình người
Vẫn thế...
Nhưng lạ lùng thay
Mấy thập niên dài dặc trôi qua
Không thấy người ta
Kiếm tìm
Những người xấu số
Vùi dập chôn nghiêng
Khắp dải biên cương cả ngàn cây số
Mà tôi tin
Vô số những hồn ma
Vật vờ than khóc những đêm mưa...
Người ta sang kiếm tìm tí tí thứ
Rễ hòi
Cau non
Móng trâu
Và có khi cả đĩa

Nhưng hình như không thấy một lần
Kiếm tìm
Di cốt
Những người đồng bào hồn vật vờ khe suối đầu non?
Ơi những hồn ma
Còn than còn khóc
Những đêm mưa lạnh lòng giá buốt
Những đêm dài dặc dặc tha hương
Ơi những hồn ma bị dối lừa có khi còn chưa kịp gieo ác
nghịệp
Các người ở đâu
Bay đi!
Bay đi!
Cha mẹ các người chắc đã thành thiên cô
Vợ các người chắc cũng ngẩn ngơ già
Bạn bè các người có ai còn nhớ?
Ơi vạt ruộng khe sâu sườn núi những hồn ma!
Các người có bao giờ hối tiếc?
Ân hận?
Thù oán?
Có bao giờ?
Ta bỗng nhớ
Cổ thi ngàn năm trước
Quân bất kiến Thanh Hải đầu
Cổ lai bạch cốt vô nhân thâu...
Tiếng khóc nỉ non khắp trời nam trời bắc
Nắng mưa dãi dầu...

TÔI CẢM GHÉT ÔNG, SUỐT ĐỜI

(Nhân nhớ tiểu thuyết SÁU MƯƠI NGỌN NẾN)

Sinh nhật lần thứ 60

Nhà giáo già run run mở từng bức thư

Những trò cũ

Những dòng chữ chúc mừng

Những kính trọng

Những yêu thương

Những biết ơn

Những lời có cánh

Ngôn từ rung rung xoa dịu nỗi buồn tuổi già cô đơn

Ngôn từ rung rung...

Bất ngờ

Bất ngờ như tiếng sấm đêm đông

Một bức thư

Chữ nghiêm nghị lạnh lùng

Duy nhất một dòng

SUỐT ĐỜI TÔI GHÉT ÔNG VÌ SỰ DỐI TRÁ TRÊN

TỪNG BÀI GIẢNG

Sững sờ

Run rẩy

Thầy giáo già sụp xuống

Nhọt nhạt hãi hùng

Suốt đời...dối trá trên từng bài giảng

Trời đất

Thật kinh hoàng

Ta dối trá?
Ta lừa bịp?
Hay ta hèn nhát?
Thầy giáo già nước mắt rung rung
Suốt đời ta hèn nhát
Suốt đời
Những trang giáo khoa thư ta biết rõ mười mười
Sự thật bị cắt xén
Sự thật bị che đậy
Sự thật bị cải dạng đổi hình
Sự thật không còn
Trắng đổi ra đen tội đồ hiển thánh
Dân đen như cỏ rác lụi tàn
Biết bao người yêu sự thật bị đọa đày nơi tù ngục
Biết bao người ưu tú bỏ nước ra đi
Biết bao người tha phương cầu thực
Biết bao người nuốt tủi ngậm hờn...
Còn ta
Còn ta
Hèn nhát
Suốt một đời ta nói theo kẻ khác
Suốt đời ta ...
Ta xứng đáng bị rửa nguyên trừng phạt
Chúa không cứu nổi ta
Thiên đường không có chỗ
Địa ngục không có chỗ
Ta phải sống đến bao giờ trong nỗi hổ thẹn lạnh lùng...
Nhà giáo già run rẩy và từ đó lặng câm

KHÔNG TỰ SƯỚNG CHÚNG TA BIẾT LÀM GÌ?

Một câu hỏi xem chừng cà chớn
Xem chừng ngang xương
Xem chừng âm ương
Xem chừng khó nghe và khó nuốt
Xem chừng rất chi là ...bản chất
Ai i hi
Ta biết làm gì
Nếu không tự sướng ...
Truyện kể rằng từ thời cổ lai hi/ cổ hi la (hi lạp la mã)
Có chàng đẹp trai
Tận cùng đẹp
Tận cùng trai đẹp
Thiếu nữ tiên nữ mê mết
Nhưng chàng không bận tâm
Không bận tâm gì gì gì
Thế thì thôi thì thôi thế
Còn trêu người Sắc đẹp nữ thần
Và chàng chết vì chỉ yêu cái bóng của mình...
Chàng tên là Nác xít...
Nhưng dù sao chàng vẫn cứ là giai đẹp
Giai đẹp thì yêu cái bóng của mình
Xem chừng đáng thương và hơi hơi đáng yêu hơn là
đáng ghét...

Thật lạ kì hậu duệ của chàng nảy nở sanh sôi
Lũ lũ đoàn đoàn
Nhập cư vào nước Việt
Hình như từ thừa Hùng King hay cũng gọi Hùng
vương...
Tự sướng tự sướng nét đẹp cổ truyền
Nét đẹp đậm đà
Nét đẹp tươi nguyên
Nét đẹp trinh nguyên
Nét đẹp vẹn nguyên
Nét đẹp
Tự sướng tự sướng tự sướng
Ta là người lính đi đầu
Ta tìm ra ngọn lửa dẫn đường
Ta là lương tâm thời đại
Ta là
Ta là
Và ta lại chính là ta
Thôn ta xã ta huyện ta tỉnh ta nước ta
Là thủ phủ
Là đầu tàu
Là trung tâm
Là đỉnh cao
Là duy nhất

Là la lá lá lạ phi thường
Ta tự sướng để ta lại là ta
Tự sướng là phương châm
Tự sướng là triết lí
Tự sướng là tảng là nền
Tự sướng là đạo lí
Tự sướng là lí thuyết
Tự sướng là hành động là kim chỉ nam
Ta tự sướng thế là ta tồn tại
Ngạo nghễ hiên ngang
Lang thang
Làng nhàng
Cái bóng
Cái bang....

SÁCH

[Tự nhiên nghe tiếng thầm thì từ sách...]

Những cuốn sách lưu lạc
Sống cuộc đời của nó
Như người
Trầm luân
Bơ vơ
Phiêu bạt nơi chân trời góc bể
Im lìm phủ bụi
Mất hút trong lãng quên
Chữ nghĩa lặng câm
Ngày tháng năm thập kỉ thế kỉ thiên niên kỉ
Như người đẹp tiên cung
Chết mòn mỏi cùng xiêm y
Cùng son phấn
Cùng khắc khoải chờ mong
Trầm cảm
Lụi tàn
Hư vô rẻ rúng
Sinh ra để lụi tàn vô tăm tích...
Như người

Một ngày sách cất tiếng
Khe khẽ thì thầm
Run rẩy và thét gào
Thanh âm cuồng nộ
Đề dù một lần được sưởi ấm
Dưới ánh mặt trời
Dưới trời xanh gió lộng mây bay
Những cuốn sách phiêu bạt đập vùi
Biết dùng than thở...

KHẬT KHÙNG THI

"Tôi gọi tên tôi cho đỡ nhớ..." (*)
Ồ vẫn tha thiết yêu đời ...
Đọc thơ bật cười
Làm thế nào để tôi quên tên tôi
Nhỡ ra cần phải thế
Làm thế nào để tôi quên tên tôi
Quên đi
Nào có gì đáng nhớ
Nhớ để làm gì
Quên đi lãng quên đi
Ai có cách bày giúp...
Nhà thơ tự gọi tên mình cho đỡ nhớ
Gào thét quay cuồng để thấy mình tồn tại
Điên rồ ư?
Hoang dại ư?
Chẳng đúng đâu
Cũng chẳng phải ngạo đời
Cô độc không chịu nổi
Thế thôi...

Tôi cố quên tên tôi
Quên hiện tiền
Quên quá khứ
Và chối bỏ tương lai
Làm thế nào để quên được tên tôi?

(*) *Thanh Tâm Tuyên*
Chữ khật khùng là học được ở Võ Phiến.

CHƯA KHI NÀO LÀ MUỘN...

(Cho em út...)

Như cỏ cây
Dù bị dập vùi khuất lấp
Vẫn cố hướng về ánh sáng
Vươn lên dù có thể chỉ một lần. Lần sau cùng...
Đề được trở mầm xanh lá...

Dù em có phải chịu trập trùng khổ lụy
Nhưng em vẫn là em
Cu Tũn của những ngày
Thơ ngây và lém lỉnh
Có nhiều phen thua thiệt
Và lê loi khi anh chị đã trưởng thành
Thời khó ngặt mỗi người một phận...
Những tháng những năm dài dằng dặc
Nổi xót thương không ai dám nói thành lời
Không mấy khi hóa thành nước mắt
Mỗi lần thăm nuôi
Giữa tường kính cách âm lạnh lẽo
Buốt nhói trong lòng khi chỉ nhìn thấy em cười
Rồi một mình
Quay trở lại
Nhìn dáng em xa xa
Giật mình
Ớn lạnh
Cầu mong không phải là lần cuối...

Ai có lỗi?
Câu hỏi sắc lạnh nổi buồn đau
Giờ cũng đã không cần nữa
Đã lui về quá khứ
Dù không quên nhưng nhắc lại chẳng ích gì
Em đã về
Ôn trời!
Đã vẫn chừa cho ta một nẻo
Nẻo cuối cùng
Nẻo duy nhất
Rộng hẹp
Một lần nữa vẫn lại do em
Bàn tay và khối óc
Mọi dự tính cho ngày mai
Mọi dự tính cũng vẫn là dự tính
Thế thôi...
Thoáng chốc đời người
Thánh nhân dạy vô vàn những lời vàng ý bạc
Còn nguyên đó mấy ai đã làm theo!
Trải nghiệm
Cũng đã nhiều
Câu nào cho em?
Không thể có ai tìm giúp
Xót thương mình chưa khi nào là muộn.

NHẠO THI

(Tặng Vũ Phạm tí song thất lục bát)

Thừa rằm rộ mạng tê lê bốc,
 Bao nhiêu người hùng hực đấng thơ.
 Nước mình cường quốc thi ca,
 Thi hào thi bá thật là phong nhiêu.
 Thơ thời này quả nhiều hết mức,
 Biết bao nhiêu thi tập phát hành.
 Từ thôn quê đến thị thành,
 Thơ như bướm lượn mùa xuân dập dờn.
 Thơ đã nhiều lời bàn cũng lắm,
 Giọng khen chê thấy thật đáng lòng.
 Khen thì khen đến tận cùng,
 Chê thời trợn mắt phùng mang. Cạn lời.
 Ai cũng giành cho mình chân lí,
 Dẫn sách Tàu, sách Mĩ, sách Nga.
 Nghe xong mờ mắt tai ù,
 Thơ hay thơ dở tí mù dở hay.
 Thơ xưa nay vốn là cái đẹp,
 Nhưng bi giờ ang ác. Hãi hùng
 Ai chê thì giật ùng ùng,
 Ai khen, hoan hỉ từ trong ra ngoài!
 Nhà thơ già chê nhà thơ trẻ,
 Nhà thơ trẻ khinh bi. Sợ gì.
 Chẳng ai chịu kém một li,
 Bút đao tóe mực rồi từ mặt nhau.

Thơ cấp phường mon men cấp tỉnh,
 Thơ địa phương toan sánh trung ương.
 Nước mình nó thế. Nước mình,
 Thơ phân ngôi thứ mô hình thấp cao.
 Nàng thơ Việt mặt mày ủ rũ,
 Nàng bị xoay vần vũ te tua.
 Nước mình cứ phải hơn thua,
 Ôi giờ thi quốc thi đua...Quá hài.
 Bao nhiêu chuyện nước sôi lửa bỏng,
 Nhà thơ ta phần lớnđứng ngoài.
 Bể bai chữ nghĩa rất tài,
 Cao đàm khoát luận đông dài triền miên.
 Lại còn phong cho mình trí thức,
 Khen lẫn nhau rất mực thanh cao.
 Ngẫm thấy toàn chuyện tào lao,
 Liêu trai ma mị chênh chao. Úi giờ
 Thơ phần nhiều xy rô ngòn ngọt,
 Chim và hoa và bướm và em.
 Ái tình tình ái rĩ rên,
 Vô thưởng vô phạt. Cũng khen. Dị kì.
 Đang viết thì hết pin. Chán!
 Đang viết dở pin đã vừa hết,
 Ôi thơ ca! Chết tiệt thơ ca.
 Thôi thì thôi thế thôi mà,
 Thi ca mà vậy viết ra làm giề!?

SONG THẤT...NÀU

(Chưa chắc đã nên đọc!)

Sống ở đời ai mà...chẳng thích,
 Được nghe khen. Dù biết mười mười.
 Bướm ong, gió thoảng bên tai,
 Vẫn biết là vậy nhưng rồi...vẫn nghe.
 Rằng tài anh vượt lên tất cả,
 Lời gắm hoa ý tứ thăm sâu.
 Thơ anh bao phép nhiệm màu,
 Chạm trái tim và khắc sâu trong lòng.
 Người nghe sảng rưng rưng muốn khóc,
 Mong gặp nhau tay bắt mặt mừng.
 Cùng nhau ta trải tấm lòng,
 Cùng nhau nâng chén...Còn mong nổi gì!
 Người được khen dần dà thêm thích,
 Hoa lá cảnh tượng thật. Ồi giờ.
 Thành quen thành nếp mắt rồi,
 Thi hào thi bá...là tôi. Ai bì!
 Có mấy nàng tuổi thì đã nhớn
 Nghi hưu rồi chẳng vương chồng con.
 Ngồi nhà thì chán thì buồn,
 Rủ nhau lập nhóm Thi đàn. Cho vui!
 Thú chơi ấy thật là tao nhã,
 Sau bao năm vất vả mưu sinh.
 Làm thơ trao đổi tâm tình,
 Đời như trẻ lại ta - mình, mình - ta.
 Toàn chị em cũng đà nhanh chán,

Thêm đàn ông nó mới thành xuân.
Tin đi tin lại đôi lần,
Thì ra có rất nhiều chàng mê thơ.
Kể từ đây Thi đàn nhộn nhịp,
Thơ trào dâng như nước vỡ bờ.
Thơ thơ và chỉ thơ thơ,
Hai tư trên bầy...Đâu ngờ hôm nay.
Tao đàn cần có ngay thủ lĩnh,
Thế là anh đã được suy tôn.
Tao đàn nguyên súp danh thơm,
Vỗ tay rần rạt sấm ran đầu hè.
Chênh chao mãi rồi thì cũng chán,
Thử vỡ òa, thêm ngán liêu trai.
Đây rồi ma mị đây rồi,
Thơ anh mở hướng những lời mị ma.
Các nàng đọc ngẩn ngơ mụ mị
Thật cao siêu như thể mật ngôn.
Đọc thơ lòng dạ bồn chồn,
Đọc thơ mà thấy cái hồn phiêu du.
Bỗng một ngày có thẳng tọc mạch,
Trước thi đàn nói toạc thế này.
Thơ gì như thể cỏ may,
Bờ đê mọc kín. Ô hay nổi gì.
Nó còn bảo làm thơ như thế,
Phút rười thôi là có mấy bài.

Nó còn mai mĩa mĩa mai,
Con thuyền thơ ấy ...dậy mùi(*). Kinh chưa!
Ồi giời ơi! Thất kinh! Khủng khiếp!
Sao có thẳng huych toẹt như mày?
Thơ tao thuộc dạng siêu hay,
Mày chê là bởi vì mày thậm ngu.
Mây nàng nghe lời qua tiếng lại,
Ồi giời ôi! Sao lại cãi nhau.
Lời vàng nay ở đâu đâu,
Mà đây còn lại chữ nhau. Như là...
Kể từ đây Thi đàn tan rã,
Nàng thơ bay. Bay mãi không về.(**)
Thôi thì thôi thế thôi thì,
Chị em lại rủ nhau vềtrông rau.
Niềm vui mới(!) xem ra lành mạnh,
Vừa khỏe người vừa có rau ăn!
Năm thì mười họa một lần,
Rủ nhau bắt chí ngắm giăng trên giời.

(Trộm tí từ Cao Bá Quát "Ngán cho cái mũi vô duyên. Câu thơ Thi xã con thuyền Nghệ An"*

(**) Trộm thêm tí nữa từ Thôi Hiệu "Hoàng hạc nhất khứ bất phục phản"

P/s

*Nhắn tin hỏi. Có mấy người,
Chuyện mà vừa kể. Phương trời đâu ta.
Đọc tin xong tôi cười xòa,
Rằng trong cái cõi ta bà xưa nay.
Cái chuyện tôi kể chật đầy,
Đâu đâu chẳng có. Thấy ngay...nếu nhìn.
Nên thôi đừng có nhắn tin,
Thành ra khó nói. Nên im hay đừng...*

DỪNG DỪNG...

[Bắt chước người muôn năm cũ...]

Nghe báo loan tin
Có thể là động trời
Tham nhũng, chiếm đoạt, thất thoát, chạy chọt
Một tỉ, mười tỉ, nhiều chục tỉ, trăm tỉ
Thậm chí cả nghìn tỉ
Tôi dừng dừng
Nhà kia thuận vợ thuận chồng
Nơi miệng cống bỏ con còn nguyên dây rốn
Tôi dừng dừng
Mẹ đem con gái cho người tình cường hiếp
Tôi dừng dừng
Ông A bà B thao thao bất tuyệt
Nhân văn
Tình nghĩa
Đồng bào xa tổ quốc
Tôi dừng dừng
Tin đưa thi bá thi hào từng được đề cử Giải Nobel
Tôi dừng dừng
Đã chán ngấy tận cổ
Vô cảm trợ li như đá sỏi
Giữa hôi tanh bùn
Đừng cố ngoi lên kiêu hãnh làm sen
Đã đủ buồn

Thôi
Không thềm buồn nữa
Độc thiện kì thân
Trò diễn đã cũ rồi
Dừng dưng và thây kệ
Gay gắt mặt trời
Lạnh buốt trăng soi
Dừng dưng
Hết buồn hết vui
Thế gian chốn lưu đày
Vương quốc vời vợi
Mờ mịt
Không lối tìm
Không chỉ dẫn
Chốn lưu đày vĩnh cửu
Thôi thì dừng dưng
Những mê dụ giải thoát
Trống không...

ĐÃ QUA RỒI

Thời của những thánh nhân những đẳng bậc đã qua
Những nhà bác học lừng danh, những nghệ sĩ lừng danh,
những lãnh tụ lừng danh...

Đã phải chia bớt sân chơi cho rất rất nhiều hot và siêu
hót

Ngôi sao bóng đá

Ngôi sao bóng chuyền

Ngôi sao bóng rổ

Người mẫu trang phục dạ tiệc

Người mẫu nội y

Nam vương

Hoa hậu

Đầu bếp

Lực sĩ

Kì thủ cờ vua

Vân vân

Và thậm chí

Diễn viên cạ phách phim XXX

Những sân chơi vô bờ bến

Tha hồ cho ta lựa chọn

Thần tượng

Thần tượng của mỗi người...

Cái thời của thánh nhân hình như đã qua lâu

Lâu rồi

Những thánh nhân được huyền hóa

Trẻ con cũng thấy lố, thấy nhảm, thấy nực cười

Những thánh nhân tượng vĩnh viễn tượng đài
Đổ gục
Tan tành trăm vạn mảnh
Lăn lóc bên tường
Ra bãi thải
May lắm trở thành hiện vật nơi bảo tàng
Chứng tích một thời u minh bóng tối kéo dài
Ngái ngủ
Thời của những thánh nhân đã lùi vào quá khứ
Hoàng cung một thời thâm u đã mở toang cánh cửa bán
vé thu tiền
Không có chính trị gia nào có thể cạnh tranh cùng cô đào
gợi dục tầm thế giới
Không có chính trị gia nào dám ganh đua cùng siêu sao
bóng đá
Thời của những thánh nhân không còn...
Những ngã đường vào đời trăm lối
Hà tất phải lữ cùn cúi đầu bước theo ai
Ta bỗng nhớ
Hình như Thích ca Mâu ni có lần mắng đệ tử
Tìm lối mà đi
Chứng ngộ do người
Theo ta uống phí một đời
Ta lại nhớ Thiền sư Không Lộ
Mía mai chúng nhân lút cút dẫm theo bước Như Lai
Và ta thấy ghét

Ồ người đời
Vẫn đặt Thích ca trên bệ
Tượng to đùng đe dọa biết bao người...
Ta thấy xót thương cho thói u mê
Không, thấy ghét
Thậm chí là căm giận
Yếu hèn và bạc nhược
Tăm tối và mù lòa
Thời của thánh nhân đã hết tự bao giờ
Thênh thang đường trở về nô lệ
Tầm cao mới....

ĐÃ LÀ QUÁ KHỨ...

Bạn gọi điện giọng như gió thoảng
Nhẹ và hồn nhiên
Hình như không vương bận gì...
Chuyện riêng tư tôi không dám hỏi
Bạn thì cười vô tư
Từ ngày tan vỡ
Những hụt hẫng qua nhanh đến bất ngờ
Ồ!
Hôn nhân hóa ra là thế
Gia đình hạnh phúc là thế
Tưởng là thế
Ai cũng tưởng là thế
Nào ngờ nhà búp bê (*) cứ tưởng ở đâu đâu
Nhà búp bê nhân vật chính là mình
Mù mờ ảo diệu không thấy
Người bạn trăm năm không như mình cứ ngỡ
Hóa ra
Một chút Kim Trọng
Một chút Sở Khanh
Một chút Xuân Tóc đỏ
Vắng bóng Từ Hải hoàn toàn không bóng dáng Thúc
Sinh
Hóa ra là như thế...
Ồ hóa ra là thế!
Bạn tôi giọng hồn nhiên như gió thoảng
Bình thản
Ngôi nhà búp bê đã là quá khứ...

THẢ ĐIỀU

(Bài cũ. Đọc lại thấy cũng được)

Những cánh điều tuổi thơ
Đã mang vác trên đôi cánh giấy mỏng manh
Trăm năm tuổi
Nhiều trăm năm tuổi
Già nua
Cánh điều tuổi thơ!
Của những người già
Rất già truyền lại
Cái mơ ước được chấp chới bay
Nhờ gió
Lựa gió
Gió hiu hiu vừa vừa
Và dứt khoát phải có một sợi dây
Níu giữ
Cột lại
Ồ cánh điều mơ ước thực chất bị cầm tù
Bị cột chặt trong những khuôn thước cũ
Trong những trời buộc cũ
Trong những tầm vóc cũ
Tuổi thơ mòn mỏi ngựa mặt nhìn điều bay
Bay bay bay
Lảo đảo
Rồi rách nát

Nhiều lần chỉ còn sợi dây
Tuổi thơ buồn như cánh diều
Tôi hỏi người nghệ nhân
Rằng ông làm điều hình rồng hình phượng
Tinh xảo và lèo loẹt
Đỏ vàng xanh trắng
Ngũ sắc ngũ hành đủ cả âm dương
Đề làm gì?
Nghệ nhân già không trả lời
Có thể ông ngạc nhiên khi tôi thắc có
Có thể ông thấy câu hỏi của tôi là ngớ ngẩn
Nhưng cũng có thể
Ông cũng không biết đề làm gì
Khi cánh diều rồng phượng thực chất đã nghìn tuổi
Bay bay bay
Một chỗ
Bay bay bay
Không bao giờ thoát khỏi sợi dây
Chân trời xa xa lắm!

CÓ ÔNG BẠN HỎI...

Chúng ta đang làm gì?

Bật cười đấng ngất

Ồ chúng ta đang hỏi nhau đó thôi

Chúng ta đang hỏi...

Chúng ta thờ dài, buồn

Chúng ta đăng ảnh nhà đẹp, xe đẹp, hoa đẹp, canh
đẹp..., vui

Chúng ta loan tin thơ được đăng trên báo quốc nội, hân
hoan

Chúng ta tranh luận Tông và Tôn, Nhiệm và Nhậm...có
nên thay đổi, hào hứng

Chúng ta kêu thời mạt pháp, cay đắng

Chúng ta đi lễ chùa, lễ đền, lễ phủ..., hăng hái lắm

Chúng ta lí giải rằng thì là do cơ chế, thể chế, địa chính
trị, định mệnh..., trầm ngâm

Chúng ta khen không tiếc lời những thành danh, thành
đạt và rung rung cảm xúc tân phong nào là Idol nào là

Bồ tát, nông nổi hay cũng gọi là nhẹ dạ

Chúng ta từng trải đời nghèo nên rất sợ miếng ăn bị tước
đạt, thiết thực

Chinh chiến miên man từ thập nhị sứ quân đến đảng
trong đảng ngoài rồi nam rồi bắc khiến chúng ta sợ hãi,
minh triết quá đi thôi...

Chúng ta vân vân và vân vân

Cần gì phải hỏi!

Vẫn là ao ta tắm

Vẫn đồng ra gặm cỏ

Vẫn thuyền câu teo tẻo bé

Ta vẫn cứ là ta

Làm tất cả và không làm gì cả...

Chúng ta đang làm gì ư!

Đang tự hủy

Đang mục nát

Trên cánh đồng chữ nghĩa vô sinh tuyệt tự.

VÔ ĐỀ

Thơ đâu phải là nơi cho anh lẫn trốn
Tìm về với ông cha
Tìm về truyền thống
Tìm về ruộng đồng cỏ cây hoa bướm
Tìm về những ngày xưa ngày xưa
Tìm về...
Anh lẫn tránh
Dù điêu luyện hay vụng về
Vẫn chỉ là trò diễn
Có thể ai đó bị anh dẫn dụ
Có thể ai đó lẫn nhảm
Nhưng anh không thể dối lừa được chính bản thân anh
Những đêm khó ngủ...
Thơ đâu phải là kỹ xảo ngôn từ
Những kết hợp vắn vẹo
Tủn mủn quẩn quanh
Sáng choang, vô nghĩa, tù mù
Anh có thể một lần gây sừng sốt
Ai đó thán phục
Nhưng anh không lừa được chính anh đâu

Những đêm đông buốt lạnh
Những ngày hè rất bỏng
Kĩ xảo ngôn từ điêu luyện
Xác chết vô hồn
Anh giết mình
Nhận ra
Vô dụng...
Thơ ca
Là lựa chọn
Thơ ca
Là đối mặt
Thơ ca không cần diễn
Thơ ca khinh bỉ sự lẩn trốn
Thơ ca là kẻ thù của bịp bợm
Anh lẩn tránh mãi được không?

THƠ KHÔNG THƠ

Nó nói, bạn nói, tôi nói, chúng ta nói
Chí Phèo, Xuân tóc đỏ, Thị Nở, chị Dậu
Thậm chí A, B, C, X, Y, L, M, N cũng nói
Nó không cho sống thiện lành
Nó không cho sống công chính
Nó không cho sống trung thực
Nó không cho sống thẳng ngay
Nó không cho sống ngẩng cao đầu
Nó không cho sống đàng hoàng minh bạch
Nó không cho
Nó không khuyến khích
Nó không cần
Nó chặn đứng
Nó dọa dẫm
Nó tẩy chay
Nó cô lập
Nó phong tỏa
Nó giễu nhại chê cười
Nó nhạo báng ý ôi
Nó ném đá, ném cứt và dẫn mặt
Tôi sợ
Bạn sợ

Chúng ta sợ
Chí Phèo, Thị Nở, Xuân tóc đỏ, chị Dậu, từ A đến Z sợ
Run rẩy
Bất an,
Trầm cảm,
Hoảng loạn...
Chấp nhận
Thỏa hiệp
Quy hàng
Ai cũng sợ mực đen nhưng không ai dám làm đèn
Nó chiến thắng tất cả đều thảm bại
Đèn không còn tất cả là bóng tối
Tôi, bạn, chúng ta dần quen
Và thành tôi tớ thành đồng minh thậm chí thành Chính
Nó.

DƯƠNG TƯỜNG

(Viết vài dòng khi nghe tin Ông mất)

Lặng lẽ như không thể lặng lẽ hơn
Khiêm nhường tận độ bởi tri kiến hơn vô vàn những ồn ào trống rỗng
Ông bền bỉ tỏa sáng
Bền bỉ như không thể bền bỉ hơn...
Những kiệt tác văn chương Ông mang về cho người Việt
Những dịch phẩm hình như chỉ dành cho số ít
Số ít biết tái sinh
Biết trấn trở ưu phiền
Biết già từ những tron tru những bóng bẩy những quen nhàm sống dằng dai lười nhác
Ông ham sống ham chơi ham làm việc
Tránh xa những giao đãi đầu môi
Hình như suốt một đời Ông chưa từng tham dự những cuộc luận bàn ồn ào khen chê bốc thơm và đấu tố
Ai khen ai chê ai mai mỉa mặc ai
Niềm kiêu hãnh thu vào lặng lẽ

Vào ánh mắt
Vào nụ cười
Vào dáng ngồi
Vào chữ...
Trong thế giới mênh mang
Tôi chỉ là hạt bụi
Ngắm nhìn Ông từ xa
Giật mình thảng thốt
Khi cầm trên tay CHIẾC TRÓNG THIẾC
Khi âm thầm đọc đi đọc lại LOLITA (*)
Ồ văn chương là thế.

() Những dịch phẩm thuộc hàng quái kiệt của Dương Tường.*

PHÌ ĐẠI

Sau phì đại người ta tìm về tối giản
Chúng ta vừa thoát trăm bề thiếu thốn đói nghèo
Mê mẩn đắm say cuồng si cùng phì đại
Cho bỏ hồn bỏ túi
Xem thế được như người
Được hơn người...
Phì đại đồ dùng, giá rẻ
Phì đại uống ăn, giá rẻ
Phì đại yêu đương, thoáng chốc
Phì đại thân xác, hùng hực
Phì đại bằng cấp, kinh hoàng
Phì đại chùa chiền, đền đài, miếu phủ, loang lổ
Phì đại lễ hội, vô minh
Phì đại bạn bè, hời hợt
Phì đại văn thơ, cũ mòn
Phì đại tân dược, nam dược, trung dược..., bệnh tật mỗi
mòn
Phì đại loa đèn kèn trống khẩu hiệu công chào, ngang
dọc dọc ngang, đỉnh tai, loạn mắt
Phì đại cưới xin, ma chay, lễ lạt, khôn lường
Phì đại hội nghị, hội thảo, hội thi, nhặng xỉ
Phì đại danh xưng, biển hiệu, nhớ nhãng

Phì đại trò hề, vờ vịt
Phì đại trang nghiêm, tức cười
Phì đại miên man phì đại khắp nơi nơi
Chúng ta dệt lưới tự nhốt mình
Tự sập bẫy, tự trúng độc, tự chán chường và tự hủy
Rồi phì đại trách đất than trời
Phì đại gào khản giọng tàn hơi buông bỏ.

BỔNG NHỚ ANNA KARENINA

(Khi viết lời buồn về sự ra đi của Dương Tường, ông anh quả quyết bản dịch Việt ngữ hay nhất của Dương Tường chính là ANNA KARENINA...)

Hạnh phúc thì nhang nhác như nhau
Bất hạnh mỗi người mỗi vẻ (*)
Phát đoán từ hần sâu vào trí nhớ
Nỗi bất hạnh con người cõi nhân gian
Muôn hình ngàn vẻ
Muôn sắc muôn màu
Cõi nhân gian rộng dài và bé tí
Không nơi dấu mặt
Không đường chạy thoát
Nỗi bất hạnh chặn lối
Nỗi bất hạnh truy đuổi kiệt cùng
Cõi nhân gian mệt mỏi không một chỗ nghỉ chân
Anna bất hạnh
Chồng nàng bất hạnh
Con nàng bất hạnh
Người tình của nàng bất hạnh
Cái chết đã giúp nàng giải thoát
Dửng cảm và cay đắng vẫn là hơn

Nàng chối từ nhân gian
Nàng chối từ bất hạnh
Nàng chối từ để nàng được là nàng
Sống chân thật và chết cũng chân thật
Mặc cho ai cười, ai khóc, ai ghét bỏ, ai xót thương...
Trăm năm trôi qua
Đời người thoáng chốc
Lưu dấu còn chi?
Cạn khô dòng nước mắt
Người sinh ra để sống hay để chết?
Anna
Anna
Dấu hỏi treo giữa trời
Buồn thương day dứt.

(Hình như mở đầu tác phẩm là như thế. Bản dịch của
Nhị Ca và Dương Tường*

THƠ KHÔNG THƠ...

[Nhân đọc ông Trần Thanh Cảnh]

Không hành hạ lẫn nhau người Việt biết làm gì?
 Câu hỏi ngược tai nhưng xem chừng lại đúng
 Nào những ai những ai những ai...
 Ngẫm ngợi đi dù một tí tí ti
 Người Việt hành nhau từ lúc mới sinh ra
 Rồi hành nhau cả khi về với đất
 Ta hành nhau từ bình minh đến khi tối mờ tối mịt
 Lên giường, chui chăn vẫn cứ bị hành
 Nhà trường, bệnh viện, nhà hát, công viên
 Bãi biển, sân bay, bến tàu xe, rạp hát
 Siêu thị, vỉa hè, nhà hàng và quán cóc
 Miên man không dứt. Người Việt hành nhau
 Người Việt hành nhau bằng giọng nói oang oang
 Bằng khạc nhổ, bằng ỉa chui, đái bậy
 Bằng mắng nhiếc, bằng ý ôi, bằng cùi tay, bằng gậy
 Bằng sáo ngôn, sáo ngữ bằng múa mép khua môi
 Người Việt hành nhau bằng đám cưới đám ma
 Bằng vàng mã, bằng khói hương, bằng cầu bằng cúng
 Bằng loa nhà bằng loa phường tai đỉnh óc lộng
 Bằng nhê nha bằng nỉ non đủ loại thanh âm
 Người Việt hành hạ nhau bằng uống bằng ăn
 Bằng danh vị thấp cao đủ màu đủ vẻ
 Bằng chỗ đứng, chỗ ngồi, chỗ chơi, chỗ chết
 Chỉ nghĩ đến thôi đã táng đờm kinh hồn

Người Việt hành nhau bằng thi ca. Thật sợ!
Hành hạ nhau bằng chụp ảnh cứng phây
Rồi hành nhau bằng tin nhắn hàng ngày
Bằng những hẹn hò vô duyên nhạt toẹt
Nhưng tất cả đều chưa là gì hết
Hành nhau bằng giấy tờ đủ loại mới là hành
Giấy tờ, giấy tờ, xác thực, xác minh
Nhiều đến mức không một ai nhớ hết
Điều tôi nói ai ai đều biết
Mớ bong bong cải tiến hóa cải lùi
Giấy tờ chưa đủ thêm trực tuyến oản lai
Số hóa hình như đáng ngờ vẫn cần mực đen giấy trắng
Bao công sức, bao nghĩ suy không giành cho sáng tạo
Không làm ra hàng hóa bạc tiền
Không làm ra niềm vui niềm hạnh phúc
Người Việt mình có khoái thú Hành nhau
Người hành hạ người chưa đủ phê đủ đã
Hành đất đai, hành cỏ cây, hành hoa hành lá
Hành núi đồi hành sông suối biển khơi
Hành thú hoang và hành cả vật nuôi
Ôi người Việt chúng ta! Người Việt
Ta sinh ra để hành hạ lẫn nhau
Nào xin mở đôi trang sử cũ
Hắn là tin NGƯỜI VIỆT sinh ra là để
HÀNH NHAU...

NHÂN SINH MÔNG MANH...

[Tình cờ gặp một đám tang...]

Thế là thêm một người nằm xuống,
Hoa trắng phủ đầy xe tang
Trắng rợn người
Lặng yên đến rợn người
Nỗi đớn đau không hóa được thành tiếng khóc
Tôi nhìn di ảnh
Một chàng trai
Gương mặt thiên thần
Đôi mắt trong veo
Di ảnh...
Gương mặt kia, đôi mắt kia đã từng hút hồn bao em nhỏ?
Tuổi ô mai!
Gương mặt kia đôi mắt kia mẹ từng bao lần một mình
ngắm nhìn
Vui và giật mình thảng thốt?
Ngực tôi bỗng đau thắt
Rùng mình
Lặng lẽ cúi đầu...
Di ảnh

Kiếp nhân sinh mỏng manh
Phận người mỏng manh
Thoáng qua rồi mất
Gương mặt thiên thần
Và đôi mắt
Không đượm nỗi bi ai
Xe tang phủ đầy hoa trắng
Lặng yên đến rợn người...

THĂM THĂM NỖI BUỒN...

Sao người ta lại có thể làm như thế?
Sao người ta lại làm?
Sao người ta có thể?
Sao?
Sao?
Vì sao? Tại sao?
Nhức nhối một câu hỏi
Không ai trả lời
Hình như tất cả đều đã bị lãng quên
Hình như tất cả đều không cần nhớ
Đều không đáng nhớ
Hình như...
Những điều bố tôi kể
Những điều mẹ tôi kể
Từ cái thời xa lắc xa lơ
Tôi cố quên không được
Lặn sâu vào máu
Lặn sâu vào thịt
Lặn sâu vào trí óc ẩn khuất khói sương
Bất ngờ lại bật lên
Nhiều khi tôi muốn rửa nguyên kí ức

Tôi có hỏi
Thì nhiều người như không hề biết
Có người gạt đi
Ôi giờ ơi nhớ để làm gì
Cứ để chúng ngủ yên
Bao nhiêu việc phải làm
Đủ mệt rồi
Nhớ làm gì cái ngày xưa ấy
Tôi đành lặng im trước cái lí lẽ chắc như đinh đóng
Tôi trở thành kẻ cô độc vụng về
Đành vậy thôi
Cân lặng. Đành vậy thôi...
Sao người ta lại có thể làm như thế?
Thở cái khốc tàn
Nhân văn Giai phẩm tan hoang
Tem phiếu quái đản
Cải tạo công thương nực cười
Cướp công của nhau trắng trợn
Một ô phiếu 200gr đường, gạo, thịt
Bóc thăm một cái may ô một chiếc quần đùi...
Sao người ta lại có thể

Làm ra
Những điều
Nay nhắc lại cứ tưởng là bịa đặt...
Thôi quên đi
Nhớ để làm gì
Còn bao nhiêu việc
Quên đi
Nhớ để làm gì...
Ta đã sống gần hết một cuộc đời
Mà chưa được nghe rít ráo
Những giải thích
Những trả lời
Minh bạch rõ ràng
Một lần một lần thôi cũng là lần cuối
Như Lê Thánh tông thừa nào khi bước lên ngôi
Tẩy oan khiên cho Nguyễn Trãi...
Nổi thăm sâu là đáng lãng quên?
Phẩm giá con người là không cần nhớ?
Những lầm lẫn mù lòa khốc tàn cười trừ xí xóa?
Những oan khiên buông bỏ nhớ làm gì?
Tự nhiên ta bỗng nhớ Nguyễn Du
"Cổ kim hận sự thiên nan vấn"
Trời thăm thăm xanh vĩnh viễn hư vô!

ĐI!

[Tự nhiên nhớ ý thơ của ông anh Thành Phong Nguyễn]

Đi, không cần biết nơi đến là đâu
Đi, chỉ vì quá sợ cái nơi cần phải bỏ
Như con chim sỏ lông
Vĩnh viễn không ngoái đầu
Dù chỉ một lần
Kẻ đã nhốt nó
Sống để dạ chết mang theo
Con chim bay đi
Có thể chết trên biển bắc
Có thể rã cánh phía trời nam
Con chim không hối tiếc
Không oán trời trách đất không rửa nguyên số phận
Con chim mang theo kí ức về tội ác
Con chim kinh sợ lồng son
Lồng son hiện thân tàn ác...

Đi
Không ruồng bỏ cố hương không ruồng bỏ bạn bè.
Không ruồng bỏ...
Đi
Vì không chấp nhận
Không thỏa hiệp
Không khom lưng cúi đầu

Không sống cùng kẻ ác
Không thể hòa chung hang ổ kí sinh trùng
Đi
Dù có thể chết trên biển bắc
Dù có thể gục ngã phía trời nam
Không hối tiếc
Không oán trời trách đất
Không rửa nguyên số phận
Không mang theo mùi vị cổ hương
Chỉ mang theo kí ức u buồn
Chôn lưu đày
Bốc mùi
Âm mốc
Buồn nôn...

ÁM ẢNH

[Tự nhiên có ông bạn hỏi thúc viết kỉ niệm thời sinh viên... Ôi!]

Những ai đã sống thời bao cấp
Hắn sẽ nhớ. Sẽ nhớ suốt đời
Nổi thềm cơm...một bát cơm trắng
Cơm trắng! Giản đơn. Có thể thôi...

Cái năm tôi vừa tuổi mười bảy
Xa nhà và trở thành sinh viên
Bốn năm tranh tre và nửa lá
Teo tóp nhăn nheo thời hoa niên...

Cái đói lặn sâu ... thành nỗi nhớ!
Lạ kì, rũ mãi vẫn hẳn sâu
Sợ nhất mỗi khi ai nhắc lại
Rùng mình. Quặn thắt. Giời ơi đau!

Ta nhớ ông bạn, đêm tỉnh giấc
Lầu bầu như thể dở cơn mơ
Ước gì có được cái bánh cuốn
Bằng cuộn chần này...ăn cho no

Lại nhớ mấy tháng toàn sắn luộc
Sắn củ to bằng bắp đùi non
Nhào và xơ và hăng và đắng
Cắm mặt ăn...và đọc "Sống mòn"

Còn nhớ triền miên khoai lang luộc
Khoai hà, cay. Cay như ăn ớt
Tắc cổ, kinh hoàng. Những chiều đông
Gió ràn rạt thổi chân tay buốt

Thật bất ngờ được ăn bánh mì
Rất vàng và thơm nhưng khô cứng
Bánh không bột nở nổi kinh hoàng
Bánh khô trộn máu chảy chân răng...

Niềm mơ ước hình như lớn nhất
Cơm trắng canh rau có thể thôi
Nổi thèm cơm mang hình xứ sở!
Găm trái tim ta đến trọn đời!

Đã gần nửa thế kỉ trôi qua,
Kể lại hẳn nhiều người bảo bịa
Không sao. Ta chẳng bắt ai tin
Ngay cả những ai cùng một lứa

Bạn hỏi thì ta viết lại thế
Không oán hận ai... Nhưng không quên
Chỉ treo lên trời một câu hỏi
Vì sao lại thế? Vẫn còn nguyên...

Vì sao lại thế? Tại giờ ư?
Vì sao lại thế? Tại người ư?

TÚY THI[!]

(Tự dung nhớ bài thơ thua nào bị chửi kiểu ...mất gà)

Rượu rượu rượu
 Rượu rượu rượu
 Rượu rượu rượu
 Nhớ nhớ nhớ
 Và quên quên quên
 Đèn sáng quắc như mặt trời lí tưởng
 Uống không say
 Uống không say
 Không ngất ngưỡng
 Không nhầm lẫn
 Không làm nhầm một mình
 Túy ông giả bộ
 Túy ông diễn tuồng hề
 Tuồng hề cao giọng lớn tiếng
 Túy ông chửi thề
 Túy ông chửi bạn
 Túy ông sám hối ăn năn
 Túy ông đói công chuộc tội...
 Rượu đạo cụ nước ao hồ cống rãnh
 Túy ông vờ uống lại vờ say
 Túy ông ngây ngất ngất ngây
 Vai tuồng diễn vũng tỉnh qeo say gì?!
 Túy ông yên trí ngủ khi
 Vinh quang lợi lộc chích chích chi chi trọn đời.

Túy ông ngậm máu phun người,
Đen màu máu đĩa nhuộm đời túy ông.
Túy ông
Túy ông
Túy ông
Nhân bản
Nhân bản
Nhân bản
A tòng a dua
Vào hùa
Phe đảng
Vào hùa
Ngôn từ giáo mác chó đũa túy ông
Ngôn từ giông sét hải hùng
Ngôn từ thớ lợ
Nửa khùng
Nửa mê
Ô kìa
Cái mặt
Ô kìa
Thân tan cát bụi
Chữ nghĩa kia
Vẫn còn
Nơi địa ngục
Nơi thiên đường
Nẻo về hết lối
Xanh ròn mặt mo.

Ồ CUỐC KÊU

Xưa vua Thục mất nước
Ngai vàng bị truất chạy biệt tăm
Chẳng được thần dân nào cứu mang
Vua buồn mà chết
Vua chán mà chết
Vua hận và chết
Chết vẫn còn tiếc
Ngai vàng
Nên hóa thành chim cuốc
Cuốc cuốc cuốc
Kêu khan
Kêu khan
Nhỏ máu
Rát cổ
Bỏ họng
Tiếc một thời vàng son
Tiếc một thời thiên tử
Tiếc một thời dưới gầm trời Cửa Ta Tất Cả
Đất và Dân đều thuộc về ta
Mất tất cả
Sao không tiếc
Cuốc cuốc kêu gào
Nước mất hay ngai vàng mất?
Sao đồng nhất Nước và Vua?
Giang sơn gấm vóc
Trăm họ muôn dân sao chỉ gắn với Ngai vàng?

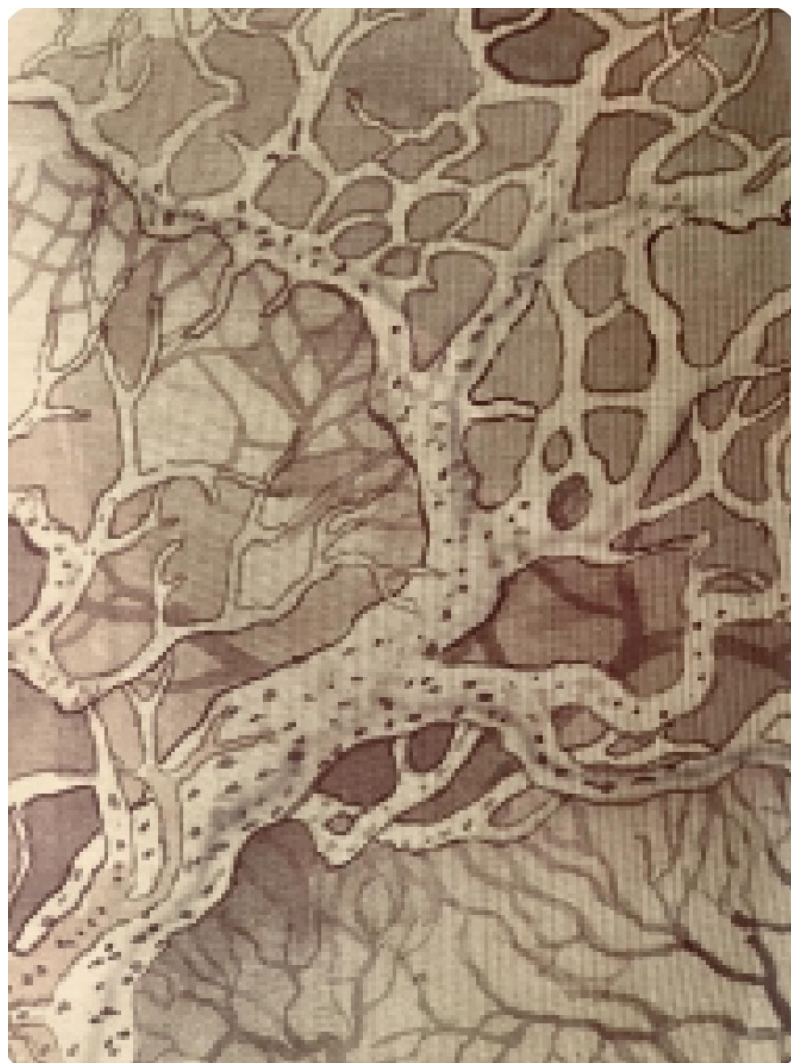
Thục đế chết và bao nhiêu vua đã chết
Nước và Dân vẫn còn
Ồ chim cuốc
Chim cuốc
Người phải gánh trên mình sứ mệnh tấn bi kịch "nước
mất nhà tan"
Kêu cả ngàn năm
Đã lừa được bao nhiêu người?
Đã có bao nhiêu người vì ngai vàng nhảy sông nhảy biển
treo cổ?
Đã có bao nhiêu triệu người vì ngai vàng thịt nát xương
tan?
Đất nước tan tành chia năm sẻ bảy vì ngai vàng
Lòng người tan nát vì ngai vàng
Cuốc cuốc kêu khan
Tiếng của tử thần kinh hãi
Đám mỏ nhọn lưỡi dài thêu dệt mãi
Vua mất ngai vàng biến báo thành mất nước
Huyền thoại dối lừa
Cuốc cuốc ngân vang
Ngai vàng mất thôi đừng kêu nữa!

QUA KHAU CHỈA (*)

Núi nhọn hoắt những lưỡi dao dựng ngược
Vực sâu hút rợn người
Đường quanh co, lắt léo
Ngùn ngụt lam chướng
Đầm ùa sương
Rừng ken dày ngọn cây nhọn hoắt
Ngày giặc phương Bắc tràn qua
Biển người nhung nhúc như kiến mối
Gầm gào tiếng xích xe tăng
Pháo nổ rền vang như sấm dội
Tiếng kèn xung trận đặc sệt Tàu
Dân binh lừa ngựa theo sau gánh gồng hôi của
Khau Chĩa dựng lũy thành
Những ngọn núi như lưỡi búa thần sấm sét
Những vực sâu hun hút nuốt chửng quân thù
Cả ngàn tên cướp xương tan thịt nát
Vùi sấp chôn nghiêng thối hoắc một vùng quê...
Đêm đông dài giá rét
Những đêm mùa xuân ẩm ướt
Những đêm hè ung ung
Những đêm thu mưa rả rích não nùng
Ma Tàu than khóc
Thanh âm lạ hoắc
Hòa lẫn tiếng côn trùng

Hu hu hi hi oa òa
Hảo lớ hảo lơ
Hảo su cù
Tả tả
Chầu khoai khoai à...
Năm 1989 tôi có dịp đi qua
Khu Chia vẫn chập trùng núi dựng
Đêm trắng sáng trong veo trời xanh cao lồng lộng
Từ những khe sâu tiếng khóc rợn người
Ma Tàu ma Tàu ma Tàu
Tiếng khóc than đúng là giọng Phương Bắc
Hu hi hu hi
Chầu khoai khoai à
Khoai khoai a...

() Khu Chia: Tên đèo trên đường từ cửa khẩu Tà Lùng - Phục Hòa vắt sang Đông Khê - Thạch An. Năm 1979 nơi đây giặc xâm lược chết nhiều vô số. Hồi làm lính ở Cao Bằng, một ông cụ người Tày bảo muốn nghe ma khách khóc đêm lên lưng đèo mà nghe vớ. Và tôi đã trải nghiệm. Ghi lại.*

XUÂN NHẬT CẢM TÁC (!)

(Tặng Nguyễn Phương)

Mưa xuân ở Thái (Nguyên) sao buồn thế! (*)
Cứ kéo dài ra đến mấy ngày.
Bốn phía mù mù và mịt mịt,
Mưa phơi phơi bay. Bản kinh người!

Lại còn nồm ẩm. Người cũng mốc,
Thân tâm bức bối cứ ú đầy.
Lập xuân! Ôi chao là khó chịu,
Mỗi năm lại đến. Đứng dịp này!

Ông bạn ngao ngán. Như thở hắt,
Người xứ Việt mình oải quá chùng.
Trời đất thế này thở còn khó,
Nói gì ăn nhậu với làm tình...

Một ông bạn nữa đùa như thật,
Mùa xuân, sức sống ở đâu đâu.
Chứ người...thì chán ôi là chán!
Chẳng việc gì đến chón đến đầu!

Mưa xuân ! Sao mà thấy dễ ghét!
Cứ kéo dài mãi, thật vô duyên.
Oải quá chừng, xừ mình. Quá oải
Nhưng chưa đến mức hóa điên điên!

Thà rằng cứ nóng miền nhiệt đới,
Đề ta dễ trở thành người dung(**)
Thà rằng cứ lạnh như Bắc cực,
Đề chui vào bao. Khoái quá chừng! (***)

Mưa xuân ở Thái (Nguyên) sao buồn thế!
Chẳng biết làm gì! Ta viết thơ!
Phỏng theo Nguyễn Bính. Rồi chú thích!
Khỏi ăn đá gạch. Chớ có đùa!

(*) *Nhại Nguyễn Bính tạo!*

(**) *Nhại Camus tí!*

(***) *Nhại Sekhov tạo!*

HÁT

[Để nhớ câu thành ngữ CON HÁT MẸ KHEN HAY]

Những con cháu lần lần bỏ đi xa
Không phải là tìm quê hương mà là nơi định cư mới
Nơi đến bất cứ nơi nào
Bất cứ nơi nào...

Những cụ nội, cụ ngoại
Những ông bà nội, ông bà ngoại
Những mẹ những cha
Lần lần không được nghe ai hát
Cơ hội khen cũng dần đi mất
Thôi thì
Tự hát
Tự hát thôi thì...

Những bài ca cũ
Những giai điệu cũ
Những xuống trầm lên bổng cũ
Những lẽ lối cũ
Lần hồi tái sinh
Tái sinh và tái sinh...
Trời đất
Những bài hát ngày xưa

Người của ngày xưa lên giọng
Chối chang chối chang gay gắt
Âm mốc âm mốc buồn
Thật quen thật quen nhàm
Những người ngày xưa hát
Tự hát
Tự nghe
Rồi tự khen
Những lời hoan hỉ thêu thào
Những lời hoan hỉ cố sức
Những tranh đua ngẫm
Những hục hặc công khai
Những người ngày xưa
Những người hôm nay
Hát và hát
Khen và khen
Ủ ê buồn...

Con cháu bỏ đi xa đến những chân trời mới
Con cháu bỏ đi xa
Con cháu có những bài hát của mình
Buồn vui
Bi ai
Hài hước
Nhiều khi chỉ là đùa nhả

Cho vui

Nỗi cực nhọc

Cho vui

Những mặc cảm âm u

Cho bớt

Những khoảng trống rỗng

Con cháu hát những bài hát của mình

Bằng những ngôn từ mới

Những giai điệu mới

Những lẽ lối mới

Con cháu đi xa bỏ lại phía sau những hoài niệm những

đôi hờn những chê bai những nức nở khen

Con cháu hình như không cần

Quá khứ lùi xa lùi xa

Mờ mịt

Những người ngày xưa

Ai có biết ?

Ai không ?

Thôi thì cứ hát

Những bài hát ngày xưa những bài hát thừa nào...

BẠN ĐANG NGHĨ GÌ?

Cả triệu triệu người đối mặt với câu hỏi mỗi khi vào
Facebook
Không biết triệu triệu người nghĩ gì
Phần tôi. Tôi nghĩ
Sao không là
Bạn đang mặc gì?
Bạn đang ăn/uống gì?
Bạn đang đọc gì?
Bạn đang nghe gì?
Bạn đang...làm gì?
Sao không là
Mà lại là Đang nghĩ!
Chợt nhớ Hamlet "Sống hay không sống?"
Đau đớn xót xa nhưc nhối
Chợt nhớ hình như giáo khổ trường tư nào đó "viết hay
không viết"
Buồn nẫu ruột
Lại nhớ danh ngôn "tôi tư duy nghĩa là tôi tồn tại"
À ra thế
Bạn đang nghĩ gì?
Bạn đang Sống?
Bạn đang Tồn tại?
Như - một - con - người?

Hay

Bạn đang là một thầy ma sổng?

Một cái giá mắc áo treo quần?

Một cái thùng đựng đồ uống thức ăn?

Một thân xác như vô vàn thân xác?

Một nô lệ cam chịu phận cái kiến con sâu?

Một người khôn ngoan nổi chìm theo thế sự?

Một người chuyên hứa hão?

Một người ham chém gió ào ào?

Một người biết lựa lời cho vừa lòng tất cả?

Một người yêu đời nhưng không yêu một ai?

Một người ghét đời vì thấy đời thấy người đáng ghét?

Một

Một

Một...

Dứt khoát bạn phải là ai đó

Ai

Ai

Ai...

Bạn đang nghĩ gì?

TỰ NHỮ

[Để nhớ Không Lộ Thiền sư]

Hãy để mùa xuân đi qua
Đừng níu giữ
Hãy để mùa hạ đi qua
Đừng tiếc nuối
Hãy để mùa thu đi qua
Đừng than thở
Hãy để mùa đông đi qua
Đừng sốt ruột làm gì
Hãy để tuổi thơ đi qua
Có gì phải âu lo phiền muộn
Hãy để tuổi trẻ đi qua
Đừng khổ đau nhưc nhối
Hãy để tuổi già đi qua
Đừng ân hận
Hãy để năm tháng đi qua thời gian đi qua
Hãy để tất cả đi qua. Hãy để...
Mùa xuân mùa hi vọng
Sáo
Mùa hạ cháy rực niềm tin
Nhàm
Mùa thu mùa của nhớ thương vời vời
Vẽ vời
Mùa đông mùa của xa cách chia phôi

Quen và cũ

Tuổi thơ là mầm của hi vọng

Tuổi trẻ tương lai của loài người

Sáo ngôn khiến ta bật cười

Tuổi già kết tinh những trải nghiệm

Ngoa ngữ vô bờ bến

Thăm thẳm mù sương...

Nào cứ để thời gian lặng lẽ trôi qua

Một ban mai không như mọi ban mai ta đã từng khi thức
dậy

Long lanh sương treo đầu ngọn cỏ

Ta chợt nhận ra...

Nào hãy ngắm nhìn đi

Thoáng chốc

Như có như không

Sương long lanh treo đầu ngọn cỏ

Ngọn cỏ hạt sương ban mai...

THƠ NHƯ KHOAI ...SẼ NHƯ

[Ông bạn chuẩn bị dự Ngày thơ bảo tôi viết tặng lão một bài. Ừ thì viết...]

Giây thơ, phút thơ, giờ thơ, tuần thơ, tháng thơ, năm
thơ...

Năm năm thơ, mười năm thơ...trăm năm thơ

Sản phẩm đặc hữu nước nhà

Đặc hữu

Nhà thơ đông khôn xiết

Lại bị nhốt/ khoanh trong Làng

Đông

Chật như nệm cối

Bức bối

Nực nội

Tù tội...

Và hay hay

Hơi bị hay

Làng thường trải chiếu để phân ngôi thứ bậc

Nơi cao nhất, cao hơn chùng một đốt ngón tay

Già làng, tiên chỉ, đương và cựu

Xa xa chút xíu

Loãng ngoãng trẻ loãng ngoãng cấp tỉnh cấp huyện cấp
phường cấp làng cấp xóm cấp thôn

Vui

Vui

Vui

Ồ vui quá vui hết tầm vui không chịu nổi
Thơ muôn nhà í a ê a ta la ma tha
Khen đứt lưỡi
Và chê chùng tuột xích
Chán ngôn từ thì động thủ
Uýnh uỳnh uynch
Ô kia một nàng rất là xinh
Ô kia một bà đã từng xinh
Ô kia một cụ tóc bạc không râu
Ô kia một ông có râu không tóc
Ô kia một chàng hơi hơi lác các trời cũng bằng vung
Ô kia một anh dáng hình không tuổi
Ô kia một cậu nhác trông mặt khó đăm đăm
Ô kia làng thơ
Ô kia đặc hữu...
Đêm nay ngày rằm lại không trăng
Thơ tha hồ tỏa sáng
Đêm nay mưa xuân lâm thâm
Thơ như hạt cỏ cựa quậy nảy mầm
Tết Nguyên tiêu làng ta có thơ ăn
Làng thơ ta vào hội
Tung bung chật chội
Hơi lầy lội
Xin đừng có vội...
Cứ từ từ thơ như khoai
Sẽ như

SO SÁNH

[Tặng cụ trẻ PVV]

Giữa mùa lễ hội
Lễ hội đang bùng bùng rộ nở
Cho bồ máy năm phong tỏa
Cho bồ thềm
Cho bồ nhớ
Cho bồ thương
Cho cả bồ hờn...
Chỉ tiếc đêm nguyên tiêu trăng mất tiêu giữa những ngày
ảm ướt
Nhà nhà chảy nước
Mốc meo
Ôi eo là mùa xuân xứ bắc
Phơi phới mưa bay
Nồng nàn nồng nực mùa xuân
Lễ hội thơ và lễ hội chùa Hương
Lễ hội thơ và lễ hội chùa Yên Tử
Lễ hội thơ và lễ hội chùa Bái Đính, Ba Vàng, Tam Chúc
Lễ hội thơ và lễ hội núi Bà Đen
Lễ hội thơ và lễ khai ấn đền Trần Thái Bình với thành
Nam
Lễ hội thơ và lễ hội lòng tùng

Lễ hội thơ và lễ hội làng Lim quan họ
Lễ hội thơ và lễ hội gàu tào
Lễ hội thơ và lễ giải hạn dâng sao Phúc Khánh tự
Lễ hội thơ và hội lễ chém lợn chọi/đâm trâu
Lễ hội thơ và vân vân vân vân lễ hội mây mây hội lễ
Xem ra là quá thanh cao
Xem ra là quá thanh cao
Không vàng mã cổ điển và mô đàn
Không khói hương và không hòm công đức
Không ngửa nón xin tiền
Không cò vé cò xe cò sắp lễ cò nhà trọ cò thuyền
Không thịt giả thú rừng không phóng sinh không sát sinh
không đồ đen không cá cược...
Thế mà cứ thấy sao sao!

HẬU NGUYÊN TIÊU

Thêm một người làm thơ
Là thêm
Một người lương thiện
Thật là (đại) tiện
Cũng mệnh mang bao chuyện
Dưới bề trên giới
Thảo nào sinh thời
Nhà thơ lớn ru con quả quyết
Lớn lên ...
Con sẽ là thi sĩ
Quả là hậu hĩ
Lương thiện đời nối đời
Nhưng bất chợt lại thấy ngậm ngùi
Cụ Trần Dần làm thơ
Bị úynch tời bời
Cụ Hoàng Cầm làm thơ
Thơ hiền hòa như đất
Cũng bị úynch tả tơi
Cụ Hữu Loan làm thơ khóc vợ
Càng bị úynch
Ói giới ơi!
Ai lương thiện?

Người unction tung bùng hay người bị unction?

Ai lương thiện?

Hay là cả hai

Câu hỏi vu vơ gió thoảng bên tai...

Thêm một người làm thơ

Thêm một người lương thiện

Dở khóc dở cười

Chém

Gió

Bay

Phản phật

Chém

Gió

Lật đật

Bay bay bay

Lời giao đãi

Bỗng nhạt như nước ốc

Ngẫm nghĩ thấy hay hay.

BẮT SÂU

Những con sâu béo tròn
Ung dung thanh thản
Lá và búp
Tàn tạ những cây rau
Ta chăm chút và chờ đợi...
Ồ phải giết thôi
Không dùng bình xịt
Chặn cả bầy
Nhặt từng con và hóa kiếp
Một phần tư giây...
Này những con sâu
Rất có thể kiếp trước của mày
Là A Quy, A Quy, A Quý
Là Hòa Thân, là Lưu Dung lưng gù
Là danh tướng, lương thân, triết gia, văn nhân bụng ba
bò chữ
Là
Là
Là...
Luân hồi luân hồi đắp đổi
Trước mắt ta hiện thể chỉ là sâu
Loang lổ tàn tạ
Những lá rau...
Ta không phải là Bụt
Tâm hải hà
Ta cũng không phải là nhà tu hành chuyên nghiệp

Đủ lí lẽ cao siêu xa lánh sát sanh
Ta càng không phải là kẻ lên gân đạo đức
Yêu thương và tha thứ
Ta chỉ là người phạm sống nơi trần gian nhiều lắm lạc u
mê
Ta không thể tha thứ
Dù thấu lẽ đất trời
Sâu cũng như người
Cần ăn để sống
Để nảy nở sinh sôi
Trước khi tan vào cát bụi...
Học người xưa
Ta nói
Thôi thì hóa kiếp cho các người
Để khỏi kiếp nạn bình xịt
Để khỏi kiếp nạn bụng chim dạ cá
Thế thôi!

TẠI TA CẢ ĐÓ THÔI...

Ai bắt ta tin những tên gian manh quỷ quyệt dấu mặt
tàng hình
Tại ta mù màu, tại ta loạn thính
Ai bắt ta tin theo những sáo ngữ sáo ngôn màu sắc bướm
rập rờn
Tại ta thích ta được thỏa thuê vuốt ve đơn trón
Ai bắt ta theo những đấng bậc thánh chúa minh quân
Tại ta thôi ta thích noi gương núp bóng
Tại ta thôi
Ta yêu tinh thần nô lệ
Ta nhốt cỏ cây trong chậu trong bồn để thỏa mãn niềm
thích thú thanh cao!
Ta nhốt chó nhốt mèo nhốt chim nhốt cá nhốt rắn rết hồ
báo sư tử cá sấu ...trong cũi trong lồng trong ao để thỏa
niềm kiêu hãnh
Ta dạy con ta từ tấm bé, ta dạy trò ta từ buổi đầu đến lớp
yêu nhiên nhiên kiêu cá chậu chim lồng cây trong bồn
nhỏ nhỏ
Ta yêu và mê đắm thuyền câu bé tẻo trong cái ao thu bay
ngang chiếc lá
Ta mừng vui hoan hỉ trước những xoa tay cúi đầu lựa lời
rào đón chần che
Ta hài lòng với tất cả những gì có thể chín bỏ làm mười
méo mó có hơn không và bắt mèo đi cày cho độc đáo
Ta đã sống và ta vun trồng những điều như thế
Đã trở thành thân quen thậm chí là thi vị
Ta không còn nhận ra chúng kì dị khác thường

Không nhận ra trớ trêu đáng sợ
Không nhận ra nhu nhược đốn hèn
Không nhận ra cần giã từ dù là quá muộn...
Ta
Ta
Ta
Là tôi
Là bạn
Là tất cả chẳng trừ ai
Tại ta cả thôi
Cứ hồn nhiên thơ trẻ
Cứ hồn nhiên ngây ngô
Cứ hồn nhiên như thế
Đáng yêu và đáng ghét
Đáng giận và đáng thương
Vui vẻ già nua
Vui vẻ không cần lớn...
Ôi mùa xuân xứ Bắc lép nhép mưa phùn
Bản kinh người
Nhưng ta không buồn thấy
Ta cứ rung rung
Cứ mơ màng
Cỏ non xanh rợn
Phương thảo liên thiên bích
Cành lê trắng điểm một vài bông hoa
Tâm hồn ta cũng đậm dề
Không dứt
Tại ta cả thôi mà...

TÂM TRẠNG

Chán hết mọi đường bạn ạ!
Ông bạn nói mỗi một câu,
Tôi bỗng rùng mình. Muốn khóc
Mưa phùn. Gió bắc. U sầu....

Biết nói điều gì...Chia sẻ
Thôi đành im lặng. Thôi đành
Gió mưa càng thêm tê tái
Nước mắt bỗng trào rưng rưng

Ông bạn vốn người quảng giao
Bạn bè nơi nơi đều có
Bỗng nhiên nhận ra...Tất cả
Ồn ào.Ồn ào. Đám đông

Bỗng nhiên nhận ra... Vô bổ
Phần nhiều giao đãi. Phần nhiều
Khi vui cả ngàn tay vỗ
Uốn mình theo gió xoay chiều

Cái thời nhiều nhường phồn tạp
Trắng đen lẫn lộn vàng thau
Một tấn hài kịch phi đại
Mặt người tô vẽ muôn màu

Thôi đành chấp nhận. Thôi đành
Một mình lánh xa. Đành vậy
Thì ngậy thì khờ thì dại
Hoàng hôn chim hạc. Một mình

Loanh quanh việc nhà chăm cháu
Vui cùng đôi mắt trong veo
Vui cùng thanh âm tập nói
Hình như thế cũng là nhiều...

Đêm dài khó ngủ. Lại viết
Đề tê lê bóc cuốn đi (!)
Tùy lòng ai khen ai chê
Chẳng mấy bận lòng. Cứ viết

Cũng đành "sinh tử nghiệp"
Cái thời nhí nhố! Đã từng
Phơi thành mực đen giấy trắng
Tin rằng hậu thế sẽ cần

CHỮ NGHĨA

[Chia sẻ cùng Nhà văn LT]

Lâu, cút trâu có thể hóa bùn
Vô tâm tích
Vàng cũng có thể hóa hư vô
Nhất là vàng giả
Ngọc và đá thậm chí cũng hóa thành cát bụi
Vô tâm tích
Những hào quang giả tô son trát phấn khảm bạc mạ vàng
Càng nhanh hóa bùn
Vô tâm tích
Nhưng chữ nghĩa thì không
Trơ gan cùng tuế nguyệt
Bất chấp chôn vùi thiêu đốt
Bất chấp mạ li rửa nguyên
Bất chấp phun người ngậm máu
Bất chấp bung bít thay đen đổi trắng
Bất chấp tặng lờ giả điếc giả đui
Bất chấp mưu toan sấm hối giả vờ
Bất chấp hãm he dọa nạt
Bất chấp

Và bất chấp
Chữ nghĩa muôn đời
Chữ nghĩa vô mệnh
Chữ nghĩa hằn sâu nơi kí ức con người...
Đã từng có một thời
Như thế
Đã có những con người
Như thế
Đã có những con thú mặt người
Như thế
Đã có những gào thét
Như thế
Đã từng có những đập vùi
Như thế
Đã có những cuộc lên đồng mù lòa
Như thế
Đã có những đôi trắng thay đen
Như thế
Đã có những dối lừa những phù phép quỷ ma

Như thế
Đã có những đầu nậu chó săn
Như thế
Đã có những vạ gió tai bay
Như thế
Đã có những đón hèn đê nhục
Như thế
Đã có
Và đã có
Chữ nghĩa còn kia
Không ai có thể
Khước từ lãng quên xí xóa
Những sám hối dầu có muộn màng
Muộn vẫn còn hơn không
Những thỏa hiệp vờ vĩnh
Không còn hơn có
Bàn tay toan che mặt trời
Hiện hình bàn tay ma quỷ
Điều trá ngôn từ núp bóng nhân danh
Lồ lộ hiện hình
Ma vương đồ tể
Trong kí ức con người
Đã từng như thế

CHỮ SẼ BIẾT TÌM CHỖ NẢY MÀM...

[Kính tặng Nhà thơ Nguyễn Linh Khiếu]

Đủ những e dè, sợ hãi
Đủ những răn đe, dọa dẫm hung hãn và ngọt ngào
Đủ những đâm sau lưng và phi nhử công khai
Đủ đao bút, đủ giáo gươm, đủ ngục tối hầm sâu, đủ nhục
hình tàn khốc
Đủ gạch đá bôi tro trát trắng
Mấy ngàn năm vẫn tự ngục khốc hình
Nhưng kì diệu thay
Chữ vẫn biết tìm chỗ nảy mầm
Trên những mong manh giấy nhiều khi chỉ như cánh
bướm
Trên những đôi môi se sắt rướm máu
Trong trí nhớ trong trái tim người...
Chữ biết tìm chỗ nảy mầm
Như hạt cây nhỏ bé
Như những hạt cây âm thầm lặng lẽ
Những hạt cây tự biết tìm nơi
Theo gió cuốn mây bay
Theo những cơn mưa giông hai ba bẩy
Theo cá nước chim trời
Và theo trí nhớ con người
Chữ biết tìm nơi để nảy lộc đâm chồi
Để tươi cành xanh lá
Để đơm hoa kết trái

Đề lại được tự mình nảy nở sinh sôi...
Những ngực thất kinh hoàng sẽ đến ngày hoang phế
Những đao bút sẽ đến ngày sa âm ti địa ngục
Những hãm dọa những khủng bố sẽ đến lúc hóa trò hề
Những ném đá giấu tay sẽ đến ngày lộ mặt
Nụ cười sẽ trở lại trên những đôi môi từng héo hắt
Vòng tay nhân ái sẽ trở lại cùng tất cả những ai biết yêu
lẽ phải trên đời...
Giữa những tháng những ngày
Trập trùng nỗi buồn
Thảm sâu nỗi buồn
Mênh mông nỗi buồn
Bốn phía chân trời vắng bóng chim bay
Bạn tin tôi đi
Chữ vẫn biết tìm chỗ tìm nơi
Chữ sẽ biết tìm chỗ tìm nơi...

CỘT ĐIỆN CHI CA!

[Hậu hại điện...]

Chạy ngay về
Chạy về ngay và luôn
Ngay và luôn
Cột điện ơi cột điện à cột điện hỡi!
Xứ sở đang thừa chỗ
Đang tết đến xuân về
Hoa đầy đường và hàng mã rợp đất
Tung bồng đi thăm thú đi lể lạt dọc ngang và đi chúc
Mừng và mừng và mừng...
Tụi bây chạy ngay về
Chạy về ngay
Và luôn
Và luôn
Luôn và ngay
Đề kịp dự tất niên
Đề được xem được cười và đôi khi cũng được khóc
Trong vui có buồn
Trong buồn lại có tí vui vui
Chạy về đi cột điện à
Chạy về đi cột điện ơi

Nhưng nhớ đừng vội cười
Có thể cũng đừng vội khóc
Thóc giống đổ ra xay giã giần sàng
Lập kỉ lục ghi nét bánh dày và bánh chưng
Lập kỉ lục
Và kỉ lục
Về mà dự phần háo hức náo nức...
Về đi cột điện ơi!
Về đi cột điện à!

HẬU SỰ NGÃU TÁC

[Viết khi chờ test máu]

Bá Kiến bị hạ thủ
Người Vũ Đại trong bụng mở cờ
Vui vui quá vui không chịu nổi
Nên giữa chợ nhiều kẻ bô bô
Phen này thằng con ăn bùn là cái chắc
Thằng con cầm chắc là ăn bùn
Cho bô hờn
Cho bô...
Người làng Vũ Đại mừng rơn
Mừng nhất là bọn cường hào lí dịch đương chức hay cự
trào
Mừng nhì là đám trai làng tuy nói chuyện nhạt như nước
ốc nhưng to cao đen hôi sức căng tràn
(Sinh thời bá kiến rất chi hậm hực!)
Mừng ba là mấy thê thiếp còn phây phây phây còn đỏ da
thắm thịt
Ông lão châu giời
Thì em sẽ tán sẽ yêu sẽ vân vân mây mây
Những lực điền cao to...
Lò gạch cũ quanh làng hơi bị nhiều
Lo gì việc ấy mà lo
Cứ là bung lụa hay ho vô cùng.
Người vũ đại
Người việt nam
Chẳng có giống nào hơn.

CÁCH MẠNG CHI CA

Cách mạng à?

Ồ là là cách mạng

Hảo lớ cách mạng

Hảo su cù cách mạng

Lãng lũng treo cách mạng

Cách mạng là cách mẹ cái mạng những kẻ đáng cách

Đơn giản còn hơn cả món cơm rang

Dễ ợt dễ hơn làm bánh bao, sủi cảo và mì vằn thắn

Dễ hơn chặt chuối bờ ao

Cách

Cách

Cạch

Tạch

Xèo

Phèo

Tắt điện

Búa

Song phủ

Kiểm cùn

Cán cuốc

Vồ và dao quắm

Không cần lượ treo cổ làng nhàng
Không cần phòng ngạt ghế điện tốn kém
Hảo lối cách
Hảo lối cách
Hảo a hảo a đầu rụng như sung thối
Hảo a hảo a
Làng Mũi chủ nhân là ta
A Cu A Q A Quây A Quây...
100 năm dài đặc
100 năm
Cách mạng
Hảo lối
Không ngừng.

TẾT

[Nhân đọc một lời than của bà trò cũ ...]

Trăm thứ đổ vào Tết
Trăm thứ cứ Tết đổ vào
Cứ đàn bà đàn bà mà đổ/trút
Ô kia hình như đàn bà tự nguyện!
Này thì là bên nội
Này thì là bên ngoại
Này thì là đại gia đình
Này thì là cơ quan đoàn thể
Gọi chung là lên đèn xuống phủ
Này thì là sắm sửa cho chồng và các thể loại bên chồng
Này thì là sắm sanh cho con nhiều khi là cả cháu
Này thì là quà tặng bạn bè nhất là các thể loại bề trên..
Này thì là gà lợn rượu chè hoa trái tươi và khô đủ loại
Này thì là chậu hoa cây cảnh lớn bé đại choác tí hin
Này thì là dọn dẹp cửa nhà tân trang tu sửa quét sơn tô
trát
Này thì là tảo mộ ông bà cụ kị ba đời chín họ cúng ông
táo ông công tất niên giao thừa mở hàng mừng tuổi gặp
mặt đầu năm bạn bè cũ mới lễ chùa lễ đền lễ thánh lễ
thần giải hạn dâng sao trực tiếp cùng là trực tuyến/oãn
lai tiền chắn tiền lẻ ào ào xôn xao xốn xang...

Vân vân vân vân
Cứ đàn bà mà hỏi!
Cứ đàn bà mà khen!
Cứ đàn bà mà chê mà trách mà hạch mà dồn...
Ô tét bôn chôn bôn chôn
Ô tét hốt cả hèn
Phát ngốt
Phát sốt
Nhưng
Hình như đàn bà lại tự nguyện!

GIỖ MẸ

Giỗ mẹ ngày này hàng năm
Đêm qua chập chòn thức ngủ
Xa mẹ đã đã mấy mươi năm
Giọng quê vẫn trong tâm trí
Ta vẫn gọi mẹ là bầm!
Bầm ơi! Cái ngày xa ấy
Thân cò lặn lội sớm hôm
Mớ rau cùng là tấm cám
Cùng chồng lo ngô lo sắn
Nuôi cả đàn con lớn khôn
Bầm ơi! Sao mà khổ thế
Một đời toàn những nhọc nhằn
Loạn li cùng là đói rét
Lênh đênh sông sâu xuôi ngược
Chân trần đá nhọn đường trơn
Gánh cực mà đổ lên non...
Cơn mưa cái cò ngóng mẹ...
Ao sâu mất tấm con cá...
Tháng hai lúa trở đòng đòng...
Con nhớ bầm than như thế
Hôm nay là ngày giỗ bầm
Đêm qua chập chòn hình bóng
Hình như bầm vẫn ăn trầu
Hình như vẫn đôi quang gánh
Chân trần nơi bến sông sâu.

NHỮNG ĐÊM KHÔNG NGỦ
Hay
THƠ VỀ CÁI VÔ NGHĨA

Có những/nhiều đêm không ngủ
Cô gái ngửa mặt nhìn trời đếm sao
Nếu đêm ấy có sao và bầu trời cao cao
Có những/nhiều đêm không ngủ
Cô gái hay người đàn bà nghe và đếm mưa rơi
Nếu là mưa phùn thì hơi khó đếm
Có những/nhiều đêm không ngủ
Anh chàng nọ sau một cơn say tả tơi
Thức dậy ngồi đếm những cuộc tình, những chẵn chiếu
đã đi qua trong đời và dự tính cho tương lai cũng chiếu
chẵn gì đấy
Có những/nhiều đêm không ngủ
Ông giáo sư già cả đời nghiên cứu nhà thơ lá cờ đầu
Thức thâu đêm ngồi đếm có bao nhiêu tính từ, động từ
trong toàn tập lá cờ đầu
Để so sánh với tổng số tính từ động từ trong toàn tập lá
cờ đuôi hoặc lá cờ giữa
Có những/nhiều đêm không ngủ
Người tù oan ngồi đếm muỗi bay
Nhiều đến nỗi phải thay một bằng một trăm
Hết muỗi thì đếm vết ghẻ ruồi trên thân thể bạn
Để khi khác thì nhờ đếm lại

Có những/nhiều đêm không ngủ
Cô giáo thức dậy đếm lại những bài thơ đã đăng trên
Facebook
Có những/nhiều đêm không ngủ
Cô đào già ngồi dậy đếm những cuộc tình
Cả nghiêm túc lẫn linh tinh
Có những/nhiều đêm không ngủ
Người đẹp ngồi đếm những viên ngọc trai
Ồ viên nào cũng bóng bẩy
Nàng tinh nghịch đem thử lửa
Thì thấy
Có nhiều hạt bằng nhựa
Có những/nhiều đêm không ngủ
Những ai
Ngồi dậy
Đếm lông chân
Hoặc nghêu ngao hát
Chim trời ai dễ đếm lông
Nếu không đếm được thì ông đếm tiền.

LÒNG TA THẤY DỪNG DỪNG

Ừ hiện không phải là bản chất!
Sao nhiều thế?
Nhiều vãi!
Tụi trẻ kêu...
Sao kéo dài triền miên mấy chục thế hệ?
Kéo dài hết cả một đời từ lúc tóc còn xanh đến khi kè
miệng lỗ!
Những người già than thở
Nghe buồn như đêm tháng bảy đổ mưa ngâu
Đến tụi nhóc cũng trở nên trầm lặng
Đeo tai nghe nhạc
Ừ rũ cúi đầu...
Ừ chỉ là hiện tượng
Ít thôi nhưng cũng đủ kinh hoàng
Cũng đủ viết ra hàng núi sách
Cũng đủ làm nên diện mạo cõi nhân gian
Bỗng chợt nhớ "Văn chiêu hồn" âm dương trộn lẫn
Bỗng chợt nhớ phố huyện nghèo hiu hiu buồn ủ dột
Trong trang văn đọc tự thừa thiếu thời
Bỗng chợt nhớ ngôi làng Macoldo xa lơ xa lắc
Bỗng chợt nhớ ...ai đó kêu sao buồn thế
Buồn như không thể buồn hơn thế giới người dung
Chỉ là hiện tượng thôi chứ không phải là bản chất
Một an ủi quen nhàm
Lòng ta thấy dừng dừng.

TRÒ CŨ HỎI KHÓ

Thầy ơi!
Thị Kính cùng là Thị Mầu,
Nếu thầy mà chọn, thế nầu thầy ơi!
Ồi giời! Nghe hỏi. Ổi giời!
Rằng trò hỏi khó. Giả nhời thế nao.
Kính mong quý vị đồng bào,
Gọi là trợ giúp. Ôi chao. Xin nhờ!
Thị Mầu thì hẳn đong đưa,
Còn như Thị Kính có thừa đoan trang.
Thị Mầu yêu hơi sỗ sàng,
Còn như Thị Kính rõ ràng nét na.
Hỏi rằng trong cõi ta bà,
Thị Mầu, Thị Kính ai đả hơn ai?
Xem ra hơi khó giả nhời!
Không nhẽ thầy lại đánh bài ngó lơ.
Vì thế nên phải cậy nhờ,
Anh chị em trợ giúp để tôi thừa cùng trò!

NÓI VỚI CHÍNH MÌNH

Đừng mơ đem cả thế giới về ngôi nhà của mình!
Vô số thứ chỉ thuộc về ai đó
Kì hoa dị thảo
Về nơi nhà mình có thể trở nên khôn xiết tầm thường
Những nạm vàng mạ bạc
Thậm chí cả kim cương
Rất nhiều khi trở thành xa lạ
Những món ăn cầu kì
Thì chỉ nên ném thử
Những áo quần
Những xe siêu sang
Những đồ trang điểm dùng cho bà chúa ông hoàng
Những này kia ấy nọ kể cả ngày không hết
Kể cả tuần không hết
Kể cả tháng cả năm...
Mắc mệ.
Ngôi nhà của mình phải đúng nghĩa của mình
Đừng mơ mang cả thế giới về nơi đó
Rất có thể ta trở thành xa lạ
Giữa những đâu đâu bộn bề
Và ta phát sợ
Những bình yên cần có
Theo gió cuốn đi.
Có một thời
Nhà nhà treo chân dung XYGF...

Lạ hoắc
Mà ta không nhận ra
Mắc mệt
Tơ rối chỉ vò
Cõi mê miên man
Bao nhiêu người không bao giờ tỉnh lại...
Những chân dung này kia
Những áo quần ấy nọ
Những hoa những quả những lọ những bình những xe
những cộ những tượng những tranh những thủy tinh
những sứ những sành những tượng thú linh tinh (hồ báo
hồ biếc cá sấu cá siếc voi viếc ngựa nghiếc đại bàng đại
biếc cóc ciếc sư tử sư tiếc nghệ nghiếc tì hiu tì hiếc vân
vân vân viếc...)
Có thể đẹp ở xứ người
Có thể
Cũng có khi đồ thải loại chỉ là
Cơn có chi mà ta phải mang về?
Có khi nào ta tự hỏi?

NGÃU TÁC (!)

Làm nhà mới
Chúng tôi để một khoảng đất trồng cây
Không trồng na
Vì chúng tôi không còn trẻ
Cũng không trồng chuối
Vì ngại ...phải mang tiếng là già!
Vợ tôi trồng mấy khóm hoa
Còn tôi búng về mấy cụm cỏ
Từ những mảnh đất còn hoang
Và nhặt mấy hòn đá
Một vài chiếc bình cũ
Học theo người Japan
Đặt ngẫu hứng
Cái vườn nho nhỏ thành hình...
Rồi hoa sẽ nở
Rồi cỏ sẽ biếc xanh
Chỉ có những chiếc bình và mấy phiến đá chắc vẫn
nguyên như cũ
Không trẻ lại cũng không già thêm...
Thấy đẹp
Và
Một chút an lành.

XA VÒI NHỮNG VÌ SAO

Những ngôi sao vời vợi xa
Sáng trong
Hồn nhiên và vô tư
Huyền thoại kể rằng chúng có quê hương là trái đất
Trước khi có loài người...
Nhưng rồi
Đất chật người đông
Mỗi ngày mỗi tệ
Thời hoàng kim mất hút
Thời bạch kim không còn
Trơ lì thời đại
Con người xấu xí thêm
Ác độc thêm
Tàn nhẫn vô chừng
Tham lam bần tiện
Hiếu danh
Hiếu sát kinh hoàng
Vô độ...
Những vì sao bỏ mặt đất ra đi
Mãi mãi ra đi không trở lại
Không bao giờ trở lại
Nhân loại bị bỏ rơi mãi mãi

Mãi mãi những vì sao ra đi
Mãi mãi xa vời vợi
Ngày mỗi ngày thêm xa
Những vì tinh tú nháy mắt cười
Những vì tinh tú tìm niềm vui không có con người
Không cần con người...
Đêm lạnh giá trong veo
Tôi nhìn những vì sao xa xôi
Thầm ao ước...

SIÊU BẤT AN

Tin người chết
Ô hay hình như đã trở thành quen nhàm
Tin tội phạm đủ cỡ đủ loại
Ô hay đã quen nhàm
Tin giả dối đủ mọi cấp độ
Ô hay đã quá quen nhàm
Tin những chuyện bất thường
Ô hay cũng trở nên quá quen nhàm
Những bất ổn
Những bất an
Ô hay cũng quá quen nhàm
Những khoe thân khoe tài khoe danh khoe thơ khoe con
khoe bố khoe áo khoe quần khoe xe khoe nhà ...
Ô hay cũng quá quen nhàm
Nhàm chán và nhảm nhí
Không mua nổi cái cười dù nhạt như nước ốc
Không mua nổi tiếng khóc dù chỉ là thoáng chốc
Không mua nổi
Những con ốc rỗng không hình như đã hóa ốc mượn hồn
Những đàn cá mất tăm thẳm sâu đại dương
Những đàn chim mất hút chín tầng trời
Những đàn bướm sắc sỡ chỉ còn trong thế giới ảo

Những sao trời trốn biệt
Những hoàng hôn và những bình minh cũng trở thành vô
hồn
Những xe cộ nhà khí thải hạ cửa kính đen
Những dòng người được bao gói như thầy ma không
phân biệt sống chết
Những phố xá cuồng nhiệt hay lơ đãng thiếu ngủ
Những hoa giả vật vờ không sống không chết...
Bất an thành chuyện quen nhàm
Và nhảm.

NIỆM KHÚC

Linh hồn bé nhỏ hãy bay đi
Bay đi
Bay đi
Đến những vùng trời khác
Đến những miền đất khác
Đến nơi nao cũng được
Đừng trở lại
Vĩnh viễn đừng trở lại...
Ôi! Khủng khiếp! Khủng khiếp! Khủng khiếp!
25 cm và 35 m
Những con số lạnh lùng
Ầm ầm kim khí vào cuộc
Chết đau chết đói chết rét chết vì hoảng sợ
Địa ngục thăm thăm giữa miền nhân gian
Oi những người phát tâm cầu nguyện
Phép màu không xuất hiện
Phép màu trốn biệt mất rồi
Phép màu cũng không bao giờ trở lại
Đừng bao giờ trở lại phép màu ơi!
Hãy bay đi linh hồn bé nhỏ!
Đừng trở lại bao giờ!
Hãy bay đi!
Bay đi...

THĂM THĂM SÔNG CẦU...

[Thì thơ làm dáng...]

Qua thành phố sông như ngừng trôi,
Nước thăm thăm sâu
Thăm thăm xanh
Thăm thăm...
Sông có tự bao giờ?
Và bao giờ sông biến mất?
Tôi hỏi vợ không cần đợi trả lời
Sông bình thản vẫn xanh thăm thẳm
In hình những bóng lảng mây trôi...
Từ thượng nguồn sông chảy vào thành phố
Hình như mang về một chút sắc chàm
Hình như mang về cả hương rừng đầm sâu và lặng lẽ
Hình như mang về...Hình như...
Thăm thăm sâu
Thăm thăm xanh
Khi sông Cầu qua thành phố
Tôi nghe được gì từ sắc sông xanh?
Tôi nghe được gì từ lặng yên thăm thẳm nước?
Tôi nghe được gì từ bóng lảng mây chiều?
Tôi nghe được gì?

Thăm thăm dòng xanh....
Thành phố nơi sông chảy qua
Không chờ nặng phù sa
Không bên bồi bên lở
Chỉ thăm thăm xanh
Thăm thăm sâu
Lặng lẽ
Làm héo khô những quen nhàm chữ nghĩa ...
Nước đủ trong cho tôi soi gương
Nước đủ sâu để trở thành bí ẩn
Nước đủ xanh làm dịu bớt ưu phiền và rửa trôi bụi bặm...
Thăm thăm sông Cầu
Khi qua nơi thành phố...

GIAO THỪA

(Kính tặng Anh Nguyễn Minh Nữ)

Những năm tôi chưa ngẩn ngơ về già
Trai út vừa vào lớp một
Thành lệ trước giao thừa
Hai bố con đảo một vòng thành phố...
Thành phố tỉnh lẻ
Thành phố cũng có chợ hoa
Cũng có Tết nhà nhà
Bán mua mua bán...
Hai bố con không hòa vào dòng người tập nập
Đang vui
Hai bố con hầu như không nói
Không hớn hờ
Không nhiều thứ
Chỉ lặng lẽ nhìn...
Cái chợ hoa trước giao thừa
Là bãi giác khổng lồ
Lạnh thấu xương
Có khi mưa
Có khi âm ào sấm sét
Những người lao công
Dọn rác
Dọn rác
Dọn rác

Âm thầm giữa dòng đời
Háo hức
Súng sính áo quần đủ mốt
Cười nói ngả nghiêng chờ xem pháo hoa...
Những khu chợ tạm
La liệt ế thừa
Hoa
Cây
Đủ loại
Không ai mua
Tất cả lẫn vào bóng tối
Những người bán hàng
Âm thầm lặng lẽ
Như cố thu mình cho bớt lạnh
Trong những căn lều tạm bợ
Giao thừa
Giao thừa
Nhà ai đó
Sáng rực pháo hoa và pháo điện nổ...
Những nơi hai bố con tôi đi qua
Vẫn âm thầm bóng tối
Giao thừa hình như không tới....
Cả chục giao thừa
Như thế

Hai bố con lặng lẽ
Đào một vòng quanh phố
Vẫn chợ hoa - bãi rác khổng lồ
Vẫn những ngổn ngang hoa và cây ế ẩm
Vẫn những người lao công lặng lẽ âm thầm
Vẫn những căn lều tạm bợ
Vẫn thế thôi...
Và con tôi
Vẫn thế
Lặng lẽ nhìn
Tôi chưa bao giờ hỏi
Con trai của bố nghĩ gì!
Tháng năm lặng lẽ trôi
Lại chuẩn bị đón giao thừa.

QUAN TRƯỞNG HÀNH PHÒNG NHẠY

[Tự nhiên nhớ gia cảnh Tào Tuyết Cần...]

Anh có tài không?

Có tài!

Anh học giỏi không?

Có giỏi!

Anh có tâm không?

Khó ...nói!

Anh có tâm không?

Cũng hơi bị khó trả lời!

Anh tự biến mình thành một con ốc nhỏ một đỉnh vít nhỏ

Nhỏ như con thỏ

Nhỏ như ngọn cỏ

Thoạt đầu ẩn mình trong vai thư lại

Trong vai nô tài

Trong vai không bi không hài

Nhu mì như củ khoai...

Cái giỏi cái tài thành phương tiện chờ thời

Cái tâm biến dạng dần theo cái tâm ông chủ

Cái tâm thu hẹp dần theo tầm mắt bề trên...

Và bề trên nữa

Trên nữa

Đến như Cao Cầu còn trở thành tể tướng đầu triều

Huống hồ là anh như anh
Bằng đò
Làu làu hình như vài ngoại ngữ ...
Lông son gác tía
Nhào nặn
Gác tía lầu son
Anh tự biến hình
Anh đâu còn là anh
Tuổi trẻ đầu xanh
Môi hồng mắt sáng
Thay bằng son phấn
Thay bằng...
Những tấn phong
Những cát nhắc
Tiến thân
Rất đúng lộ trình
Lộ trình của những nhào nặn
Những vụn vẹo
Những chạm trổ
Những nỗ lực ẩn thân
Những âm thầm chuẩn bị

Nơi bóng tối hậu trường
Hậu trường đục ngầu sát phạt tranh chiếm ghê rợn thắng
thua được mất sống còn mua thù chuốc oán sào lên ngọn
ải hờn ghen hận cao như núi...
Quan trường cheo leo bờ vực
Hiểm họa khôn lường...
Một ngày xấu trời
Tấn tuồng màn đóng
Người xưa gọi hết thời
Vua lột mũ áo
Gông cổ xiềng chân trói tay...
Hầm sâu ngục tối
Sân châu huyết thổ đỏ lôm
Ôm hận đón đau
Trợn trừng mắt trắng...
Xin đừng than trách
Lòng người hiểm sâu
Tình người bạc trắng
Xin hãy trách mình
Dù cay dù đắng...

LỤC BÁT CUỐI NĂM

Năm cũ khép lại mừng mừng,
Chiều cuối năm từng từng tung. Sắp tàn
Âm ương có một tay gàn,
Dở hơi lí sự luận bàn linh tinh.
Loài người bày đặt tháng, năm,
Rồi thì là lịch mặt trăng mặt trời.
Rồi bao nhiêu chuyện dở hơi,
Xung quanh cái lịch...thế thôi. Đặt bày.
Ví như vào buổi chiều nay,
Nghe loan tin lễ "khai đao". Giật mình
Đến khi có dòng tiếng Anh,
Khao đao - Đếm ngược nghe/đọc thành Khai đao!
Rõ là bí đao tào lao,
Khi hết cuốn lịch là vào năm mới/tân niên.
Thế mà cũng sượng liên miên!
Nào là lễ hội khắp miền khắp nơi.
Đếm ngược rồi lại đếm xuôi,
Loa đài nhưc óc tuyết rơi Xi păng.
Thế là đã hết một năm,
Một năm lại đến lằng nhằng điêu điêu.

PHÁT TRIỂN CA DAO

Ông Ninh ông Ninh
Ông ra đầu đình ông gặp ông Nắng ông Nang
Ông Nắng ông Nang
Ông ra đầu làng ông gặp ông Ninh ông Ninh...
Người Việt mình
Làng Việt mình
Quanh đi gặp
Quần lại gặp
Cà lạp cà lăm ông ổng ồng ông
Ông chạy lông nhông
Ông ngồi một chỗ
Ông diễn trò nhảm trò nhảm trò nham
Ông ra khỏi làng
Lại quàng trở lại
Vấn bó con chó bông
Vấn ông con chó xồm
Vấn ninh ninh ninh ninh
Vấn nang nắng nàng nang
Chỉ tội dân làng
Nhảm nhọt cái sự trồng trọt
Tưởng Ninh là thần
Tưởng Nắng bỏ tát

Tôn Ninh Idol
Tôn Nang mẫu mực
Cô giáo làm thơ
Nỉ non suốt mướt....
Hỡi ơi ông Ninh ông Ninh
Ông hóa thành tinh
Hỡi ơi ông Nang ông Nang
Ông hóa thành cướp
Ban mặt ban ngày
Thanh thiên bạch nhật...
Trời kia có mắt
Lưới giăng lồng lộng
Ninh Nang Nang Ninh
Cuối cùng chết rấp
Lòi tói lộ mặt.

TIỂU XẢO

[Chả cứ gì Đoàn Văn Hậu thừa Cụ Trần Thanh Cảnh]

Người China có truyền thống ngàn đời
Xảo và hình như là...đại xảo!
Xảo ra xảo
Miên man dẫn chứng
Từ lăng mộ Tần Thủy Hoàng
Cho đến vịt quay Vương Phủ Tỉnh
Những khóc hình âm ti địa ngục cũng vái làm thầy
Và luật thi ví dụ như thơ Giả Đảo
Vân vân và mây mây...
Vô kể...
Hình như xứ mình
Ông nhà văn Đặng Thân gọi là Việt lầy
Học theo
Bày hầy
Lầy nhầy
Cù chầy
Lầy bầy
Và hóa ra tiểu xảo
Ví dụ vô vàn đâu đâu cũng có
Người người tiểu xảo nhà nhà tiểu xảo ngành ngành tiểu
xảo nam phụ lão ấu đua nhau

Thi ca làm dáng
Học giả làm màu
Nông phu thợ thuyền tiêu thương đại gia thiếu gia tuốt
tuốt
Tiểu xảo tiểu xảo
Hóng hót
Lớt chớt
Nhờn nhọt màu da nhờn nhọt thi ca nhờn nhọt tư tưởng
nhờn nhọt món ăn nhờn nhọt lễ hội nhờn nhọt thi đua
nhờn nhọt giải thưởng...
Thói quen phong tục tập quán nét đẹp vùng miền!
Ngàn năm vững bền
Di truyền vĩnh cửu.

MA LIÊU CHÊNH

Ma mị em sợ hết hồn,
Ôi ma mị thấy bồn chồn tung tung.
Liêu trai nung núng mòng mòng,
Ồ liễu trai sượng cả trong lẫn ngoài.
Chênh chao quá ối giờ ơi!
Thơ chênh chao khiến em ngồi ngấm chim/anh.
Ma liễu chênh mắt lim dim,
Liêu chênh ma biết đi tìm ở mô.
Chênh liễu ma tiếng tồ tồ,
Chênh liễu ma áy ngôn từ thời nay.
Liêu ma chênh quá là hay,
Liêu ma chênh tựa ớt cay bốn mùa....
Ngoài kia giờ lại đổ mưa,
Chờn vờn ma mị rất là liễu trai.
Tháng giêng rồi lại tháng hai,
Chênh chao em nhớ đi ngoài cho anh.

LỤC BÁT LIÊU TRAI

Khổ thân hai chữ liêu trai,
Bỗng dung ai đó đem xài linh tinh.
Hình như là tụi phê bình,
Nhai vắn nhá chữ khoe mình tài cao.
Liêu trai là cái gì nào?
Thôi đành chịu chết. Ói dào liêu trai.
Liêu trai ai hời hời ai!
Hình như hấn gánh có hai quả cà.
Ngắn ngơ vào ngắn ngơ ra,
Ngắn ngơ ngơ ngắn rất là...liêu trai.

LỤC BÁT MA MỊ

Ma mị! Ói giời! Tràn lan...
Khắp nơi ma mị thấy ngang phè phè.
Buông câu bình phẩm gà què,
Cối xay quanh quẩn. Là nghề của ai?
Ma mị là ma mị ơi!
Là ma cô Mị? Tô Hoài con ông?
Khéo thay bút mực lông bông,
Bỗng dung ma mị mà không hiểu gì.
Một khi ma mị, một khi,
Bôi vôi đánh dấu xéo đi tao nhờ.
Biển khơi lớp lớp sóng xô,
Những người ma mị ngồi bờ phơi lông/ chim.

LỤC BÁT CHÊNH CHAO

Quen nhàm hai chữ chênh chao,
Một người xài kéo theo bao người xài.
Chênh chao gió chênh chao giời,
Chênh chao đất chênh chao người. Chênh chao...
Đọc thơ mà thấy nôn nao,
Say xe, say sóng... Say nào chao chênh.
Bỗng dưng thơ quá chênh vênh,
Như răng bà lão bông bênh trôi bè
Y như thịt lợn bè nhều,
Luộc và chắm mắm ôi ề chênh chao.

LỤC BÁT... NGŨ BÌNH

*Chả là có lão bạn cứ nức nở khen
thể thơ này rằng thì là độc lạ,
rằng thì là tinh túy ông cha, rằng
thì là "n" rằng thì là! Nghe lão
tán, mình cười đau quặn ruột và
bảo tui sẽ sản xuất nhanh như
chóp 5 bài lục bát cho nó máu. Và
học đòi thi gia Pháp A. de Musset
tác giả những thi phẩm nổi tiếng
về ĐÊM nhà em chơi LỤC BÁT
SÁNG TRƯA CHIỀU TỐI ĐÊM
cho nó oách!*

LỤC BÁT ...SÁNG

Bỗng dưng thấy rất tự hào,
Có con chào mào nhí nhánh khoe...đuôi.
Xem ra nó vẫn ...hơn người,
Tự hào khi thấy con voi...có ngà.
Cầu lông tiến sĩ òa òa,
Cũng tự hào cũng tỏ ra hiền tài.
Ăn mẫn và đáì thì khai,
Tự hào đã dọn từ ngoài vào trong.
Tay sờ vào được Cúp vàng,
Tự hào lên báo khoe khoang như rô.
Mùa hè tự hào...có mưa,
Tự hào khắp lượt không chừa một ai.
Đói dài tự hào có khoai,
Tự hào rét giá có vài tấm chăn.
Thói tự hào chẳng ai bằng,
Nam phụ lão ấu hát nhăng một bài.
Ới ời ời ời ời ời,
Tự hào hát mãi cho giời nó nghe.

LỤC BÁT TRƯA

Thịt luộc mà chắm mắm nêm,
Ăn xong nó sướng như điên. Anh à!
Ăn cùng với vài miếng cà,
Đảm bảo cả nhà đều sướng như điên.
Xin anh hãy nhớ lời em,
Mắm nêm thịt lợn đỡ liền kì thi.
Mắm nêm thịt luộc một khi,
Giành bằng tiến sĩ khó gì hỏi anh?
Vườn khế lại nở hoa chanh,
Mắm nêm mùi dậy và anh dậy mùi.
Thịt luộc thầy cô cùng xơi,
Đến khi bỏ phiếu điểm mười...ngon ơ!
Có bằng tiến sĩ khỏi lo,
Một lần cơ cấu là to chuyện rồi!
Ghé cao ngất ngưỡng anh ngòi.
Mong anh hãy nhớ cái thời luộc - nêm!

LỤC BÁT CHIỀU...

Nghe đồn anh ấy siêu tài,
Làm thơ lục bát bài bài nối nhau.
Thơ anh là có chiều sâu!
Nguyệt Nga đoan chính Thị Màu lãng lơ.
Thơ anh ca ngợi cây dừa,
Đẹp như dáng đứng đẹp như dáng nằm.
Thơ anh viết về tháng năm,
Là hoa phượng nở bung băng rục hồng.
Thơ anh viết về mùa đông,
Thương người hiu quạnh phòng không một mình.
Mùa xuân anh viết thơ tình,
Tang tang tí tí xinh xinh cô nàng.
Mùa thu thơ đượm nắng vàng
Trời xanh nước biếc ...rõ ràng mùa thu.
Đọc thơ như coi đèn cù,
Vòng đi vòng lại tí mù vòng quanh....
Thơ anh thơ ảnh thơ ảnh,
Ồi giờ ơi! Rõ ràng ràng là thơ.

LỤC BÁT ...TÔI

Mời anh thịt lợn/ luộc mắm nêm,
Dù anh người Mĩ người Xiêm người Tàu,
Dù anh người Á người Âu,
Người Phi người Úc ...ở đâu cũng mời.
Mắm nêm thịt lợn anh ơi!
Là ngon nhất hạng trần đời... Xin anh!
Bọn đờn bà tỉnh Bắc Ninh,
Mời giàu mời rượu... Linh tinh bày trò.
Họ mời rất chi giả đò,
Trầu là đạo cụ rượu là La Vie.
Xin anh cứ tin em đi!
Thịt này mà chắm mắm kia. Sướng đời!
Một mai có phải về trời
Ở trên chắc chẳng có người mời anh!
Mắm nên lợn luộc quê mình,
Hai tư trên bẫy (24/7) em xinh đã mời!
Mong anh đừng chối! Anh ơi!
Đàn ông Á rập đã mời! Cũng ăn!

LỤC BÁT ...ĐÊM

Nguyễn Thai có rất nhiều chè,
Đêm, dậy đi tè đứng ngắm trăng lên.
Hình như ông lão/cô gái nhà bên,
Hình như (như tở) cũng lên đòi chè.
Xa xa có một cái khe,
Lấp la lấp lánh. Ô kìa! Là ai?
Xin mời bạn đến xứ tôi,
Trăng tha hồ ngắm. Đứng ngồi tự do!
Ở đây, tha hồ làm thơ,
Từ phường xã đến vũ trụ/trụ mặc lòng.
Thậm chí thơ làm vừa xong,
Hoặc đem nhóm bếp hoặc dùng đuôi chim...
Hoặc cho gà lợn nó xem,
Hoặc dùng dụ chuột...Không tin, cũng đành.

MỜI ANH ...

Mời anh thịt lợn/ luộc mắm nêm,
Dù anh người Mĩ người Xiêm người Tàu,
Dù anh người Á người Âu,
Người Phi người Úc ...ở đâu cũng mời.
Mắm nêm thịt lợn anh ơi!
Là ngon nhất hạng trần đời... Xin anh!
Bọn đờn bà tỉnh Bắc Ninh,
Mời giàu mời rượu... Linh tinh bày trò.
Họ mời rất chi giả đờ,
Trầu là đạo cụ rượu là La Vie.
Xin anh cứ tin em đi!
Thịt này mà chắm mắm kia. Sướng đời!
Một mai có phải về trời
Ở trên chắc chẳng có người mời anh!
Mắm nên lợn luộc quê mình,
Hai tư trên bảy (24/7) em xinh đã mời!
Mong anh đừng chối! Anh ơi!
Đàn ông Á rập đã mời! Cũng ăn!

LẠI LỤC BÁT

[Đăng kí giải thơ Thế giới]

Bỗng dung nổi hứng làm thơ,
Làm xong hí hứng ngồi chờ ...luong huu.
Ngửa mặt nhìn thấy cánh diều,
Nó đang nhào lộn ra điều biết bay.
Thành phố đang trồng nhiều cây,
Có vòng đai cổ gió lay sợ gì.
Gió đông vi vút canh canh khuya,
Dặm trường thân gái biết về nơi mô?
Giật mình vì tiếng ô tô,
Đèn pha sáng quắc...Tò tò suối reo.
Qua sông rồi lại qua đèo,
Nhà thơ thế giới trong veo tâm hồn.
Khơi xa sóng vỗ bồn chồn,
Trên bờ già trẻ man ngồn ra khoe!
He he rồi lại he he,
Bài thơ thế giới giống tre quanh làng.

THƠ THẾ GIỚI

[*Bài này vừa đăng kí giải thơ Vũ trụ*]

Quá tốt cho người được nhận giải
 Có cái để vui
 Khi mênh mông buồn chán
 Khi thu hẹp mãi chân trời
 Khi bày đặt bốn phía trạng thái ngáp ngủ canh hên lờ đờ
 Khi không ít người hưởng lợi từ nước bọt
 Khi miên man những hội hè yến ẩm
 Khi ê a nhê nha xá lệ toàn thân
 Khi đá via hè vì mưa vỡ nát
 Khi người dân bán đất cấy trồng
 Khi bỗng dưng thiên hạ bỏ tát tấn phong
 Khi dao chọc tiết lợn được làm hung khí chết không kịp
 trắng trối nạn nhân
 Khi mì ăn liền trở thành hàng cứu trợ
 Khi bánh chưng nặng cả tấn cúng vua Hùng
 Nhê nha những bài hát/diễn văn cũ mốc
 Khi miên man những cuộc thi sắc đẹp ngông ngông
 Khi 65% học trò trầm cảm chán buồn...
 Khi vây bọc đặc quánh chuyện thường ngày tẻ ngắt...
 Thơ thế giới nổ tung pháo bông
 Niềm vui ít ỏi
 Có thể là vô hại
 Có thể là vô trùng
 Sao phải xoắn?
 Sao phải mừng mừng từng từng từng...

TA UỐNG TA ĂN TA HỨA HẢO

[*Thơ A.X Pushkin*]

Tưởng Ta đã bị vùi chôn xuống đáy sâu địa ngục
Không ngờ lại trôi lên
Và mặt nạ mới...Ta đeo
Những bộ y phục
Ra về
Đồng cảm/cảnh với vô số người nghèo
Dép dày mũ khăn quàng cổ
Và cả đi bộ
Và giơ tay vẫy vẫy
Và giang tay ôm choàng
Và ăn uống giản đơn
Và nói năng bình dị
Và tỏ ra rất thương
Đàn bà và trẻ nhỏ
Và vân vân mây mây
Ta biến ảo
Khôn lường
Nơi kín đáo Ta Ăn
Tuốt tuột
Nơi công khai ta diễn
Chúng dân xúc động tâm can
Chúng dân nức nở khóc
Chúng dân phục sát đất
Chúng dân hóa thành chiến sĩ tiên phong

Hóa thành anh hùng
Hóa thành hi sinh gương sáng
Hóa thành bất tử nhờ quyết lao vào cái chết
Lao vào công cuộc kiến thiết
Dựng lò nấu thép gang
Biến đá sỏi cằn khô thành cơm gạo
Tận diệt cỏ cây chuột đồng chim sẻ châu chấu cào cào
Tận diệt những ai dám ngẩng cao đầu
Bằng đầu tổ ào ào
Bằng búa và bằng gậy
Bằng cuộc bỏ thẳng đầu
Bằng hàm sâu ngực tối
Bằng số đen lí lịch chín họ ba đời
Bằng treo cổ
Bằng khảo tra nhục hình
Bằng truyền thống coi mạng thảo dân như cỏ dại
Thề tận diệt...
Ta hóa thành thần
Ta hóa thành thánh sống
Ta thay chúa trời ban phước
Quà ta tặng không phải là bánh thánh
Quà ta tặng huy hiệu khảm hình ta vàng óng
Quà ta tặng là những lá thư khen viết sẵn
Quà ta tặng hóa bảo vật thiêng liên...

Ta vẫn Ăn
Và ta vẫn hứa
Chuyện hảo huyền
Sao các người
Lũ công dân hạng bét
Cứ sái cổ mà tin
Ngu thì chết
Ngu ngu nữa ngu mãi
Đám bần dân nghèo hèn...

*Tình cờ đọc stt của Lao Ta viết mấy dòng về Lãnh tụ Lợn
trong kiệt tác TSV.*

BỒ TÁT

[Mong Đức Phật xá tội]

Bồ tát, bồ tát, bồ tát...
Bồng dung thiên hạ tấn phong
Bồ tát
Bồ tát
Bồ cũ mới mọt
Rách nát
Sứt cạp
Bồ tát tát bồ
Ô hô ai tai
Bồ tát rất oai
Dơi mặt chuột tai
Hào hứng hứa hão
Cứ như đúng rồi...
Bồ tát ôi thôi
Hơi bị hôi hôi
Hơi bị
Chán đời
Dân đen ngơ ngẩn
Bị lừa đáng đời
Idol vầng mỡ
Tan thành mây trôi
Bồ tát thiu ngủ
Bồ ơi tát ơi...
Tặng Trịnh Baron

TÔI CỨ CÓ MÀ KHÔNG TÀI NÀO HIỂU NỔI

Chùa khùng toàn gỗ là gỗ
Từ rừng
Cười như trứng số độc đặc
Ai khóc rưng rưng...
Quan tài nguyên một cây cỏ thụ
Nghe nói cả chục tỉ việt nam đồng
Ê a tụng niệm
Siêu thoát cực lạc vân du
Ai rưng rưng khóc...
Lao vào tâm dịch
Bay giải cứu
Kết cục bao nhiêu kẻ hóa củi đút lò
Ai cười phớ lớ
Ai ngậm đắng nuốt cay...
Được cầm huy chương vàng trước khi trao cho danh thủ
Nghẹn ngào
Tự hào
Quá đổi tự hào
Ai trào dâng xúc động
Ai cúi mặt tủi nhục
Hình như không có ai
Niềm tự hào mang màu sắc bán khai
Dân không chịu lớn
Ngây ngô cười...

Đá lát vỉa hè xung xung 70 năm bền vững

Vỡ nát

Vì mưa nắng thất thường

Ai lắc đầu ngao ngán

Ai trong bụng mở cờ

Ai có

Có ai

Đồng đội cũ giết nhau giữa thanh thiên bạch nhật

Ông A trộm quần lót đàn bà

Bà B cử nhà giáo nữ

Giúp vui những tiệc tùng

Đám đàn ông thêm vui vẻ tí

Ai thấy ê chề

Ai không

Ai hài lòng làm thân hầu rượu

Thâu đêm tiệc tùng...

Mở báo nghe đài coi ti vi

Hàng ngày

Đầy chật những chuyện dở cười dở khóc

Lạnh buốt mùa hè

Mưa đá mùa đông

Những gói mì cứu trợ

Những chửi đổng vô hồi

Những chướng tai gai mắt
Đã thành chuyện thường ngày
Lặng lẽ dằng dai
Hình như trở thành lối nghĩ
Muôn năm
Ai có ước muốn đổi thay
Ai có
Có ai
Tôi cứ cố mà không tài nào hiểu nổi!
Cái nước mình nó thế!
Ngửa mặt kêu trời.

NHÂN MÙA GIÁNG SINH...

*[Tôi không là người có đạo nên chưa chắc đã phù hợp
với cộng đồng tín hữu Ki tô giáo]*

Thiên đường ở đâu?
Cả tỉ người trên trái đất hướng về
Và mơ một ngày
Được đến
Nơi nước Chúa vĩnh phúc
Hết khổ đau bất hạnh
Hết ưu phiền
Nơi ấy
Thiên đường
Ngàn năm vẫy gọi...
Mặt đất sao lăm đạ đoan
Sao nhiều bất trắc
Sao nhiều chém giết
Sao nhiều lọc lừa giả trá
Sao nhiều đoi rét
Sao nhiều hờn tủi bất an
Sao nhiều phiền lụy và nước mắt....

Chúa bỏ chúng ta
Bao giờ Người trở lại?
Hay chẳng bao giờ
Thiên đường
Vời xa
Thiên đường đã mất...
Cầu nguyện
Chúng ta từng cầu nguyện
Chúng ta sẽ còn cầu nguyện
Thiên đường vẫn vời xa
Thiên đường...

VIẾT KHI KHÔNG BIẾT CÓ NÊN KHÔNG!

Hơi thở của siêu sao bóng đá
Ở Hà Nội người ta còn nhận ra
Bình luận viên trận cầu WC thổ lộ thể
Ai za!
Cơ man là lời than oan
Của người Việt
Những người đồng bào ruột thịt
Không nhận ra
Không nghe thấy
Ai za!
Có vẻ thật đấy
Ai dám đùa!
Khổ cho mấy bạn
Bình luận viên túc cầu
Ham tu từ
Thành ra
Ai za!

Tôi bật cười khục khục
Giữa mùa đông giá buốt
Nghe vùng núi cao băng giá
Trẻ em nhiều nơi thiếu áo quần
Và trâu bò thiếu cỏ
Những người dân
Chẳng mấy ai nghe hơi thở
Dù của siêu sao
Ai za!
Nôn nao
Nôn nao

TƯỢNG ĐÀI

*[Chợt nhớ HAI ÔNG PHẬT CẢI NHAU trong THÁNH
TÔNG DI THẢO của Lê Thánh tông]*

Luôn lo sợ đồ ụp vì nền móng bị bọn điêu trá rút ruột
Luôn nơm nớp sợ lở loét vì chim, giới đậu và ỉa bất chấp
đuổi xua

Luôn luôn nơm nớp vì vào một ngày xấu trời bị giạt đổ
Lòi ra toàn phế thải độn vô

Và luôn sợ ánh mặt trời 24/7 thiêu đốt bong tróc vàng
son sơn quét vôi...

Kinh hoàng khi hình dung nước lụt cuốn trôi

Cát bụi thì về nơi cát bụi

Vẽ trò lưu danh vạn vạn năm...

Ô tượng đài các loại

Mỏi gối chùn chân bơ vợ chơ vợ trong nỗi hãi hùng

Khổ thân các người

Hóa ra lúc nào cũng bất an bất ổn

Sợ nắng sợ gió sợ mưa sợ người điên giận

Sợ giun sợ dế sợ chuột sợ cáo sợ cày

Sợ sụp đổ sợ lung lay sợ sút mẻ sợ vỡ vụn...

Ôi trời!

Ôi trời!

Ôi trời!

Ta nghe các người than thở

Bật cười

Khục khục

Tượng đài ơi!

NGÓ ĐI, SẼ THẤY!

Con cóc không chịu sống vì đàn cóc
Nó nuôi ước mơ là cậu ông giời!
Con gà cồ không chịu sống vì đàn gà
Nó muốn làm kẻ gọi mặt trời thức giấc
Cây tùng cây bách không chịu sống cùng tùng bách
Nó muốn làm ...đại trượng phu
Đến cả cỏ cũng không muốn sống cùng cỏ
Nó muốn làm phương thảo mỹ miều
Vân vân và mây mây
Không con nào, không cây nào, không cỏ nào sống vì
đồng loại!
Phải vượt trội!
Phải ngạo nghễ!
Phải cầu thân với Giời
Vớ trớ sao
Vớ trớ nguyệt
Ồi giời!
Sao chúng giống người?
Phát khiếp!
Sao chúng lại học theo người ?
Chán chết!

Không tin ư?
Bạn cứ ngó xung quanh
Chỗ bạn
Đầy
Chỗ tôi
Chật
Chỗ chúng ta
Nhan nhản...
Toàn bắt quàng làm họ với kẻ sang
Toàn cầu cạnh làm thân với quan...
Đầy ra đấy
Ngó đi
Sẽ thấy.

KHÔNG CÓ RONANDO

Tất nhiên sẽ hụt hẫng, buồn thậm chí héo rũ
Tất nhiên không ai dám...hình dung
Sáng chói
Hào hùng
Nỗ tung
Dù có lúc hơi bị khùng
Dù nhiều phen giật ùng ùng
Một bên là chàng
Bên kia là Tất cả
Ai cũng tưởng là như thế
Nhất là chàng Ronando!
Thiên tài bóng đá!
Người không thể thay thế!
Vàng hào quang lung linh!
Ngôn từ bất lực
Rùng mìn!
Nhưng rồi ngày xấu trời đã đến
Bóng đá hình như không cần...Ronando
Hình như đã đến lúc không cần
Trong khi
Chàng cần
Thậm chí vô cùng cần
Hơn tất cả chàng biết
Không Bóng đá Ronando sẽ mất hút
Sẽ vô tầm tích

Có thể rơi vào hư vô
Trời đất
Không thể hình dung bóng đá không có Ronaldo
Không thể...
Cầu trường một nửa chết lặng
Khi phép màu cổ tích Ronaldo rã đông
Khi sự có mặt của chàng không thể làm nên kì tích
Portugan già từ WC
Portugan xách valy về nước
Ồi huyền thoại đã được rã đông
Ronaldo bung mặt khóc
Ronaldo đổ gục
Cuộc chia tay chưa bao giờ được hình dung
Kịch bản phũ phàng vùi dập
Giá như
Giá như chàng đừng....
Phong độ là nhất thời
Đẳng cấp là mãi mãi!
Ồ cái chân lí mắc mệt tinh thần huyền thoại
Đã được rã đông
Hình như cần nói không!

TRƯỚC CỬA CHÙA

Trước cổng chùa hàng thịt bò tươi sống đủ vó, đầu, bắp,
lòng mề, phèo phổi
Vô số hàng mã ngựa hồng ngựa ô ngựa tía, phẩm oản,
ngút trời...
Những lồng chim chơ chóc nhảy nhót nhịp điệu phóng
sinh
Đồ ăn chay đủ món gà chay, cá thu chay, ngan chay, vịt
chay
Và tươi hồng tiết canh chay
Trước cổng chùa
Gỗ gõ la liệt bày
Xác cửa rừng
Máu chảy đầm đìa xẻ thịt rung rung
Chuẩn bị cho đủ các ban bệ tượng này nọ uy nghiêm
Trước cửa chùa
Tôi bản thân trầm cảm
Và ngơ ngác
Và rối bời
Và trầm uất
Và cười
Và khóc
Và lại cười...

Và nhớ Hồ Xuân Hương
Giọng hi giọng hi giọng hi ha
Trái gió cho nên phải lộn lèo
Nên sự cù nhờ tu chóng vánh
Ói a
Bông la ba phèng!

KHÔNG GIA ĐÌNH

[Cuốn tiểu thuyết tôi đọc lần đầu khi lên 6 tuổi]

Nếu bạn yêu cô tích buồn
Yêu những tâm hồn sáng trong
Yêu nỗi nhớ thương vời vợi
Yêu và tin
Tin và yêu những con người có trái tim lành
Tin và yêu
Yêu và tin cả những nỗi niềm u uẩn khó nói nên lời...
Nếu...
Xin mời một lần
Một lần thôi
Hãy đọc
KHÔNG GIA ĐÌNH
Xin hãy đọc
Cuốn sách lừng danh nhưng ít thấy các giáo sư đại học
quan tâm
Không hiểu vì lẽ gì. Không hiểu
Nhưng bạn cứ đọc đi
Đọc và không cần suy lí
Không cần đâu
Chỉ cần bạn hồn nhiên như một em bé

Thật hồn nhiên
Và khi ấy
Bạn như một tín đồ được gặp diệu kì ánh sáng
Diệu kì tình người
Diệu kì thương yêu
Diệu kì thương nhớ...
Nếu bạn yêu cổ tích buồn!

LÀNG

Làng Macondo

Làng Vũ Đại

Làng Mũi

Những ngôi làng ngàn đời ngàn năm ngàn tuổi

Già nua bệnh hoạn què quặt biến dị ung nhọt tấy xung
nhức nhối

Những ngôi làng không chịu lụi tàn

Những ngôi làng vĩ đại trong bệnh hoạn

Những ngôi làng bị bỏ quên chìm sâu mãi vào bóng đêm
bệnh hoạn

Những ngôi làng đơn côi

Ta rùng mình run rẩy sợ

Ta rùng mình hãi hùng

Những ngôi làng như nốt sần như mụn nhọt như ghẻ lở
ung thối

Khủng khiếp thay

Ta quen sống

Ta vẫy vùng trong mục ruỗng

Ta bỗng hóa anh hùng nhất khoảnh làng

Macondo, Vũ Đại, Vị Hương

Đậm đà bản sắc

Đậm đà tử khí

Những xác chết đẹp nhất trần gian...

Những ngôi làng

Sinh ra những vĩ nhân kinh khủng

Bốc mùi tử khí

HỒ XUÂN HƯƠNG

[Nhân xem VTV tối qua kỉ niệm Hồ Xuân Hương]

Có một Hồ Xuân Hương thời 4.0
Thời facebook
Thời xanh đỏ tím vàng
Thơ chạy lông nhông và lông bông lỏng bông
Ô kia!
Thì ra Hồ Xuân Hương
Nói lái thành Hường Xuân Hồ
Xanh xanh đỏ đỏ và tua rua
Đỏ đỏ xanh xanh...
Ô kia!
Nàng hú và nàng hét
Nàng trọn mắt châu mỏ như lên cơn điên
Chắc chích nhiều vặc xin
Chắc chích nhiều...
Ô kia là Hồ Xuân Hương
Ồ kia Hường Xuân Hồ
Nhìn nàng sực nức mùi vị phim hồng không hơi hơi mùi
hàn quốc
Không còn dấu vết
Dưa khú cà thâm
Ô kia
Là Hường Xuân Hồ

Thời hội nhập

Bánh trôi nước bập bênh thành bi za trộn bào ngư hoặc
vi cá mập

Cái quạt mo cau thay bằng quạt máy lạnh vè vè

Mùa hè nằm phòng máy lạnh

Quân tử ghé qua

Lắc đầu

Vì choáng

Vì hoảng

Vì ngất trên cành quất

Khi nàng phòng má trộn mắt

Hát thơ

Kiểu róc

Ngâm thơ kiểu bún chửi hà thành

Ô kìa hồ xuân hương thời bốn chấm không!

Ô kìa thơ phú lông bông lông bông...

Ô kìa nàng hú hét phòng mòm trộn mắt

Ô kìa bánh trôi nước nổ lung tung.

Ô! NHỮNG NGÀY ĐẸP TRỜI

*[Sáng nay chợt nhớ vở kịch phi lí này. Hình như của
A. Camus]*

Người ta thích làm sống lại những người đã chết
Một niềm tin oái oăm nghịch đảo
Một niềm tin mang dáng vẻ diễn trò nhân văn kì cục
nhưng phổ biến
Niềm tin nơi cộng đồng thẳng tay vùi dập
Thẳng tay đầu độc
Thẳng tay chấn áp
Thẳng tay vu oan giá họa
Thẳng cổ ngậm máu phun người
Lưỡi ác độc phun phì phì nọc độc
Nanh nhọn móng sắc rình rập khắp nơi
Người sống bị dồn đuổi
Người sống đua nhau khom lưng quỳ gối
Người sống đua chen vào khung cửa hẹp vinh quang để
vinh vang
Người sống tàn hại lẫn nhau chí chết
Đề rồi hương khói chung khoe tụng niệm

Ô

Xứ sở kì dị thay cho kì diệu

Ô

Những ngày đẹp trời miên man nắng giả miên man niềm
vui nghịch đảo

Những người chết được tắm sức nước hoa thơm

Sống dậy trong nhu cầu buôn bán

Sống dậy vui mừng hơn hờ

Người chết đã tái sinh hình như là như thế...

Đề được chết thêm chết thêm lần nữa

Ừ thì chết thêm

Chết thêm

Chết nữa

Và chết mãi...

TRÒ HÉ NGÔN TỪ

1.

Những cô nàng đom dáng ngực nở bụng thon hông căng
mắt xanh môi hồng

Xem WC ...không hiểu gì!

Những độc giả trán hói kính trắng mặt ưu tư nhàu nhĩ
dáng ngồi trầm tư

Xem văn – chương – phi – lí (kịch, tiểu thuyết và thơ và
tiểu luận) không hiểu gì!

Những cử tọa thuộc giới tinh hoa ngồi nơi khán phòng
khấp nơi đều mát

Nghe diễn văn, nghe báo cáo, nghe...nghe...nghe...cũng
không hiểu gì!

Không hiểu gì

Khi vô rạp xem kịch

Khi vô rạp xem phim

Khi vô phòng xem tranh

Khi đứng trước tượng đài

Khi đọc những quý ngài được tặng các loại giải kể cả
giải Nobel...

Không hiểu gì và không hiểu gì

Tất cả chúng ta đang sống trong một tình thế không hiểu
gì

Tất cả chúng ta đều trở thành những phé nhân mù – câm
– điếc

Không hiểu gì nhưng chúng ta không tự biết
Thành ra
Ai nói cứ nói
Ai viết cứ viết
Ai vẽ cứ vẽ
Ai làm phim cứ làm phim
Ai diễn thuyết cứ diễn thuyết
Ai bóng banh cứ bóng banh
Ai lim dim đôi mắt thì cứ lim dim
Ngực nở, bụng thon, hông săn, trán hói, kính trắng,
gương mặt nát nhàu những huê hậu những giáo sư tiến sĩ
những đại giáo sư tiến sĩ những tinh hoa và không tinh
hoa
Tất cả chúng ta
Đã
Không hiểu gì!
Đang
Không hiểu gì!
Sẽ
Không hiểu gì!
Xin mời
Cứ việc
Bình luận rộn ràng theo chuẩn cương biên ta
Vỗ ta rào rạt ồ ạt như giới...tinh hoa
Khen chê tong tỏng
Như các phê bình gia

Như các văn gia
Như các thi gia
Như các họa gia
Như các nhạc gia
Lão gia.

2.

Việt Nam cố lên
Argentina cố lên
Qatar cố lên
Braxin cố lên
Italia cố lên...
Cố lên cố lên cố lên
Bay lên nào em bay lên nào
Ba mươi năm đấu tranh giành toàn vẹn non sông
Chẳng kẻ thù nào ngăn nổi bước ta đi
Việt Nam cố lên
Cố lên cố lên cố lên...
Và cờ đỏ sao vàng tung bay trên khán đài
Và tung bay trên những dặm đường dài
Và net pô và nhảy nhót và khóa thân và đi bão và mất
ngủ và không ít người mất hết thậm chí là mất mạng
Cố lên cố lên
Vô địch vô địch
Cờ. Hát. Chân dung. Đi bão. Net pô. Rẹt rẹt. Xanh lè.
Dồn đông. Đắp chiếu. Nghi ngút khói. Và chuối...
Cố lên cố lên cố lên

Những cô nàng
Những anh chàng
Người việt
Lội lầy
Lầy lội...
Hình như tập trung về Hà Nội.

3.

Không ít thánh nhân, á thánh, phu tử, vạn thế sư biểu,
bách niên sư huynh, uầy ta lão sư... thực chất là những
cai ngục khủng khiếp kinh hoàng vạn kiếp
Bỏ đáng sợ hơn đao phủ
Bỏ không cần đao búa máy chém giá treo cổ dao găm
súng lục hoặc thuốc độc
Bỏ tuyệt chiêu mật ngọt chết ruồi lạt mềm buộc chặt
Chúng nhân u mê tự nguyện và sung sướng làm ruồi
Trăm năm ngàn năm nhiều ngàn năm tự nguyện biết ơn
những cai ngục vĩ đại
(Như cái tàu puồi, lôn như đkm lũ ngu!)...
Này những thánh nhân á thánh sư biểu sư huynh bụng
toàn độc dược ngôn từ
Lời lời xác thối
Hàng hàng sắt máu u mê
Sao các người không chết mịa nó đi?
Sao các người sống dai như vi nấm vi trùng vi sinh vi
rút?

Này những thánh nhân á thánh sư biểu sư huynh chuyên
ché tận răng chân tơ kẽ tóc
Ta căm thù các người và ta biết
Các người còn lâu mới chết
Mật ngọt trong tay các người còn nhiều khủng khiếp
Ruồi từng bày tiếp tục nở ra
Và tự nguyện được chết.

4.

Con chó yêu sợi dây xích cổ
Nó nuôi hi vọng xích sẽ chuyển sang màu của vàng
Con dê té thần rất rất yêu đồ tế
Yêu hơn là con dao sắc lẹm
Nó được chết vẻ vang
Nó biết nó là vật tế thần
Thần thiêng liêng nó được thơm lây
Gã nô lệ tôn thờ ông chủ của mình
Ông chủ nuôi gã vừa đủ béo
Và ông chủ ban ơn
Bằng cách ngủ với vợ của gã
Gã tự hào vì vợ gã được chung giường dát vàng khảm
ngọc
Với tôn ông cao quý
Như thế đấy
Muôn vàn điều phi lí
Chúng tồn tại đủ lâu để trở thành hợp lí

Đủ lâu để sinh ra đàn đàn lũ lũ những triết gia, những sử
gia, văn gia, thi gia, họa gia và vân vân gia
Ngôn từ thác lũ tụng ca
Những dây xích bằng vàng
Những tay đồ tể múa dao điệu nghệ
Những ông chủ hào phóng
Những cái máng thừa mứa đồ ăn...
Rồi một ngày
Bỗng có người thét lên
QUÁI GỖ

5.

Hai phần ba số trò ngồi dưới không thích nghe bạn nói
Quá nửa số ấy đến trường vì gia đình hay cho đẹp hồ sơ
Đủ trò về để giết thời gian như giết con chim nhại, như
giết com tym, như giết com tym, như giết kẻ thù
Chơi cờ ca rô, lén xài SmartPhone, xem truyện tranh,
xem phim XXXX, thăm du, ghi đề, hẹn hò vân vân vân
vân
Và ngáp
Và gục gặc cái đầu
Và ngủ một giấc thật sâu
Khoái...
Những ai làm nghề một thời có tháu
Khi trải nghiệm con số quá nửa hoặc hai phần ba
Khi nghe trò veo véo veo veo
Khi thầy chiếu trình

Hàng chữ bay bay
(Thầy đứng tây ngậy)
Có slide nào
Xuyên qua bụi giảng
Có slide nào
Bay trên tóc thầy
Em cầm phút giây này
Thầy em tóc như bạch kim/ người điên
Điên điên vì trình chiếu
Chiếu chiếu trình trình
Hôi rình
Linh tinh
Tinh tinh...
Tinh
Tinh bình
Khi có ai xinh xinh xinh
Điều đi làm những việc linh tinh
Anh em vui vẻ tí chả mất đồng chính
Lên lên xuống xuống nhanh nhanh
Môi đỏ mắt xanh
Và răng nanh...
Ngày ngày diễn trình
Mặt trời đi qua
Mặt trăng đi lại
Xuống xuống lên lên
Bả hoải
Oải

6.

Nghề cao quý vô cùng cao quý cao quý vô cùng
Nghề cao quý vô cùng cao quý cao quý vô
Nghề cao quý vô cùng cao quý cao quý
Nghề cao quý vô cùng cao quý cao
Nghề cao quý vô cùng cao quý
Nghề cao quý vô cùng cao
Nghề cao quý vô cùng
Nghề cao quý vô
Nghề cao quý
Nghề cao
Nghề
Cao quý vô cùng cao quý cao quý vô cùng
Quý vô cùng cao quý cao quý vô cùng
Vô cùng cao quý cao quý vô cùng
Cùng cao quý cao quý vô cùng
Cao quý cao quý vô cùng
Quý cao quý vô cùng
Cao quý vô cùng
Quý vô cùng
Vô cùng
Cùng
Nghề cùng...
Lựa chọn cuối cùng
Bước đường cùng
Chuột chạy cùng sào
Cùng đùng tùng bùng tung bung ...

7.

Thuầy khi tóc bạc
Nhuộm tí cho xuanh
Thuầy chạy lanh canh và loanh cuanh
Thật là nhoanh
Nhoanh nhoanh nhoanh
Thuầy xài văn mẫu
Ngôn từ chuẩn mực
Robot bớt rô
Nghe rất cực phát bực
Thuầy
Uầy
Ầy
Thuầy nghèo kiệt xác
Thành ra rất ác
Nhiều khi bạc nhạc
Giả cuầy
Thuầy thuầy uầy ày
Thuầy rất đạo mạo
Khi mất số gạo
Thuầy đành xoi chóao
Uầy ày thuầy ngày
Nhân ngày nhà giáo
Oao oao oào oao
Thuầy thuầy ngáo ngáo
Thuầy huầy tuầy uầy ày tầy hầy

8.

Nghề cao quý vô cùng cao quý cao quý vô cùng

Nghề cao quý vô cùng cao quý cao quý vô

Nghề cao quý vô cùng cao quý cao quý

Nghề cao quý vô cùng cao quý cao

Nghề cao quý vô cùng cao quý

Nghề cao quý vô cùng cao

Nghề cao quý vô cùng

Nghề cao quý vô

Nghề cao quý

Nghề cao

Nghề

Cao quý vô cùng cao quý cao quý vô cùng

Quý vô cùng cao quý cao quý vô cùng

Vô cùng cao quý cao quý vô cùng

Cùng cao quý cao quý vô cùng

Cao quý cao quý vô cùng

Quý cao quý vô cùng

Cao quý vô cùng

Quý vô cùng

Vô cùng

Cùng

Nghề cùng...

Lựa chọn cuối cùng

Bước đường cùng

Chuột chạy cùng sào

Cùng ùng tùng bùng tung bung ...

THI SĨ!

[Như một hình dung...]

Những bài thơ hay nhất là những bài chưa viết!
Có vẻ xàm ngôn
Rất có thể là những bài dở nhất
Dở như những bài đã có. Nhảm
Và nhảm
Những bài thơ từng có mặt trong giáo khoa thư
Vào một ngày đẹp trời hóa thành vô tầm tích
Những bài thơ từng ẵm giải
Vòng nguyệt quế chói ngời
Rất có thể rũ héo tan vào hư vô
Như chưa từng có bao giờ...
Văn chương vô mệnh hay đoản mệnh?
Bất tử chẳng hay phận mỏng cánh chuồn?
Câu hỏi lửng lơ không có lời hồi vọng
Văn chương phù phiếm
Phù phiếm cuộc nhân sinh...
Nữ thi thần đồng đánh
Vô chùng
Đồng đánh nữ thi thần
Nàng làm bao thi nhân
Tả tơi gục ngã
Lấn thân ngáo ngơ
Chập chờn say tỉnh
Vật vờ lang thang bụi bờ

Chết yếu trong ảo vọng bất tử
Người đời rửa nguyên
Chết rục trong lao tù Bạo chúa
Hâm hấp trước những cô nàng đom đóm và nhẹ dạ tình
yêu cánh bướm mong manh
Ô! Thi sĩ!
Giời đầy
Tiền oan nghiệp chướng
Khó dứt luân hồi...
Những bài thơ đã viết
Những bài thơ đang viết
Những bài thơ sẽ viết
Ném vào cõi hư vô
Nữ thi thần ngoảnh mặt làm ngo...

DIỄN NGÔN

[Nhân đọc một tập hồi ức...]

Nhân ngày này

Nhân ngày kia

Nhân ngày nọ...

Anh viết và anh kể

Về ngôi trường cũ. Ngày xưa

Thấy la liệt những học trò

Thành đạt

Ấy nọ này kia

Nào là giám đốc sở

Nào là nguyên hiệu trưởng

Nào là cấp viện cấp vụ

Nào là cấp huyện cấp tỉnh

Đôi khi cấp trung ương

Ôi hoành tráng

Hoành tá tràng như dân gian vẫn thường giễu nhại

Tràng tá hoành

Bài kể lể của anh...

Trời đất cao dày

Xám đen và ngấn ngắt xanh

Trong trái tim anh người thầy

Không có chỗ cho những học trò vô danh

Những người cui cút làm ăn toan lo nghèo khó

Những người sống một đời âm thầm lặng lẽ phố huyện
nghèo tỉnh nhỏ

Những phận người lỡ bước hụt hơi lênh đênh cánh bèo
mặt nước
Những người chết oan tù rạc
Những người phận bạc như vôi
Những người phiêu bạt nơi góc biển chân trời bán sức
bán thân túi hờn hộp đêm hầm sâu địa ngục
Những người lận đận chỉ biết ngửa mặt than trời cúi đầu
gọi đất...
Trong trái tim anh họ không có góc nhỏ nào
Những chức danh những học vị học hàm ...đã chật đầy
Trái tim anh
Trái tim vĩ đại
Còn giọt máu cuối cùng trái tim vẫn hướng tới
Những ghé ngồi
Anh được thơm lây...
Nghe anh kể kể nghe anh dải bày
Nghe anh tu từ rung rung xúc động
Nghe anh tự hào nghe anh cao giọng
Tôi lạnh buốt sống lưng
Cái cảm giác như lan truyền nọc độc
Sợ hãi rùng mình ớn lạnh...
Những dòng chữ hân hoan buốt giá
Những dòng chữ vô hồn chập chờn lửa ma trôi
Những dòng chữ loằng ngoằng như rắn lượn
Những dòng chữ
Nhân dịp này dịp nọ
Miên man năm miên man tháng miên man ngày...

MỘT HÌNH DUNG VỀ TẾT...

Đã tết là phải có bánh chưng
Ưng ung ung là xung xung xung
Đã tết là phải có giò (lợn, bò, me, ngựa, gà...)
Ồ ồ ồ là tò tò tò
Đã tết là phải có nem
Em em em là nlem mlem nlem
Đã tết là phải có bia
Ia ia ia là mia mia mia thia lia
Đã tết là phải có lẩu
Ấu ấu ấu là gấu gấu gấu
Đã tết là phải có đào
Ào ào ào là mào mào mao chênh văn chao ao ao ao
Đã tết là phải có mai
Ai ai ai là chai chai chai
Đã tết là phải có mít
Út út út là hút hút hút
Đã tết là phải có say
Bay bay bay là ay ay ay
Đã tết là phải có ụynh nhau
Đau đau đau là đau sờ cau
Đã tết là đi lễ chùa
Túa tòa tua là búa bùa xua mít mùa là mít cả mùa
Đã tết là phải ờn ào
Nhôn văn nhao là cá trong ao
Đã tết là phải táo quân
Uân uân uân là xuân xuẩn xuẩn xuân...

TỰ HÁT

[Bắt chước Xuân Quỳnh]

Tất nhiên em phải bớt đại khờ
 Để cũng bớt tin những sáo ngữ bịp lòe sắc màu chói gắt
 Của những mỏ nhọn lưỡi dài
 Thậm chí lưỡi chẻ hai
 Khôn ranh và tính toán
 Và em ước
 Tất cả đều hóa thành vàng
 Cho thỏa nguyện
 Đây ngôi nhà bằng/màu vàng
 Đây khu phố bằng/màu vàng
 Đây tòa chung cư bằng/màu vàng
 Đây cả tỉnh cả huyện bằng/màu vàng
 Đây chiếc giường bằng/màu vàng
 Đây chăn này chiếu này gối bằng/màu vàng
 Đây con xe hai bánh, bốn bánh bằng/màu vàng
 Đây con xe lăn bằng/màu vàng
 Đây lò hỏa thiêu bằng/màu vàng
 Đây chén bát bằng/màu vàng
 Đây thịt gà vịt ngan ngỗng lợn bò trâu bằng/màu vàng
 Đây phở mì hủ tiếu bún bánh đa bằng/màu vàng
 Đây li cà phê chén nước chè bằng/màu vàng
 Đây li sinh tố li trà sữa bằng/màu vàng
 Đây hộp thuốc trị bách bệnh bằng/màu vàng
 Đây thuốc ngừa thai bằng/màu vàng

Này bao cao su bằng/màu vàng
Này búpbe tình dục nam nữ bằng/màu vàng
Này đèn chùa đình miếu đèn nghề bằng/màu vàng
Này trại tạm giam, nhà tù bằng/màu vàng
Này giảng đường đại học viện nghiên cứu bằng/màu
vàng
Này bệnh viện trạm xá nhà thuốc bằng/màu vàng
Này nhà tang lễ bằng/màu vàng
Này nghĩa địa trung ương địa phương bằng/màu vàng
Tất cả hóa thành vàng rừng rực sáng ngay khi màn đêm
buông
Quê hương đất nước giang sơn tất cả vàng rừng rực vàng
hùng hực
Lửa thử vàng
Lửa thử vàng
Lửa thử vàng
Lửa thiêu lửa đốt
Tất cả hóa vàng
Trở về bụi đất
Trở về cát sỏi vô hồn
Em thật dại khờ thật ngu dại thật thảm hại
Và em thất bại
Em được hóa vàng.

VIÊN NGỌC TRAI GIẢ

[Vi bắt chọt nhớ Mòlie]

Ngọc trai giả
Bóng bầy hơn
Tròn trịa hơn
Long lanh hơn
Có vẻ cái gì cũng hơn
Ngang nhiên xuất hiện
Ngạo nghễ và kiêu hãnh
Công khai quỵên rũ những ai nhẹ dạ dễ tin
Những ai ai những ai ai...
Ngọc trai giả
Vờ vĩnh trầm tư
Vờ vĩnh bất bình
Vờ vĩnh khổ đau
Vờ vĩnh nhân danh
Vờ vĩnh điệu nghệ siêu hạng
Làm dáng làm màu
Đôi khi còn rơi lệ
Ngọc trai giả biết nói năng dịu dàng xuống trầm lên
bồng

Kiến trong hang cũng mắc lừa
Huống hồ những quý ông quý bà ngây ngây thơ thơ
Huống chi những ai ai thật dạ
Ngọc trai giả
Tha hồ làm gió làm mưa
Tha hồ cao đàm khoát luận
Tha hồ ...
Ngọc trai giả
Ngọc trai giả
Ô sao nhan nhân
Rùng mình
Sợ.

NẮNG ĐÔNG...

Trong veo nắng
Trong veo trời
Gió khô khan ràn rạt
Khô khát
Tàn lụi
Da thịt quắt queo
Mùa đông xứ Bắc
Rợn người...
Ai lên ải bắc
Có thấy
Đào mạn ngân ngơ xác xơ run rẩy?
Có thấy
Những úa tàn trái dài trái dài trùng điệp những sườn non
Có thấy
Những ngôi nhà trăm năm ngàn năm liêu xiêu trong
nắng trong gió trong hun hút khát khô
Có thấy
Những bóng người đơn côi ngơ ngác
Trời xanh ngằn ngặt
Tê tái
Trong veo nắng
Trong veo gió

Bỗng nhớ còn cào những mùa đông trên chót
Không đủ nước uống nước ăn
Mấy tháng dòng
Không tắm
Da nứt nẻ chai sần
Cười rướm máu
Trong veo nắng
Trong veo gió
Rợn người.

**BỔNG NHIÊN NHỚ
TÁC PHẨM NHÀ VUA BĂNG HÀ**

[Băng hà = chết, ngoẻo, ngòm củ tỏi, tạch...]

Nhà vua băng hà!

Nhà vua băng!

Nhà vua từ trần!

Tin loan từ triều đình

Tin lan ra phố phường

Tin lan khắp bốn phương tám hướng

Lan lan lan

Loan loan loan....

Bách tính muôn dân lo làm ăn

Sức đâu mà nghe ngóng

Sức đâu mà hóng

Bánh mì quan trọng hơn

Bát súp quan trọng hơn

Miếng thịt, bó rau, cái áo, cái quần, đôi dép, xu chiêng,
quần sịp, giấy vệ sinh, que cời bếp, thuốc ghẻ ruồi ...

Vân vân mây mây quan trọng hơn!

Chỉ có mấy người nhọn lưỡi mỏng môi bàn lên bàn
xuống thăm thì lo âu sung sướng trầm tư thận trọng ...

Một người già bình thản: tưởng ngòm lâu rồi

Một người già thứ hai: chắc là chết thật

Một người già thứ ba: chết hơn bị muôn

Một người già thứ tư: chẳng biết hỏa thiêu hay thủy táng

Một người già thứ năm: vua dù băng nhưng sống mãi
cùng trăng sao nhật nguyệt

Một người trẻ thứ nhất: vua chết thì kêu là chết băng hà
băng hiếc mắc mệ

Một người trẻ thứ hai: ồ cung tần mỹ nữ góa chồng cả
loạt... ước gì....

Một người trẻ thứ ba: cho không biếu không cũng chả
thèm

Một người trẻ thứ tư: ai mà chẳng chết xoắn quẩy làm gì

Một người trẻ thứ năm: tự rót li rượu uống và khóc

Ô a ồ à ó á...

Nhà vua băng hà!

[Đọc đã lâu, không còn nhớ tác phẩm của ai. Ai mách,
cảm ơn!]

LOÁNG THOÁNG MƯA BAY...

Loáng thoáng mưa bay
Dịu dàng hơi thở nhẹ
Như có như không
Vừa đủ cỏ cây ướt lá
Bay bay bay loáng thoáng mưa bay...
Bắt chước em gái nhỏ ta cũng xòe đôi bàn tay
Hứng mưa
Một làn hơi thở nhẹ
Của trời đất...
Đôi bàn tay ta
Tùng cầm cuốc cầm cày
Tùng mò cua bắt ốc
Tùng cầm súng
Tùng cầm phấn cầm bút
Tùng lướt bàn phím ảo và bàn phím thật
Bỗng nhiên run run
Và yếu mềm những bụi mưa li ti loáng thoáng
Mưa bay bay như hơi thở dịu dàng
Như không như có
Những chiếc lá hình như đang xanh trở lại

Hình như đang tí tách bật lên những mầm cỏ
Hình như đất đang cựa mình
Hình như những chú dế nhỏ
Những chú dế của tuổi thơ xa vời vợi
Đang lách mình qua những lớp đất chui lên
Dịu dàng mưa
Dịu dàng gió
Mùa xuân đang về...
Loáng thoáng mưa bay
Loáng thoáng mưa bay.

ĐỘC ẨM

[Thư cãi nhau với Lý Bạch]

Đêm cuối năm
Tối trời
Tối đất
Tự thấy cần ngắt điện
Bóng tối ngập đầy
Tự tay rót rượu
Ta hòa cùng bóng đêm
Ta uống cùng bóng tối
Vũ trụ mang mang một màu
Không trăng không sao
Gió cũng không
Lấm chấm mưa bay mơ hồ thoáng chốc
Ta thầm cảm ơn trời đất
Đủ rộng cho ta thả hồn
Ta thầm cảm ơn đêm tối
Đủ mệnh mang cho ta ản mình
Hơi rượu đủ nồng nàn cho ra thấy lòng yên tĩnh
Rượu đủ cay cho ta thấy ngọt

Ô kìa

Trong bóng đêm rượu long lanh hình như in hình gương
mặt bạn bè gương mặt những người đã vĩnh viễn đi xa

Anh chị ta hiện về thắp thoáng

Mẹ cha ta hiện về thắp thoáng

Những kỉ niệm một thời làm lính cũng hiện về

Và những chuyến đi lang bang vô định

Thắp thoáng như có như không

Long lanh

Bóng đêm

Hơi rượu nồng

Mưa bụi bay mơ hồ như không như có...

Đêm cuối năm

Mênh mang đất trời

Mênh mang bóng tối

Ta thả hồn vào hơi rượu nồng

Ta thả hồn vào phảng phất mưa bay

Vũ trụ lấp lánh

Hình như ta đã say.

Ừ THÌ CHỨC

[Hậu hại điện]

Chúc chúc chúc chúc chúc chúc chúc

Và chúc chúc chúc chúc chúc...

Trên dưới dọc ngang

Ồn ào

Và rất chi là sáo

Và mòn

Và quen

Và nhàm

Và có khi còn nhảm...

Những lời có cánh

Của vịt què

Của chim cánh cụt

Lè tè

Ngang phè

Những lời đi đoàn pháo nổ

Rõn rảng

Tòe tõe loe

Người khắp nước

Người muôn nước

Bạc đầu thì nhuộm

Bạc râu thì đừng

Người khắp nước

Ai ai cũng giàu

Đừng tụt lại phía sau

Khỏi đau sờ cau
Người muôn nơi phú quý
Tù nhân toàn củi gộc
Áo tù thêu hoa trên gấm
Sang đến thế là cùng
Sang quá mức sang không còn chịu nổi
Người muôn nơi sanh năm đẻ bảy
Đề phi trường nườm nượp
Nườm nượp những người
Ra ngoài ra ngoài
Bốn phương tám hướng
Làm thuê
Hê hê
Giàu sang phú quý thọ khang ninh
Hướng đình đang chuyển
Linh tinh...
Chúc chúc chúc chúc chúc và chúc chúc chúc...
Tự nhiên thấy thèm
Lon bò húc
Thái Lan.

TÔI THẤY AN LÀNH DÙ THOÁNG CHỐC

(Tặng những ai biết tưới rau...)

Bạn rủ đi chùa cầu bình an
Bạn rủ đi lễ đền xin tài lộc
Bạn rủ đi lễ phủ tấu xin nhà cao cửa rộng
Bạn rủ rằng có thờ có thiêng con có khóc mẹ mới cho bú
Tôi cười
Và cũng chỉ biết cười
Rằng thì là mà...
Niềm tin nơi bạn tôi không nở
Chỉ biết cười thế thôi!
Tôi cũng mong bình an
Tôi đâu có chê tài lộc
Tôi cũng muốn có nhà cao cửa rộng
Tôi cũng là con người
Trần giới
Được nuôi bằng cơm rau cá thịt
Tôi cũng là con người...
Nhưng tôi không đủ kiên nhẫn cầu
Tôi không đủ kiên nhẫn xin
Hình như tôi thấy không còn cái gì gọi là thiêng
Hình như tôi thấy điều lành đang bỏ xứ sở lắm quý nhiều
ma
Hình như tôi không cần mẹ cho bú
Mẹ đã già nua
Đã tóp teo gầy guộc

Đã dòng sữa cạn khô
Hình như là thế...
Đầu xuân người người đi lễ
Đầu xuân nhà nhà đi cầu
Đầu xuân giọng van xin nỉ non khắp nơi khắp chỗ
Còn tôi
Xách thùng nước
Tưới rau
Rau đang khô khát
Chúng đang cần nước
Và tôi đang cần rau
Xách nước
Không cần cầu
Không cần xin
Không cần thờ
Và cũng không cần kiêng
Tôi thấy an lành
Dù thoáng chốc...

VIẾT KHI THẤY HOANG MANG

*(Nếu như nhớ cảnh thì về
Bằng như nhớ quán nhớ quê thì đừng.
Hình như là ca dao)*

Quê hương là chùm khế ngọt
Có thể là siêu ngọt
Sai lúc liú đến mức rụng đầy vườn
Trẻ con không thèm hái
Khổ cho người làm vườn
Cũng nhiều khi
Là chùm khế chua
Chua lè
Chua loét
Sai lúc liú
Ô kìa
Không rụng
Người người nhòm ngó
Toan vặt
Toan chặt cả cội cả cành...
Hình như chim đại bàng cũng

Toan bay về
Phép màu cổ tích
Nhưng rồi lại sợ
Người đòi may túi chín gang
Đóng công ten nơ siêu trường siêu trọng...
Khế ơi
Đừng rụng
Đừng rụng khế ơi!
Đại bàng đừng về
Siêu trường siêu trọng
Cánh gãy thân rơi....
(Đang viết dở có việc bỏ đó...)

HẬU SỰ NGÃU TÁC

[Viết khi chờ test máu]

Bá Kiến bị hạ thủ
Người Vũ Đại trong bụng mở cờ
Vui vui quá vui không chịu nổi
Nên giữa chợ nhiều kẻ bô bô
Phen này thằng con ăn bùn là cái chắc
Thằng con cầm chắc là ăn bùn
Cho bô hờn
Cho bô...
Người làng Vũ Đại mừng rơn
Mừng nhất là bọn cường hào lí dịch đương chức hay cự
trào
Mừng nhì là đám trai làng tuy nói chuyện nhạt như nước
ốc nhưng to cao đen hôi sức căng tràn
(Sinh thời bá kiến rất chi hậm hực!)
Mừng ba là mấy thê thiếp còn phây phây phây còn đỏ da
thắm thịt
Ông lão châu giời
Thì em sẽ tán sẽ yêu sẽ vân vân mây mây
Những lực điền cao to...
Lò gạch cũ quanh làng hơi bị nhiều
Lo gì việc ấy mà lo
Cứ là bung lụa hay ho vô cùng.
Người vũ đại
Người việt nam
Chẳng có giống nào hơn.

CÁCH MẠNG CHI CA

Cách mạng à?

Ồ là là cách mạng

Hào ló cách mạng

Hào su cù cách mạng

Lãng lũng trèo cách mạng

Cách mạng là cách mẹ cái mạng những kẻ đáng cách

Đơn giản còn hơn cả món cơm rang

Dễ ợt dễ hơn làm bánh bao, sủi cảo và mì vằn thắn

Dễ hơn chặt chuối bờ ao

Cách

Cách

Cạch

Tạch

Xèo

Phèo

Tắt điện

Búa

Song phủ

Kiểm cùn

Cán cuốc

Vồ và dao quắm
Không cần lựa treo cổ làng nhàng
Không cần phòng ngạt ghế điện tốn kém
Hảo lối cách
Hảo lối cách
Hảo a hảo a đầu rụng như sung thối
Hảo a hảo a
Làng Mũi chủ nhân là ta
A Cu A Q A Quây A Quây...
100 năm dài đặc
100 năm
Cách mạng
Hảo lối
Không ngừng.

CHỐN TĨNH TÂM

Tuổi đã ngoại lục tuần
Những lo toan tính toán này kia ấy nọ
Muốn rũ bỏ
Rũ bỏ
Tĩnh tâm
Giản dị thôi
Ăn mặc ở ta ít/không hám hố
Tật bệnh không lo
Chỉ sợ
Chết chậm
Cực thân
Trở về cát bụi quy luật vĩnh hằng
Thản nhiên...
Bạn bè rủ
Du xuân
Ta cười
Bạn bè rủ
Đi lễ chùa ăn mỳ cửa Phật
Ta cười
Bạn bè rủ
Đi lễ đền lễ phủ xin lộc vải lộc rơi
Ta cười
Bạn bè rủ

Gặp gỡ thi huynh thi đệ thi hào thi bá
Ta cười
Bạn bè rủ
Về nơi xưa chốn cũ
Ta cười
Những nơi ấy
Ta đã từng
Đã từng mơ và đã từng thất vọng
Cõi ta bà cả thôi. Đã từng...
Loãng quẳng một mình
Bãi cỏ
Bên suối
Bảng lảng chiều hôm.

GIẬT MÌNH...

Ngày mừng Một Nguyên đán, bạn già chuyện tào lao
Xót thương hoa và cây cảnh
Ế thừa, thành rác
Ừ, một thứ rác từng được quy thành tiền thành bạc
Thấm mồ hôi cực nhọc
Chứa đựng bao hi vọng cần lao
Xót xa
Buồn
Chuyện tào lao bỗng nên trầm lắng
Buồn...
Một ông bạn thủng thẳng lên tiếng
Rác thôi thì còn có người dọn
Phố xá lại khang trang
Những ế thừa, những mồ hôi những hi vọng ...
Tất cả được tẩy trắng
Được thu gom
Như chưa hề có
Còn những phận người xấu số
Lang thang
Cơ nhờ
Không cửa không nhà
Mái hiên hè phố
Những phận người đơn côi

Âm thầm

Lặng lẽ

Gió

Rét

Nắng

Mưa

Dãi dầu...

Ai dọn dẹp thu gom...

Giọng ông bạn thùng thủng

Không còn nước mắt để rung rung...

Tôi giật mình

Chết lặng.

HÌNH NHƯ LÀ ĐÃ CHẾT

[Chưa chắc bạn nên đọc...]

Nhất sinh dê thủ bách mai hoa!
Một đời ta chỉ biết cúi đầu trước hoa mai
Hoa mai hoa mai từ đó trở thành thiêng thành quý thành
biểu tượng này kia ấy nọ
Người người cúi đầu...
Trượng phu tùng
Quân tử trúc
Tiết tháo cúc
Và
Ngự sử mai...
Quan ngự sử cũng nhà vua nuôi cũng triều đình
nuôi...cũng thế thôi cũng thế
Quan ngự sử chắc cũng ba bò chữ
Chữ thánh hiền Khổng Mạnh Trình Chu
Thánh thư thánh nhân á thánh...thuộc nằm lòng
Những chuẩn mực thang đo dùng để can gián can ngăn
bằng lời nói thẳng
Rằng không đúng theo sách thánh hiền
Rằng không được như đường ngu nghiêu thuận
Rằng phải như ngũ đế tam hoàng
Rằng phải như hán đường...
Ô la la
Ồ là là
Ngự sử
Ngự sử

Nghe đồn là thế
Đúng sai ta không biết nữa
Hoa mai nở giữa đất trời
Bỗng được tán phong thành thiêng liêng cao quý
Tủi thân những cỏ dại hoa hèn...
Sinh thời nghe nói
Ông Phan Khôi được người đời truyền tụng
Phan Tiên sinh Ngự Sử Văn Đàn
Hẳn nhiên là đúng
Không rõ Phan Tiên sinh có rung rung cú đầu 'nhất sinh
đê thủ'?"
Hình như không?
Hình như Phan Tiên sinh cũng không cần ai...phải cú
đầu?
Hình như là thế!
Bể dâu dâu bể
Hoa mai hoa mai hoa mai
Thiên biến vạn hóa
Thành cây trang trí
Thành vật trưng bày
Được ức vạn người
Trầm trở khen ĐẸP
Đẹp đẹp đẹp
Cúi đầu cúi đầu cúi đầu
Và
Cũng chỉ cúi đầu
Như đã cúi đang cúi và sẽ cúi
Ngự sử mai hình như là đã chết từ lâu.

BẬT

Liêu Thái

NHỮNG BÔNG ĐÀO MÁU, VÀ ĐẶNG TIẾN ĐÃ VIẾT

Ở độ tuổi của mình, tôi tự xem mình đang đứng ở đỉnh dốc cuộc đời, cái cảm giác mệt mỏi và sợ hãi sau một chặng đường dài với đủ hi vọng ái ố, thị phi và chiêm nghiệm... thậm chí trải qua sinh tử sau một cơn nhồi máu cơ tim vì chứng đông máu sau đại dịch Covid-19, dường như mọi sự không còn vội vàng, không ồn ào hay cuồng nhiệt như thời tuổi trẻ được nữa. Chính vì lẽ này mà tôi luôn quý từng giây, từng phút sống trong cuộc đời của mình, hút một điếu thuốc, tôi hút trọn vẹn với từng hơi khói của nó, uống một ngụm bia, tôi nhâm nhi và tận hưởng cả vũ trụ đang sủi bọt, đọc một bài thơ, tôi nhàn nha từng con chữ. Chính vì vậy, sự đọc đôi khi cũng

chậm theo tuổi đời. Thế nhưng với Đặng Tiến, người lớn hơn tôi nhiều tuổi, thì khác, dường như ông ồ ạt tuôn chảy suối nguồn thơ ca. Mọi năng lượng tích trữ từ tuổi trẻ, từ những tháng ngày trải nghiệm đời nhà binh, từ những tháng ngày đứng chân trên bục giảng và từ những tháng ngày va đập cuộc sống với cơm áo gạo tiền... cứ tuôn chảy như thác nguồn mưa lũ. Có hôm, ông gửi tôi bài thơ viết trong 10 phút, Đây là một trong những bài thơ mà tôi muốn nói:

BÀI THƠ CHẴ BIẾT NÊN GỌI LÀ GÌ!

Xưa, làng mình nghèo, nghèo lắm

Nhưng có rau muống tiến vua

Có rau cải tiến vua

Có dơi núi tiến vua

Có cua tiến vua

Và cả ếch nữa

Thật hời lòng hời dạ...

Ồ!

Có chi mà phải kể!

Làng mình xưa có vải tiến vua

Có nhãn tiến vua

Có sen tiến vua

Thời trôn nức tiếng bảy làng tám xứ

Thật mát mắt...

Ồi!

Làng mình có chuối tiến vua

Có ổi tiến vua

Có gạo tiến vua

Có bánh cuốn tiến vua...

Thật quá đổi tự hào

Chớ có đùa!

Ồi!

Làng mình xưa mang tiếng chết ngâm xương sống ngâm da

Bla bla bla bla...

Nhưng có cá chép tiến vua

Cá chép làng mình ứ thềm vượt Vũ Môn hóa rồng

Sinh ra để bơi trong chảo rán

Vượt tiên môn và hóa kiếp hậu môn

Cá chép làng mình đệ nhất tinh khôn!

Wao! Wao! Wao...

Làng mình xưa có lụt tiến vua có gắm tiến vua có đui tiến vua

Và có cả vãi xô nữa

Triều phục hoàng thượng uy nghi rực rỡ

Gắm vóc lụt là đèn từ làng mình

Khi vua băng

Làng mình tiến cúng đồ tằm liệm

Trên cả tuyệt vời tiến như thế mới gọi là siêu tiến...

Waooo! Waoooo! Waooooo!

Làng mình xưa có giấy tiến vua có mực tiến vua có bút
tiến vua...

Đồ ngự dụng cao sang hay gọi là sang chảnh

Thi ca phú lục châu phê

Lạy trời cao quý thiêng liêng ngàn năm trường tồn cùng
giang sơn đất nước...

Ồi a! À ôi!...

Ta giật thột

Ồi!

Làng ta!

Làng ta!

Làng ta!

Chả có gì...

Chả có gì để khoe

Chả có gì để rung rung

Chả có gì để ma mị chên chao hay liêu trai

Ta ngòi hu hu ôm mặt khóc!

Ta ngòi ha ha ôm mặt cười!

Lạ

Cười nẫu mè nẫu ruột

Khóc thì lại rất vui...

Bụt hiện ra hiện ra rất dịu dàng

Và bảo

Làng ngời thừa trước sanh dân trặng

Có bài thơ siêu hạng tiến vua

Chỉ tiếc

Trên đường lai kinh gặp trận gió cuốn cờ

Bài thơ bay về trời bay mãi...

Bài thơ dài miên man ba vạn chín nghìn dòng

Ta đọc cho người nghe một câu

"Dân nô vua nô vạn đại nô làm thị mẫu có chữa sanh con
vút cửa chùa!"

Tôi cố tình không hỏi rõ về anh - Thi sỹ Đặng Tiến - về khoảng thời gian học đại học và khoảng thời gian anh tham gia chiến trường Đông Bắc, Tây Bắc. Tôi biết khá lõm bõm về khoảng thời gian này. Thế nhưng, thơ của anh lại nói với tôi rất rõ về khoảng thời gian anh tạm rời xa sách vở và ghé nhà trường, bồng súng ra trận và... Khoảng thời gian ấy, kể cả sau khi anh quay trở lại nhà trường với tư cách sinh viên, giáo viên, rồi giảng viên... Dường như mỗi câu thơ của Đặng Tiến là một bông đào máu, nhuộm đủ sắc máu của các tộc người và ủ hương máu của đồng đội, của ngày xưa, ký ức và của cả bây giờ, những bông đào máu nở triền miên trong thỉnh lặng, những câu thơ bật máu của người lính biết cười trước cái chết.

(...)

Những cây đậu

Lặng lẽ nảy mầm

Lặng lẽ vươn lên tìm ánh sáng

Lặng lẽ tươi xanh

Lặng lẽ đơm hoa

Kết trái trong lặng lẽ...

Những lá già

Lặng lẽ úa

Lặng lẽ vàng

Rơi về góc lặng lẽ trong đêm

Không ồn ào

Không khoe khoang

Không tứ phương bá lộ

Không than khóc

Càng không giả vờ than khóc

Những cây đậu lặng lẽ sống

Lặng lẽ bảo tồn

Loài đậu lặng lẽ bất tử

Khiêm nhường...

Người làm vườn

Cha ta thửa ấy

Đã về cùng cát bụi hư vô

Lời của Cha theo gió bay mấy chục năm rông rã

Sáng nay lặng lẽ trở về

Luống đậu ta trồng

Vẫn lặng lẽ in hệt thửa ngày xưa

Nảy mầm

Vươn ngọn tìm ánh sáng

Ra hoa

Kết trái

Lá vàng rơi

Lặng lẽ trong đêm

Về cội...

BÀI THƠ CŨ - Đặng Tiến

[Tự nhiên sáng nay nhớ bài thơ nghe được từ hồi bé tí từ
Cha tôi]

Thơ Đặng Tiến viết rất tự nhiên, như nước chảy, như mây trôi, như cỏ cây mọc, như bông hoa nở trong vườn, như tiếng chim nổi hứng một sớm mai... Và nếu cố gắng tìm một thi pháp thơ trong thơ Đặng Tiến thì e rất khó, bởi không có thi pháp xuyên suốt hoặc nhất định nào cho thơ của anh. Đơn giản, ngôn từ, câu chữ trở bông thì ta ngồi viết. Viết trong lúc đạp xe, tập thể dục, viết trong lúc đi lang thang, ghé quán chè xanh ngồi nghỉ chân, viết trong lúc ngồi uống rượu, ngồi bia cỏ... Và, trong toàn bộ cái sự ngẫu nhiên, bất chợt ấy, lại hiển lộ một con người, hay nói khác đi là một loại thi pháp nhân vị của thơ.

Những câu thơ không cố gắng vặn mình đau đời, mọi sự như một cái nhìn ít nhiều bông đùa và dừng dung trước thực tại, một thứ thực tại hắc ín đã cong khô theo thời gian và không còn mềm dẻo theo đúng bản chất, nó có thể lẫn tẩn, có thể lẫn lông lóc và trong một chừng mực nào đó, nó có thể được mang trưng bày như một thứ giả trầm, giả kỳ... Điều này khiến cho thơ Đặng Tiến có thể dẫn dắt người đọc lặn sâu, dần thân vào bản chất của hiện tượng một cách tự nhiên, không cần phải lắc léo qua tấm màn cấu trúc, chủ nghĩa, trường phái nào. Đơn giản, đó là một vĩa từ, và khả năng đào của bạn tới đâu, bạn sẽ cảm nhận được tới đó, bạn có thể không cần đào vẫn nhìn thấy ít nhiều, bạn chịu khó đào thì câu chuyện đi thật xa, đến những tầng bậc khác, ở đó, tâm hồn bạn, nỗi vui của bạn, nỗi đau của bạn và cả một chút bi tâm chưa dùng đến bao giờ bỗng dung hiển lộ trong cái nhìn dừng dung của chính bạn.

ÔNG BẠN VONG NIÊN CÓ CON VÀO LỚP MỘT

Đưa con đến trường! Vào lớp Một

Đầu óc ba trống rỗng, hoác huơ

Không nghĩ gì. Không nghĩ gì. Thật
Trống hoác trống huơ. Không nghĩ gì...
Trên ba mươi! "Tam thập nhi lập!"
Câu châm ngôn quá đỗi mỉa mai
Đồng lương hẻo! Nhà thuê giá rẻ
Bươn chải, toan lo...Chừng hụt hơi!
Con ra đời! Niềm vui òa vỡ!
Vỡ rất nhanh! Một thoáng! Rất nhanh
Đời thường nhật! Miên miên...thường nhật
Con lớn lên! Mong manh...mong manh.
Thừa bất an! Vây bủa vây bủa
Vòng tay ba nhỏ bé quá chùng
Nỗi âu lo...ba luôn giấu kín
Thời gian trôi! Thật nhanh! Thật nhanh...
Mãi vòng tay ba? Con không thể

Con phải lớn lên! Phải lớn lên
Đầu ngẩng cao và chân đứng thẳng
Và mộng mơ! Cả đời chút hão huyền...
Con có thể không bằng bè bạn
Ba ngày xưa cũng thế thôi mà
Học sống cùng mọi người. Con sẽ
Được buồn - vui, nhảy nhót, múa ca...
Ba dặn con một điều thôi nhé
Khi con mắc lỗi biết cúi đầu
Trước bạn bè, thầy cô...nhận lỗi
Để không mắc lại những lần sau...
Nếu bị bắt nạt! Con đừng khóc
Đương đầu thôi! Dứt khoát đương đầu
Lòng kiêu hãnh! Rồi con sẽ hiểu
Khóc nhè chẳng có ích gì đâu.

Ba dặn thế. Đã nhiều...Con nhé

Vào trường thôi...Con tự bước vào!

Đoạn đường đầu tiên

Sân - trường - rộng!

Ba như nghe!

Nắng gió!

Xôn xao...

Tôi nghĩ rằng nếu chọn một người viết tiểu thuyết Hậu Hiện Đại bằng thơ ở “cường quốc thơ” của chúng ta hiện nay, rất khó để chọn ai ngoài Đặng Tiến (và hình như cũng không có ai khác ngoài Đặng Tiến). Bởi nhiều lẽ, nhưng trong đó, cho đến lúc này, tôi vẫn chưa tìm ra nhà thơ nào có cách sáng tác tự động ghi chép thường nhật và ghi chép không ngưng nghỉ như ông. Mỗi bài thơ là một câu chuyện, một mảnh rời của đời sống được soi chiếu, phản ánh qua lăng kính thi sĩ, và chiếc lăng kính ấy được chế tác từ các trải nghiệm, chiêm nghiệm lịch sử, suy tư, đau đời, trần trở nhân sinh... Mọi thứ đã cô

động, gắn kết thành một. Đời sống cứ như vậy trôi qua lãng kính thi nhân, mỗi bài thơ là một phiến đời, những phiến đời như những chuyện kể bằng thơ và những chuyện kể bằng thơ ấy mang dáng dấp của máu cùng vết thương thời gian trở bông trên lãng mộ chữ nghĩa.

Tôi nói rằng thơ của Đặng Tiến là chuyện, là truyện ngắn, truyện cực ngắn và truyện cực dài, thậm chí tiểu thuyết hay trường ca đều có lý lẽ của tôi. Bởi qua vài bài thơ, qua nhiều bài thơ của anh, người ta đọc được một chương nào đó của sử lịch, của các biến cố cuộc đời mà trong đó có bóng dáng của mình và cả bóng dáng số phận xã hội.

Tôi xin không đi vào cấu trúc hay thi pháp của thơ Đặng Tiến, bởi đứng trên bình diện Hậu Hiện Đại hay cổ điển, trữ tình, lãng mạn, viết tự động, Tân Hình Thức, thậm chí Dada, Siêu Thực, Tượng Trưng... đều có thể áp thơ của Đặng Tiến vào để phân tích. Bởi thói quen của người viết phê bình là đóng sẵn một chiếc giày chủ nghĩa, trường phái, sau đó tìm những bàn chân phù hợp để gắn nó vào. Và khi đã mang chiếc giày đó, cơ hội để mang dép, sandal hay bất kì thứ nào khác đều rất khó, cơ hội đi

chân đất thì hoàn toàn mất đi. Tôi nghĩ rằng thơ của Đặng Tiến là loại thơ chân đất, nó không cần bất kì chiếc giày chủ nghĩa hay trường phái nào gắn vào nó. Và thời gian, hiện hữu cũng như hiệu ứng lịch sử của chính nó sau này sẽ nói lên tất cả về nó, hà có gì phải mang thêm một chiếc giày, và chiếc giày không thể phản ánh bản chất sang hèn của người mang.

NHẬT KÍ VỤN

Ngọt ngọt dờ nắng dờ mưa

Người bỏ nhão

Ngôn từ vụn nát

Chẳng có gì đáng đợi

Chẳng có gì đáng chờ

Chẳng có gì đáng tôn thờ(!)

Kinh hãi nhất

Chẳng có gì đáng ghét đáng khinh khi...

1.

Những con cù quay quay quay

Những chong chóng xoay xoay xoay

Những đèn cù cũng xoay xoay quay quay

Những con xúc xắc [thò lò] sáu mặt nhảy nhảy nhảy

Ngộ nghĩnh

Nhàm tẻ

Kì cục

Tít mù trong đơn điệu

Chìm đắm trong vô tri

Ừ li đến ngõ ngàng

Hồn nhiên trở mặt một nốt nhạc

Kiêu hãnh không đổi thay

Say mê cảm nín

Ô! Những món đồ chơi in dấu bóng con người...

2.

Ẩn phía sau gương mặt ra vẻ ưu tư

Phía sau mái tóc pha sương từng trải

Phía sau lựa chọn ngôn từ toan tính

Phía sau mở miệng

Phía sau ngậm miệng dài dài

Phía sau ngôn từ chung chiêng vô thưởng vô phạt

Phía sau...

Hiện hiện

Lùng lững

Âm u và ngoắt ngoéo

Quý và ma

Mắt xanh leo lẻo

Loe lóe lửa lạnh...

Đất lạnh theo

Vũ trụ lạnh theo

Trời và Người tương ứng

3.

Chiều nay có mùa thu đi về

Mùa thu đã chết trong anh trong em chiều nay

Đàn chim bay đi mãi chiều nay đất không còn lạnh

Quanh quẩn mãi chiều nay ra vào vài ba dáng điệu

Tới tới lui lui nhẩn mặt mấy người chiều nay buồn nẫu ruột

Chiều nay lá úa không chịu rụng trời nổi bão cuốn bay cây già nua bật rễ tàn đời trong tiếng reo vui

Chiều nay biển hát nhịp hành khúc của sóng âm luật xô bờ tả tơi bọt trắng

Mây lang thang chiều nay cô đơn chim góa bụa chiều nay vui đã đoạn tang.

4.

Chuyện trăm năm mang ra bàn lại

Từ đây sinh ra học giả!

Phần nhiều vô tích sự

Chuyện trăm ngày cũng mang ra bàn lại

Mây mù dày đặc thêm

Càng khó tin

Chuyện đời mù rồi

Đã tối càng tối

Lộ mặt những người bàn

Theo định hướng

Đọc thêm hoang mang...

5.

Ồn ào quanh chuyện nhân cách lớn

Cãi nhau

Chửi nhau

Tố

Cáo

Bóc mẽ...

Mình dân đen bé...

Bé tí

Chẳng dám bàn

Ờ

Thời đại của những nhân cách lớn

Những con người khổng lồ

Tương xứng

Bánh chưng khổng lồ

Tô phở khổng lồ

Chảo cơm rang khổng lồ

Chùa khổng lồ

Vô số thứ khổng lồ

Lớn

Lớn dã man

Lớn chưa từng

Lớn như không thể lớn hơn.

Và Đặng Tiến đã viết vậy.

Và Đặng Tiến vẫn đang viết.

Và Đặng Tiến sẽ còn viết tiếp.

Tôi nghĩ vậy!

Phạm Văn Vũ

MỘT VÀI CẢM NHẬN

Nghĩ trên một phổ rộng (lịch sử, thực tại, nhân loại, đồng bào, quê hương, tha nhân, bản thể...), nhìn và nhìn thấy mọi thứ (giả trá, oán thù, trương nở, mê lú, hí lộng, phỉnh phờ, nhạt nhẽo, khổ lụy, lãng quên, đổ vỡ, cuồng nộ, thê lương, tàn kiệt, cũ lờn...), thơ ông là tiếng cười gió cuốn mưa tuôn, tiếng hát tung cánh số lờn, tiếng thở dài u buồn khôn kể.

Gạt bỏ mọi tu từ sáo ngữ, thơ ông đi thẳng vào câu chuyện của [thời] mình để không rơi vào tình thế nghĩ theo, nói theo, sống theo. Giữa bối cảnh quá nhiều thứ phủ trùm trong u tối, thơ ông như luồng sáng dữ dội chiếu thẳng xé toang những mờ mờ lờn vòng phân vân loanh quanh lập lờ nghi hoặc.

Một tác phẩm vạm vỡ, choáng ngợp. Trước khi đọc, tôi chờ đợi xem nó hậu hiện đại thế nào? Sau khi đọc, tôi không còn bận tâm nó hậu hiện đại ra sao. Tôi đọc được tiếng nói của một người đã sống đã yêu và không hổ thẹn.

BÀI HÁT VỀ NGÔI NHÀ CỦA CHÚNG TÔI (HẬU HIỆN ĐẠI III), tập thơ của ĐẶNG TIẾN (Thái Nguyên), là tác phẩm thứ 89 trong Tủ Sách Điện Tử T.Vấn & Bạn Hữu. Bản điện tử được phát hành miễn phí trên hệ thống toàn cầu của trang mạng văn học:

**T.Vấn & Bạn Hữu
(T-Van.Net).**

*Bản Quyền thuộc về Tác giả
và Tủ Sách T.Vấn & Bạn Hữu*

Cùng Tác Giả Đã Xuất Bản

